JANDY NELSON

LAUREATĂ A PREMIULUI *MICHAEL L. PRINTZ*, 2015,
PENTRU EXCELENȚĂ ÎN LITERATURA DESTINATĂ TINERILOR

cerul e pretutindeni

CAPTIVANTĂ ȘI FASCINANTĂ
DE LA PRIMUL RÂND PÂNĂ LA ULTIMUL.
THE GUARDIAN

EPICA

cerul e pretutindeni

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

EPICA

Pentru mama

capitolul 1

Buni e îngrijorată în ceea ce mă priveşte. Şi nu doar pentru că sora mea, Bailey, a murit acum patru săptămâni, sau pentru că mama nu m-a contactat deloc în şaisprezece ani, nici măcar pentru că eu, dintr-odată, nu mă pot gândi decât la sex. E îngrijorată în privinţa mea, din cauză că una dintre plantele ei de interior are pete.

Bunica mea a crezut, mai toţi cei șaptesprezece ani de viaţă ai mei, că această plantă de interior anume, de un soi greu de precizat, reflectă starea mea emoţională, spirituală și fizică. Am crescut crezând același lucru.

În capătul celălalt al camerei de unde stau eu, Buni — cu statura ei de 1,80 și capotul înflorat, se apleacă peste frunzele pătate cu negru.

— Cum adică s-ar fi putut să nu se mai facă bine, de data asta?

Întrebarea e pentru unchiul Big: dendrolog, cultivator de marijuana pentru consum personal și savant nebun, pe deasupra. El știe câte puţin din toate, dar știe totul despre plante.

Oricui altcuiva ar fi putut să i se pară ciudat, chiar o ţicneală, că Buni, în timp ce întreba asta se holba la mine, dar nu și unchiului Big, pentru că și el se holba tot la mine.

— De data asta, e într-o stare foarte gravă.

Vocea unchiului Big a răsunat ca de pe o scenă sau de la un amvon; cuvintele lui aveau greutate, până și *dă-mi sarea* îi ieșea pe gură ca respectă-Cele-Zece-Porunci.

Buni și-a dus mâinile la față, îndurerată, iar eu m-am întors la mâzgălitul unei poezii pe-o margine de pagină din *La răscruce de vânturi*. Stau ghemuită într-un colţ al canapelei. Cum nu mi-am folosit deloc darul vorbirii, în curând aș putea să-mi păstrez agrafele pentru hârtii în gură.

— Dar, înainte, planta întotdeauna și-a revenit, Big, ca atunci când Lennie și-a rupt mâna, de pildă.

— Atunci, frunzele au avut pete albe.

— Sau ca toamna trecută, când a avut audiţia pentru prim-clarinetist, dar a trebuit să rămână clarinetist secund.

— Pete cafenii.

— Sau când...

— De data asta e diferit.

Mi-am ridicat privirea. Încă se mai uitau amândoi la mine, un duet înalt de mâhnire și îngrijorare.

Buni e un fel de Guru al grădinilor din Clover. Are cea mai grozavă grădină de flori din California de Nord. Trandafirii ei explodează în mai multe culori decât un an întreg de apusuri, iar parfumul lor e atât de îmbătător, încât tradiţia târgului susţine că respirându-le mireasma te îndrăgostești pe loc. Dar, în pofida îngrijirii și renumitei ei abilităţi de horticultoare, planta aceasta pare să urmeze traiectoria vieţii mele, indiferent de eforturile lui Buni sau de bunul-simţ vegetal propriu.

Am lăsat cartea și stiloul pe masă. Buni s-a aplecat, privind planta mai de aproape și i-a șoptit despre cât de importantă este *joie de vivre*[1], apoi s-a întors greoaie spre canapea, așezându-se lângă mine. După care ni s-a alăturat Big, lăsându-și corpul uriaș să cadă lângă Buni. Noi trei, toţi cu același tip de păr răzvrătit, care

[1] Bucuria de a trăi (lb. fr.).

stătea pe capetele noastre ca o coroană indiană de pene lucioase și negre de cioară, am rămas astfel, uitându-ne în gol, pentru restul după-amiezii.

Ăștia eram noi de când sora mea, Bailey, a suferit un colaps, în urmă cu o lună, din pricina unei aritmii fatale, la repetițiile pentru o producție locală a piesei *Romeo și Julieta*. Era ca și cum cineva ar fi aspirat orizontul, când noi eram preocupați cu altceva.

capitolul 2

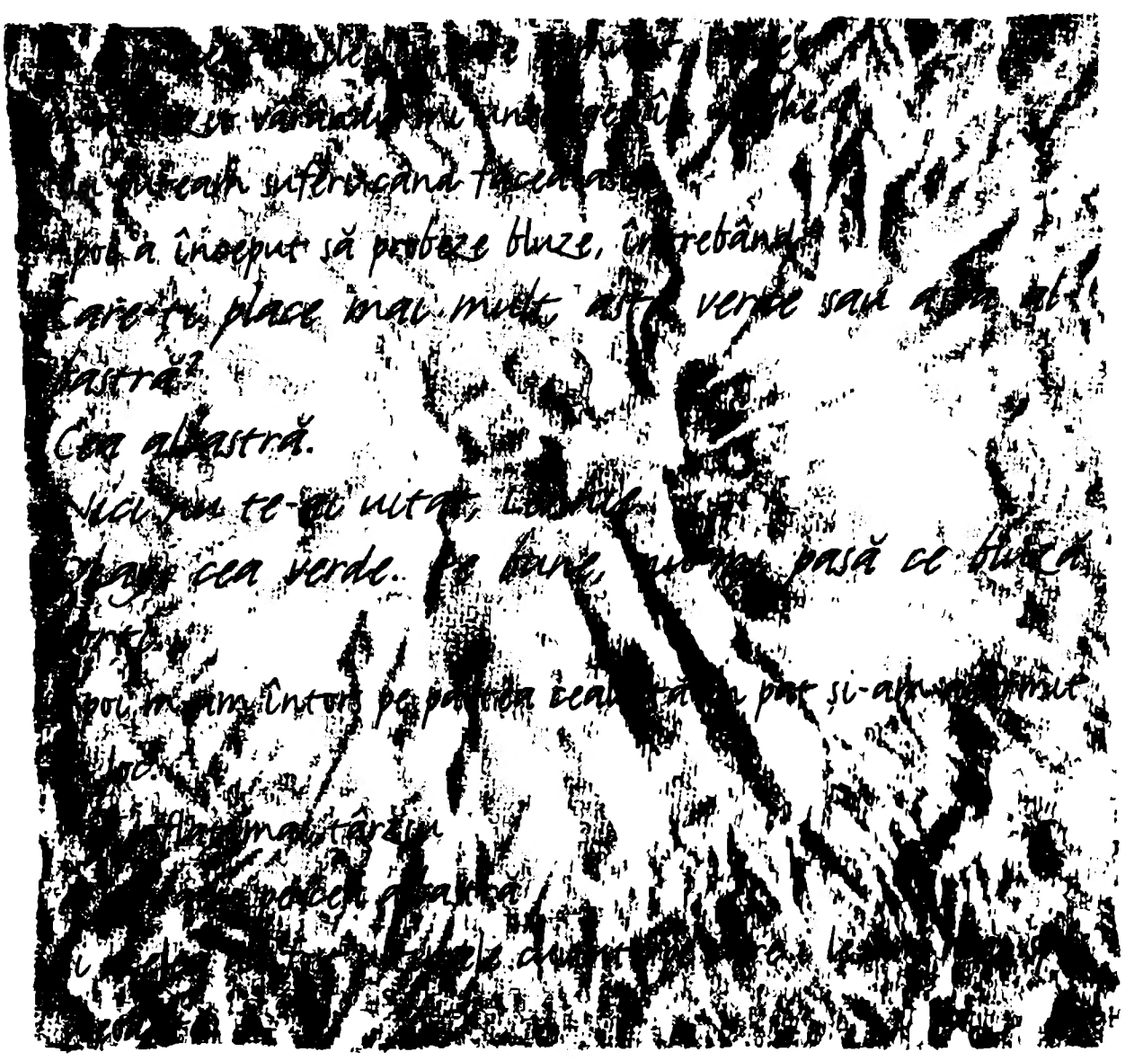

(Scrisă pe ambalajul unei bomboane, găsit pe poteca spre râul Rain)

PRIMA MEA ZI înapoi la şcoală este exact cum mă aşteptam, holurile fac chestia aia cu despicarea Mării Roşii când intru eu, conversaţiile amuţesc, ochii sunt înecaţi într-un soi de compasiune şi toată lumea se holbează de parcă aş ţine corpul neînsufleţit al lui Bailey în braţe, ceea ce bănuiesc că fac. Moartea ei este mereu peste mine, o pot simţi şi toţi ceilalţi o pot vedea, evidentă ca o mantie neagră înfăşurată în jurul meu într-o zi frumoasă de primăvară. Dar lucrul la care nu mă aştept e agitaţia fără precedent pentru un băiat nou, Joe Fontaine, care a sosit în timpul absenţei mele de o lună. Oriunde mă duc, dau de acelaşi:

— L-ai văzut?

— Arată ca un ţigan.

— Ca un star rock.

— Ca un pirat.

— Am auzit că e într-o trupă numită Picaj.

— Că e un geniu muzical.

— Cineva mi-a spus că a locuit la Paris.

— Că a cântat muzică pe străzi.

— L-ai văzut?

L-am văzut, căci atunci când m-am întors la locul meu din orchestră, cel pe care îl ocupasem în ultimul an, stătea exact acolo. Cu tot șocul durerii pierderii, ochii mei l-au studiat de la bocancii negri, de-a lungul kilometrilor de picioare în jeanși, peste nesfârșitul tors, poposind, în final, pe o faţă atât de însufleţită, încât m-am întrebat dacă nu întrerupsesem vreo conversaţie dintre el și stativul meu de partituri.

— Bună, spune și sare în picioare.

E înalt cât un copac.

— Tu trebuie să fii Lennon.

Face semn spre numele meu de pe scaun.

— Am auzit despre... îmi pare rău.

Observ modul în care își ţine clarinetul, nu cu preţiozitate, ci de gât în pumnul strâns, ca pe o sabie.

— Mulţumesc, zic, și fiecare milimetru disponibil al feţei lui explodează într-un zâmbet.

Hopa! A fost adus de vânt în școala noastră dintr-o altă lume? Băiatul arată necondiţionat fericit, ca un felinar din dovleac, cum nu se poate mai străin de atitudinea ursuză pe care cei mai mulţi dintre noi se străduiesc s-o perfecţioneze. Are zeci de bucle șatene ciufulite, care flutură în toate direcţiile, și gene ca picioarele de păianjen, atât de lungi și dese, încât atunci când clipește zici că-și azvârle ochii lui verzi-strălucitori drept la tine. Faţa lui spune totul, îl citești dintr-o privire, ca pe un graffiti pe pereţi. Îmi dau seama că scriu *uau* pe coapsă cu degetul și hotărăsc că mai bine deschid gura și ne decuplez pe amândoi din această neașteptată competiţie de holbat.

— Toată lumea îmi spune Lennie, zic.

Nu-i foarte original, dar e mai bine decât *ăă*, singura mea alternativă, și are efect. El se uită în podea, pentru o secundă, trage aer în piept și se regrupează pentru Runda a Doua.

— De fapt, chiar mă întrebam, Lennon după John? întreabă el, susţinându-mi din nou privirea...

E foarte posibil să leșin.

Sau să izbucnesc în flăcări.

Dau din cap:

— Mama a fost hipiotă.

Suntem în partea de nord a Carolinei de Nord, la urma urmei — ultima frontieră a tărâmului ciudăţeniilor. Numai în clasa a unsprezecea aveam o fată pe nume Electricity, un tip pe nume Magic Bus[1], și nenumărate flori: Tulip, Begonia, Poppy[2] — toate, nume puse de părinţi și trecute în certificatele de naștere. Tulip este un băiat de vreo două tone, cu înfăţișare de mardeiaș, care ar fi fost starul echipei noastre de fotbal american, dacă am fi fost

[1] *Magic Bus* (*Autobuzul magic*), numele unei cunoscute melodii din 1968 a grupului The Who.

[2] În limba engleză, substantivele tulip (lalea), begonia (begonie), poppy (mac) au gen comun, pot fi atât masculine cât și feminine.

genul de școală care să aibă o echipă de fotbal. Nu suntem. Suntem genul de școală care are opţional meditaţie matinală în sala de gimnastică.

— Da, zice Joe. Și mama la fel, și tata, la fel și mătușile, unchii, fraţii, verișorii... bun-venit în *Commune* Fontaine.

Râd, tare.

— Am prins ideea.

Dar iarăși *hopa!* — ar trebui să râd cu atâta ușurinţă? Și ar trebui să mă simt atât de bine făcând-o? E ca intratul într-o apă răcoroasă de râu.

Mă întorc, întrebându-mă dacă se uită careva la noi, și văd că Sarah tocmai a intrat — mai exact, a năvălit — în sala de muzică. Nu prea ne-am mai întâlnit, de la înmormântare, și simt o săgetare de remușcare.

— Leeeenieeeee!

Se împleticește spre noi în cea mai bună întruchipare de „goth devenită cowgirl": rochie neagră vintage mini, mulată, cizme de ţăran cocalar, părul blond vopsit atât de negru, încât pare albastru, și pe deasupra încoronată cu o pălărie de cowboy fără nicio noimă. Remarc viteza periculoasă cu care se apropie, mă întreb pentru o fracţiune de secundă dacă într-adevăr o să-mi sară în braţe, exact înainte ca ea chiar să încerce figura, trimiţându-ne pe-amândouă grămadă peste Joe, care nu știu cum reușește să-și ţină echilibrul, și pe al nostru, astfel încât nu zburăm toţi trei pe fereastră.

Ea e Sarah, odată calmată.

— Drăguţ, îi șoptesc la ureche, în timp ce ea mă strânge în braţe ca un urs, deși are constituţia unei vrăbii. Bună metodă de a-l pune jos pe minunatul ăsta de lângă mine, adaug.

Ea izbucnește în râs și mi se pare deopotrivă uluitor și zăpăcitor să am pe cineva în braţe zguduindu-se de râs, în loc de plâns sfâșietor.

Sarah e cea mai entuziast-cinică persoană de pe planetă. Ar fi majoreta perfectă, dacă n-ar fi atât de dezgustată de noţiunea de

spirit al școlii. E nebună după cărți, ca și mine, dar preferă chestii mai sumbre, a citit Sartre într-a zecea — *Greața* — și acela a fost momentul în care a început să poarte negru (chiar și la plajă), să fumeze țigări (chiar dacă pare cea mai sănătoasă fată pe care-ai văzut-o vreodată) și să fie obsedată de crizele ei existențiale (chiar dacă petrece și o noapte întreagă).

— Lennie, bine-ai venit înapoi, dragă, zice o altă voce.

Domnul James — cunoscut, în mintea mea, și ca Yoda, atât pentru înfățișarea exterioară, cât și pentru fascinația sa lăuntrică pentru muzică — stă ridicat în picioare, la pian, și se uită spre mine cu aceeași expresie de tristețe nemărginită pe care m-am obișnuit s-o primesc de la adulți.

— Tuturor ne pare foarte rău, adaugă el.

— Mulțumesc, spun eu, pentru a suta oară în ziua aceea.

Sarah și Joe se uită și ei la mine, Sarah cu îngrijorare, iar Joe cu un zâmbet cât Statele Unite continentale. Oare se uită așa la toată lumea, mă întreb. E retardat? Ei bine, indiferent ce e sau ce are, e molipsitor. Până să-mi dau seama, am răspuns Statelor Unite continentale cu un zâmbet în aceeași măsură, la care am adăugat Puerto Rico și Hawaii. Trebuie să fi arătat ca o Veselă Îndoliată[1]. Fir-ar. Și-asta nu-i tot, pentru că acum mă gândesc cum ar fi să-l sărut, să-l sărut *de-adevăratelea* — o-ooh. Asta e o problemă, o problemă cu totul nouă și atipică-pentru-Lennie, care a început (*ce mama năibii?!*) la înmormântare: mă înecasem în beznă și deodată toți băieții din jur străluceau. Prietenii lui Bailey de la muncă sau de la colegiu, cei mai mulți necunoscuți mie, care tot veneau la mine să-mi spună cât de rău le părea și nu știu dacă a fost din pricină că socoteau că semănam cu Bailey sau pentru că le era milă de mine, dar mai târziu am prins câțiva dintre ei uitându-se lung la mine, în modul acela încărcat de emoție, insistent, iar eu m-am trezit uitându-mă lung la ei, de asemenea, de parcă eram altcineva, și gândind lucruri de care nu-mi amintesc să-mi fi trecut prin

[1] Aluzie la *The Merry Mourners* (1823), farsă în două acte de John O'Keefe.

minte înainte, lucruri pentru care mi-e groaznic de rușine că le-am gândit într-o biserică, lăsând la o parte înmormântarea surorii mele.

Totuși, băiatul ăsta zâmbind radios în fața mea pare să strălucească într-o clasă aparte, numai a lui. Trebuie să fie dintr-o parte foarte prietenoasă a Căii Lactee, gândesc eu, în timp ce încerc să diminuez zâmbetul dezaxat de pe fața mea, în schimb, cât pe-aci să-i spun lui Sarah: „Seamănă cu Heathcliff", pentru că tocmai mi-am dat seama că așa e, mai puțin partea cu zâmbitul fericit —, dar apoi dintr-odată mi se taie respirația și sunt trântită pe podeaua dură de beton a vieții mele din prezent, pentru că îmi aduc aminte că nu pot să dau fuga acasă, după școală, și să-i spun sorei mele despre noul băiat din orchestră.

Ea moare încă o dată și încă o dată, toată ziua.

— Len? mi-atinge Sarah umărul. Ești bine?

Dau din cap, dorindu-mi să alung trenul impetuos al durerii care se năpustește drept spre mine.

Cineva din spatele nostru începe să cânte *Rechinul se apropie*, respectiv tema muzicală din *Fălci*. Mă întorc și-o văd pe Rachel Brazile lunecând spre noi și o aud murmurându-i „Foarte amuzant"lui Luke Jacobus, saxofonistul responsabil pentru acompaniament. El e doar unul dintre numeroșii morți-din-orchestră pe care Rachel i-a lăsat în urma ei, tipii înșelați de faptul că toată oroarea aceea arogantă e împachetată într-un corp spectaculos și apoi păcăliți mai departe de ochii mari și căprui ca de căprioară și de părul ca al lui Rapunzel. Sarah și cu mine suntem convinse că, atunci când a creat-o, Dumnezeu a fost într-o dispoziție ironică.

— Văd că l-ai cunoscut pe maestro, îmi zice ea mie, atingând ca din întâmplare spatele lui Joe în timp ce se strecoară în scaunul ei — de prim-clarinetist — unde ar trebui să stau eu.

Își deschide cutia instrumentului și începe să-l asambleze.

— Joe a studiat la un conservator din *Fronce*. Ți-a spus asta?

Bineînțeles că nu spune *France*, ca să rimeze cu *dance*, ca un om normal. O simt pe Sarah zbârlindu-se lângă mine. Are zero toleranță

pentru Rachel, încă de când ea a câștigat poziţia de prim-clarinetist, suflându-mi-o de sub nas, dar Sarah nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat — nimeni nu știe.

Rachel își strânge ligatura mușțiucului de parcă încearcă să-și asfixieze clarinetul.

— Joe a fost un secund *fabulos* în absenţa ta, zice ea, lungind cuvântul fabulos cât de aici până la Turnul Eiffel.

Eu nu scuip foc peste ea: „Mă bucur că toate au mers strună pentru tine, Rachel". Nu spun niciun cuvânt, doar îmi doresc să mă pot preface într-o bilă și să mă rostogolesc de-acolo. Sarah, pe de altă parte, arată ca și când și-ar dori să aibă la îndemână un topor.

Încăperea s-a umplut de larma notelor și gamelor.

— Mai repede cu acordarea, astăzi vreau să începem de cum sună, anunţă domnul James de la pian. Și scoateţi-vă creioanele, că am făcut niște schimbări în aranjament.

— Mai bine mă duc să bat ceva, zise Sarah, aruncându-i lui Rachel o privire dezgustată, și o șterge să bată în timpanele ei.

Rachel ridică din umeri, îi zâmbește lui Joe — nu, puţin spus zâmbește: scapără —, o, frate!

— Păi, e adevărat, îi spune ea. Ai fost — vreau să spun ești — *fabulos*.

— Nu chiar, zice el și se apleacă să-și strângă clarinetul. Sunt un intrus, doar am suplinit. Acum pot să mă întorc la locul meu.

Și face semn cu vârful clarinetului spre secţiunea cornurilor.

— Ești tu modest, spune Rachel, azvârlindu-și cosiţele-i de basm peste spătarul scaunului. Ai *atât* de multe culori în paleta tonală!

M-am uitat la Joe, așteptându-mă să văd vreo dovadă de geamăt lăuntric la aceste cuvinte imbecile, dar am văzut, în schimb, o dovadă de altceva. Îi zâmbește și lui Rachel la scară geografică. Am simţit că-mi ia foc gâtul.

— Să știi c-o să-mi lipsești, zice ea, bosumflându-se.

— O să ne mai întâlnim, răspunde Joe, adăugând o batere de gene la repertoriu. De pildă, ora următoare, la istorie.

Eu am dispărut — ceea ce, de fapt, e bine, fiindcă dintr-odată habar n-am ce să fac cu faţa sau corpul meu, sau cu inima mea zdrobită. M-am aşezat, remarcând în sinea mea că acest fraier rânjitor şi fluturător de pleoape din Fronce nu semăna nici pe departe cu Heathcliff. Greşisem.

Mi-am deschis cutia clarinetului, mi-am pus ancia în gură ca s-o umezesc şi, în loc de asta, am muşcat-o şi-am rupt-o în două.

La 4:48 p.m., într-o zi de vineri, în aprilie,
sora mea repeta rolul Julietei,
iar la mai puţin de un minut după aceea
era moartă.
Spre uluirea mea, timpul nu s-a oprit
odată cu inima ei.
Ceilalţi merg la şcoală, la muncă, la restaurante,
sfărâmă crutoane în supa de scoici,
se agită pentru examenele lor,
cântă în maşinile lor cu geamurile închise.
Zile de-a rândul, ploaia bate cu pumnii în acoperişul casei noastre —
mărturie a groaznicei greşeli
pe care-a făcut-o Dumnezeu.
În fiecare dimineaţă, când mă trezesc,
ascult neobosita bătaie,
mă uit pe fereastră la posomoreala de-afară
şi mă simt uşurată
că măcar soarele a avut decenţa
să stea naibii departe de noi.

(Găsită pe o bucăţică de hârtie cu portativ, înfiptă într-o creangă joasă, în defileul Flying Man's)

capitolul 3

Restul zilei trece ca-n ceaţă şi, înainte să se sune de final, mă strecor afară şi mă afund în pădure. Nu vreau să mă întorc acasă pe străzi, nu vreau să risc să fiu văzută de nimeni de la şcoală, mai ales de Sarah, care m-a informat că, în timp ce eu stătusem ascunsă, ea citise despre pierderea cuiva drag şi, potrivit tuturor experţilor, e timpul să spun prin ce trec — dar ea şi experţii, şi Buni, de altfel, nu înţeleg. Nu pot să vorbesc. Aş avea nevoie de un nou alfabet, unul făcut din cădere, din mişcarea plăcilor tectonice, din întunericul adânc şi devorator.

În timp ce merg prin pădurea de pini, tenișii mei se îmbibă de umezeală după atâtea zile de ploaie, iar eu mă întreb de ce oamenii cărora le-a murit cineva se mai chinuiesc cu hainele de doliu, când mâhnirea le oferă o garderobă atât de inconfundabilă. Singurul care a părut că n-o observă azi la mine — în afară de Rachel, care nu se pune — a fost băiatul cel nou. El nu va cunoaște vreodată decât această nouă ipostază, fără-de-soră, a mea.

Văd o bucată de hârtie pe pământ, destul de uscată să pot scrie pe ea, așa că m-așez pe un bolovan, scot pixul pe care-l ţin mereu în buzunarul din spate, acum, și transcriu o conversaţie pe care-mi

amintesc că am purtat-o cu Bailey, apoi o împăturesc și o îngrop în pământul ud.

Când ies din pădure pe drumul spre casa noastră, sunt năpădită de ușurare. Vreau să fiu acasă, unde Bailey este cel mai vie, unde încă o pot vedea aplecându-se pe fereastră, cu părul ei negru ciufulit fluturând în jurul feței, în timp ce spune: „Haide, Len, să mergem repede la râu!"

— Hei, tu! mă face să tresar vocea lui Toby.

Iubitul de doi ani al lui Bailey este pe jumătate cowboy, pe jumătate skater, în întregime sclav al iubirii pentru sora mea și cu totul MIA[1], în ultima vreme, în pofida numeroaselor invitații ale lui Buni. „Chiar trebuie să-l ajutăm, acum", spunea ea tot timpul.

Stă întins pe spate în grădina ei, cu cei doi câini roșcați din vecini, Lucy și Ethel, tolăniți și dormind lângă el. Asta e o imagine obișnuită, primăvara. Când înfloresc trompeta îngerilor și liliacul, grădina lui Buni este fără îndoială soporifică. Doar câteva clipe printre flori și până și cei mai energici se trezesc stând pe spate, numărând norii.

— Eu, ăă, pliveam puțin, pentru Buni, zice el, evident stânjenit că-l găsisem cu fundul în sus.

— Da, se întâmplă și celor mai buni dintre noi.

Cu părul lui în șuvițe ondulate ca de surfer și fața lătăreață, împistruiată de soare, Toby este cel mai apropiat exemplar uman de leu, fără a sări peste specii. Când Bailey l-a văzut prima oară, ea și cu mine eram pe-afară, citind pe drum (toți citim pe drum; cei câțiva care locuiesc pe strada noastră știu că asta e apucătură de familie și merg ca melcul cu mașinile lor către case, pentru eventualitatea în care vreunul dintre noi se plimbă și e absorbit din cale-afară de lectură). Eu citeam *La răscruce de vânturi*, ca de obicei, iar ea citea *Ca apa pentru ciocolată*, preferata ei, când un splendid cal murg a tropotit pe lângă noi, îndreptându-se spre poteca

[1] Abreviere folosită în armata SUA pentru Missing In Action (dispărut în misiune).

dinspre pădure. *Drăguț cal*, am gândit eu și m-am întors la Cathy și Heathcliff, numai pentru a-mi ridica ochii, câteva secunde mai târziu, când am auzit bufnitura cărții lui Bailey de pământ.

Ea nu mai era lângă mine, ci se oprise de vreo câțiva pași.

— Ce-ai păţit? am întrebat-o, măsurând-o din priviri pe sora mea lobotomizată.

— L-ai văzut pe băiatul ăla, Len?

— Care băiat?

— Doamne, ce-ai păţit *tu*, băiatul ăla splendid de pe calul ăla, parc-a răsărit din romanul meu sau cam așa ceva. Nu pot să cred că nu l-ai văzut, Lennie!

Exasperarea ei din pricina dezinteresului meu pentru băieţi era la fel de perpetuă ca și exasperarea mea din pricina preocupării ei pentru aceiași.

— S-a întors când a trecut pe lângă noi și a zâmbit drept spre mine — era atât de atrăgător... exact ca revoluționarul din cartea asta.

S-a aplecat și a ridicat-o, ștergându-i țărâna de pe copertă.

— Știi, cel care o ia pe sus pe Gertrudis pe calul lui și o răpește, într-o izbucnire de pasiune...

— Cum zici tu, Bailey.

I-am întors spatele și mi-am reluat lectura, îndreptându-mă spre veranda din faţa casei, unde m-am trântit pe un fotoliu și m-am lăsat imediat furată de pasiunea gonind nebunește a celor doi prin landa englezească. Îmi plăcea dragostea în siguranţă între coperțele romanului meu, nu în inima surorii mele, unde o făcea să mă ignore cu lunile. Când și când, totuși, aruncam câte o privire la ea, așezată frumos pe un bolovan la marginea potecii de peste drum, atât de evident prefăcându-se că citește din cartea ei, încât nu-mi venea să cred că era actriţă. A stat afară ore în șir, așteptându-l pe revoluționarul ei să se întoarcă, ceea ce el a făcut, în cele din urmă, dar dintr-o altă direcție, după ce-și dăduse undeva calul la schimb pe o placă de skating. S-a dovedit că tipul nu apăruse deloc din romanul ei, ci din Clover, ca noi toți, numai că-și petrecea timpul

cu puștii de la fermă și cu skaterii, și întrucât ea era exclusiv o divă a teatrului, drumurile nu li se încrucișaseră niciodată până în ziua aceea. Dar în momentul acela nu mai conta de unde venise el sau pe ce anume era călare, pentru că imaginea cu el galopând se întipărise ca fierul roșu în mintea lui Bailey și îi răpise capacitatea de a gândi rațional.

Eu nu fusesem niciodată un adevărat membru al clubului fanilor lui Toby Shawn. Nici înclinația lui de cowboy, nici abilitatea lui de-a face un Ollie[1] de 180° într-un Feeble Grind[2] cu spatele, nu compensau faptul că o transformase pe Bailey într-o permanentă zombie de dragoste. Din cauza asta și a faptului că întotdeauna părea să mă considere la fel de demnă de băgat în seamă cât pe un cartof copt.

— Ești okay, Len? întreabă el de la orizontală, readucându-mă în prezent.

Din nu știu ce motiv, îi spun adevărul. Clatin hotărât din cap, și încă o dată, cu tărie, trecând din stupefacție în disperare și înapoi.

El se ridică în capul oaselor.

— Știu, zice și văd în expresia lui surghiunită că e adevărat.

Aș vrea să-i mulțumesc pentru că nu mă obligă să spun ceva și, cu toate acestea, înțelege, dar păstrez tăcerea, în timp ce soarele toarnă căldură și lumină, ca dintr-un ulcior, peste capetele noastre năucite.

El bate cu palma în iarba de alături, făcându-mi semn să vin lângă el. Cumva aș vrea, dar simt o ezitare. Niciodată n-am stat împreună înainte, fără Bailey.

O iau spre casă.

— Trebuie să mă duc sus.

Asta-i adevărat. Vreau să fiu înapoi în Sanctuar, pe numele lui întreg: Sanctuarul Miezului de Dovleac, proaspăt botezat așa de mine, când Bailey, cu câteva luni în urmă, m-a convins că pereții

---

[1] Ollie este cea mai obișnuită figură (trick) în skateboarding, un salt prin aer când placa pare lipită de picioarele skaterului.

[2] Feeble Grind, alt trick din skateboarding, când aluneci pe partea din spate a plăcii (nu cu roțile) pe o balustradă/șină/muchie transversală, cu partea din față mult ieșită în afară.

dormitorului nostru trebuie să fie portocalii, un portocaliu țipător fără scuze, care de atunci a făcut ochelarii de soare opționali în camera noastră. Înainte să fi plecat la școală, în dimineața asta, închisesem ușa, dinadins, dorindu-mi s-o pot baricada de Buni și de cutiile ei de carton. Voiam ca Sanctuarul să rămână așa cum era, ceea ce înseamnă exact așa cum era. Buni părea să creadă că ăsta era semn că: *Sunt scăpată din lanțul de la copacul meu și alerg razna prin parc*, bunicismul pentru *țicnit*.

— Scumpa mea.

Iese pe verandă într-un capot violet-aprins acoperit cu margarete. În mână are o pensulă, prima oară când o văd cu una de când a murit Bailey.

— Cum a fost prima ta zi înapoi la școală?

Mă duc spre ea, îi inspir mirosul familiar: patchouli, vopsele, pământ de grădină.

— A fost bine, zic eu.

Ea-mi cercetează fața cu atenție, așa cum face când se pregătește s-o schițeze. Tăcerea ticăie între noi, cum face adesea în ultima vreme. Îi pot simți frustrarea, cât ar vrea să mă scuture ca pe o carte, sperând că toate cuvintele vor cădea din mine.

— E un băiat nou în orchestră, îi ofer eu.

— Oh, da? La ce cântă?

— La toate, se pare.

Înainte să evadez în pădure, la prânz, îl văzusem traversând careul alături de Rachel, cu o chitară atârnându-i de umăr.

— Lennie, mă gândeam... s-ar putea să fie bine pentru tine, acum, o adevărată mângâiere...

O-ooh. Știu unde bate.

— Vreau să spun, când studiai cu Marguerite, nu-ți puteam smulge instrumentul din mâini...

— Lucrurile se mai schimbă, o întrerup eu.

Nu pot purta discuția asta. Nu din nou. Încerc să o iau pe lângă Buni și să intru în casă. Vreau doar să fiu în garderoba lui Bailey,

lipită de rochiile ei, în mirosurile care încă se mai simt, al focurilor de la marginea râului, al loţiunii de bronzat cu nucă de cocos, al parfumului de trandafiri — al ei.

— Ascultă, zice ea, liniștit, întinzând mâna liberă ca să-mi îndrepte gulerul. L-am invitat pe Toby la cină. E chiar scăpat de la copacul lui. Du-te și ţine-i companie, ajută-l să plivească sau știu eu.

Mă gândesc că probabil i-a spus ceva asemănător și lui despre mine ca să-l facă să vină în sfârșit pe la noi. *Uh.*

Și apoi, fără să stea pe gânduri, îmi dă cu pensula pe nas.

— Buni! strig eu, dar în spatele ei, căci intră deja în casă.

Încerc să-mi șterg verdele cu mâna. Bails și cu mine ne-am petrecut mare parte din vieţile noastre astfel, prinse în ambuscadă de Buni, cu pensula muiată zdravăn în verde. Numai verde, reţineţi. Picturile lui Buni tapetează pereţii casei, de la podea până-n tavan, înghesuite în spatele canapelelor, fotoliilor, pe sub mese și în dulapuri, și absolut fiecare dintre ele este un testament al devotamentului ei nemuritor pentru culoarea verde. Are toate nuanţele, de la verde-lămâi până la verde-pădure, și le folosește pentru a picta, în esenţă, un singur lucru: femei mlădioase care arată pe jumătate sirene, pe jumătate marţieni. „Ele sunt doamnele mele", ne spunea ea, lui Bails și mie. „La jumătatea drumului dintre aici și dincolo."

Conform ordinelor sale, îmi las cutia clarinetului și geanta, apoi ies și mă plantez în iarba caldă lângă un Toby tolănit și câinii adormiţi, ca să-l ajut să „plivească".

— Însemn tribal, îi spun eu, arătând spre nas.

El dă din cap, dezinteresat, în coma lui floral㠂. Sunt un cartof copt cu nasul verde. Grozav.

Mă strâng ca o broască ţestoasă, cu genunchii la piept și capul odihnit în șanţul dintre ei. Ochii mi se plimbă de la liliacul curgând în cascadă pe spalier până la câteva dintre grupurile de narcise bârfind în adierea vântului despre indisputabilul fapt că primăvara și-a lepădat azi haina de ploaie și zburdă prin jur — mă face irascibilă, de parcă lumea a uitat deja ce ni s-a întâmplat nouă.

— N-am să-i strâng lucrurile în cutiile de carton, spun fără să mă gândesc. Niciodată.

Toby se întoarce într-o rână, își duce mâna streașină la ochi ca să mă poată vedea în soare și, spre surprinderea mea, zice:

— Bineînţeles că nu.

Dau din cap, dă și el din cap, apoi mă trântesc pe iarbă, îmi încrucișez braţele peste cap, ca să nu vadă că zâmbesc puţin tainic pe sub ele.

Următorul lucru pe care-l știu e că soarele s-a mutat în spatele unui munte și muntele acela e unchiul Big, umbrindu-ne. Se pare că și lui Toby și mie ni se tăiase filmul.

— Mă simt ca Glinda Vrăjitoarea-cea-bună, zice Big, uitându-mă în jos la Dorothy, Omul-de-paie și doi Toto, în lanul de maci din afara tărâmului Oz.

Câteva flori narcotice de primăvară nu pot concura cu vocea de claxon a lui Big.

— Bănuiesc că, dacă nu vă treziţi, o să trebuiască să fac să ningă peste voi.

Eu zâmbesc năucă spre faţa lui, cu mustaţa lui enormă ca un ghidon ţinut în echilibru deasupra buzelor, ca o solemnă Declaraţie a Ciudăţeniei. În mână ţine un răcitor portabil roșu ca pe o servietă.

— Cum stăm cu consumul și stocurile? întreb și bat cu piciorul în răcitor.

Suntem într-un impas cu șunca. După înmormântare, a părut să existe o directivă de primă importanţă în Clover ca toată lumea să treacă pe la noi pe acasă cu o șuncă. Șuncile erau peste tot; umpluseră frigiderul, congelatorul, bufetul și dulapurile din bucătărie, plita, stăteau în chiuvetă, în cuptorul rece. Unchiul Big răspundea la ușă când oamenii se opreau să-și exprime condoleanţele. Buni și cu mine îi puteam auzi vocea tunătoare, zicând la nesfârșit:

— Oh, o șuncă, ce bine v-aţi gândit, vă mulţumim, intraţi.

Pe măsură ce zilele treceau, reacţia lui Big la șuncă a devenit mai teatrală, pentru binele nostru. De fiecare dată când exclama

„O șuncă!", Buni și cu mine ne uitam una la alta și trebuia să ne înăbușim o izbucnire de chicoteli nepotrivite. Acum, Big avea misiunea de a se asigura că toată lumea pe o rază de treizeci de kilometri avea parte de un sandvici cu șuncă pe zi.

A lăsat răcitorul pe pământ și a întins o mână, ca să m-ajute să mă ridic.

— Sunt șanse să devenim o casă fără șuncă în numai câteva zile.

Odată ce sunt în picioare, Big mă sărută pe creștet, apoi îi întinde mâna și lui Toby. Când el e în picioare, Big îl prinde în braţe și-l văd pe Toby, și el un tip destul de vânjos, dispărând în îmbrăţișarea muntelui.

— Cum faci faţă, cowboy?

— Nu prea bine, recunoaște el.

Big îl eliberează, păstrându-și o mână pe umărul lui și punând-o pe cealaltă pe al meu. Se uită de la Toby la mine.

— Nu există altă cale, decât să trecem prin asta... valabil pentru oricare dintre noi.

O spune ca Moise, așa că amândoi dăm din cap de parcă am fi fost blagosloviţi cu niște vorbe de mare înţelepciune.

— Și ţie hai să-ţi dăm cu niște terebentină.

Îmi face cu ochiul. Big e un as la făcutul cu ochiul — cinci căsătorii pe răbojul lui o atestă. După ce l-a părăsit și cea de-a cincea iubită soţie, Buni a insistat să se mute cu noi, spunând: „Bietul tău unchi o să moară de foame, dacă o mai ţine mult cu starea asta de nefericit în dragoste. O inimă îndurerată otrăvește reţetele".

Ultima parte s-a dovedit a fi adevărată, dar pentru Buni. Tot ce gătește acum are gust de cenușă.

Toby și cu mine îl urmăm pe Big în casă, unde se oprește în faţa tabloului surorii sale, mama mea absentă, Paige Walker. Înainte de-a pleca, acum șaisprezece ani, Buni i-a făcut un portret, pe care n-a mai apucat să-l termine, dar l-a atârnat, totuși, pe perete. Stă deasupra poliţei căminului din living, o jumătate de mamă, cu părul lung și verde bălţind ca apa în jurul unei feţe incomplete.

Buni ne-a spus întotdeauna că mama noastră avea să se întoarcă. „Vine-napoi", zicea ea, de parcă mama s-ar fi dus la magazin după niște ouă sau să facă o baie în râu. Buni o spunea atât de des și cu atâta convingere, încât multă vreme, până să aflăm noi mai multe, nu i-o pusesem la îndoială, ci doar petreceam o grămadă de timp așteptând să sune telefonul, să sune la ușă, să vină corespondența.

Îl bat ușurel cu palma pe Big, care stă și se zgâiește la Jumătatea de Mamă de parcă ar fi absorbit într-o tristă conversație mută. El oftează, pune un braț în jurul meu și pe celălalt pe după Toby și ne târâm toți trei în bucătărie, ca un sac de tristețe de zece tone, cu trei capete și șase picioare.

Cina, nicio surpriză, este șuncă și o tocană de cenușă, de care abia ne atingem.

După aceea, Toby și cu mine ne stabilim tabăra pe podea, în living, ascultând muzica lui Bailey, uitându-ne prin nenumăratele albume foto, în esență făcându-ne inimile zob.

Eu îi tot arunc câte o privire, din partea cealaltă a camerei. Aproape c-o pot vedea pe Bails agitându-se pe lângă el, venind din spate și punându-i brațele în jurul gâtului, cum făcea întotdeauna. Îi spunea lucruri îngrețoșător de stingheritoare la ureche, iar el o tachina în același fel, amândoi purtându-se ca și când eu n-aș fi fost acolo.

— O simt pe Bailey, spun, în cele din urmă, copleșită de senzație. În camera asta, cu noi.

El își ridică ochii de la albumul din poală, surprins.

— Și eu. M-am gândit la asta tot timpul.

— E *atât* de plăcut, spun, și ușurarea mi se revarsă de pe buze odată cu aceste cuvinte.

El zâmbește, ceea ce îi face ochii să se îngusteze ca în bătaia soarelui.

— Este, Len.

Îmi amintesc că Bailey mi-a spus odată că Toby nu vorbește prea mult cu oamenii, dar e în stare să potolească orice cal speriat cu doar câteva cuvinte, la fermă. Ca Sfântul Francisc, îi spusesem eu și acum chiar cred asta — vocea lui legănată și joasă este calmantă, ca valurile mângâind ţărmul, noaptea.

Mă întorc la fotografiile cu Bailey ca Wendy în producţia școlii generale din Clover, *Peter Pan*. Niciunul dintre noi n-o menţionează din nou, dar alinarea de a o simţi pe Bailey atât de aproape rămâne cu mine tot restul serii.

Mai târziu, Toby și cu mine stăm în grădină, luându-ne la revedere. Parfumul ameţitor, îmbătător, al trandafirilor ne învăluie.

— A fost grozav să stau cu tine, Lennie, m-a făcut să mă simt mai bine.

— Și pe mine, zic eu, smulgând o petală mov-pal. Mult mai bine, într-adevăr.

Spun asta încetișor și spre tufa de trandafiri, nefiind sigură că vreau ca el să audă, dar când mă uit pe furiș înapoi la faţa lui, trăsăturile lui leonine sunt blânde, mai puţin de leu, mai degrabă de pui de leu.

— Da, zice, și se uită la mine, cu ochii lui căprui deopotrivă strălucitori și triști.

Ridică mâna stângă și pentru o clipă cred că o să-mi mângâie faţa, însă doar își trece degetele prin talmeș-balmeșul solar al părului său.

Străbatem împreună cei câţiva pași care-au mai rămas până la drum, cu încetinitorul. Odată ajunși acolo, Lucy și Ethel ies de nicăieri și încep să sară pe Toby, care s-a lăsat în genunchi să-și ia la revedere și de la ele. Își ţine placa de skating într-o mână, scărmănându-i și mângâindu-i pe câini cu cealaltă, în timp ce șoptește cuvinte de nedeslușit în blana lor.

— Chiar ești Sfâtul Francisc, hm?

Am o slăbiciune pentru sfinţi — pentru miracolele lor, nu pentru martiriu.

— Așa s-a zis.

Un început de zâmbet se strecoară printre câmpurile largi ale feţei lui, ajungându-i în ochi.

— Cel mai adesea de către sora ta.

Pentru o fracţiune de secundă, vreau să-i spun că eu am gândit asta, nu Bailey.

Sfârșește să-și ia rămas-bun, se ridică în picioare, apoi lasă placa la pământ, prinzând-o cu piciorul. Nu se urcă. Trece un an.

— Ar trebui să plec, zice, dar fără să plece.

— Da, zic.

Alţi câţiva ani.

Înainte de-a sări în sfârșit pe placă, mă îmbrăţișează, și ne ţinem unul de altul, atât de strâns, sub cerul trist, fără de stele, încât pentru o clipă simt că durerea din inimile noastre este una, nu două.

Dar apoi, dintr-odată, simt ceva tare împungându-mă în bazin, el, *acela*. *Ce mama naibii?!* Mă trag înapoi grăbită, spun la revedere și alerg înapoi în casă.

Nu știu dacă el știe că l-am simţit.

Nu știu nimic.

Cineva din trupa de teatru a lui Bailey
strigă bravo la sfârșitul slujbei
și toată lumea sare în picioare
și începe să aplaude
îmi amintesc că m-am gândit c-o să zboare acoperișul
de la tunetul palmelor noastre
că durerea era o cameră plină
cu lumină disperat de flămândă
Am bătut din palme pentru nouăsprezece ani
ai unei lumi cu Bailey în ea
nu ne-am oprit din aplaudat
nici când soarele a apus, nici când a răsărit luna
nici când toți oamenii au venit puhoi în casa noastră
cu mâncare și regrete înnebunite
nu ne-am oprit din aplaudat
până în zori
când am închis ușa
după Toby
care a trebuit să se ducă trist acasă
știu că probabil ne-am urnit din locul ăla
trebuie să ne fi spălat și să fi mâncat
dar în mintea mea, Buni, unchiul Big și cu mine
am stat așa săptămâni în șir
doar ustându-ne la ușa închisă
cu nimic în mâinile noastre
decât aer

(Găsită pe o bucată de hârtie de caiet dusă de vânt pe Main Street).

capitolul 4

Iată ce se întâmplă când Joe Fontaine îşi face debutul cu soloul de trompetă la repetiţia cu orchestra: eu sunt prima care cedez, leşinând peste Rachel, care se prăbuşeşte peste Cassidy Rosenthal, care dă peste Zachary Quittner, care pică peste Sarah, care se lasă peste Luke Jacobus — până când toţi copiii din orchestră sunt la podea, într-o grămadă năucită. Apoi acoperişul îşi ia zborul, zidurile se năruiesc, iar când privesc afară, văd că pâlcul cel mai apropiat de sequoia s-a desprins din rădăcini şi îşi face drum prin curtea pătrată spre clasa noastră, ca o ceată de uriaşi de lemn aplaudând din crengile lor. În cele din urmă, şi râul Rain îşi iese din matcă, face un ocol la stânga, până îşi găseşte drumul spre sala de muzică din liceul Clover, unde ne mătură pe toţi cu apele lui — *într-atât* de bun este.

Când noi, ceilalţi muritori mai puţin dotaţi muzical ne-am revenit îndeajuns ca să terminăm piesa, o facem, dar, în timp ce ne strângem instrumentele la sfârșitul repetiţiei, sala este la fel de cufundată în tăcere și nemișcare ca o biserică pustie.

În sfârșit, domnul James, care se holbează la Joe de parc-ar fi fost un struţ, își recapătă putința de vorbire și zice:

— Măi, să fie. Așa cum spuneți voi, toți, asta cu siguranță a fost nașpa.

Toată lumea râde. Mă întorc să văd cum i s-a părut lui Sarah. Abia reușesc să deslușesc un ochi sub o pălărie rasta uriașă. Ea mimează *indibigudibil*[1]. Mă uit la Joe. El își șterge trompeta, roșind drept răspuns sau înfierbântat în urma cântării, nu sunt sigură. Își ridică ochii, îmi surprinde privirea și își înalță sprâncenele întrebător, aproape ca și când furtuna care tocmai a ieșit din cornul lui fusese pentru mine. Dar de ce să fi fost așa? Și de ce l-am tot prins uitându-se la mine în timp ce cântam eu? Nu e interes, vreau să spun nu e genul *ăla* de interes, îmi dau seama. Mă observă clinic, intens, așa cum obișnuia s-o facă Marguerite în timpul lecțiilor noastre, când încerca să-și dea seama unde naiba greșeam.

— Nici să nu-ți treacă prin gând, zice Rachel, când mă întorc. Trompetistul de colo e rezervat. Oricum, e atât de departe de nasul tău, Lennie. Vreau să spun, când a fost ultima oară când ai avut tu un iubit? Oh, da, niciodată.

Mă gândesc să-i dau foc la păr.

Mă gândesc la instrumentele de tortură medievale: la patul de întins oase, în special.

Mă gândesc să-i spun ce s-a întâmplat în realitate la audiția pentru prim-clarinetist, toamna trecută.

În loc de asta, o ignor, cum am făcut tot anul, îmi demontez clarinetul și-mi doresc să fi fost într-adevăr preocupată de Joe Fontaine, decât de ceea ce mi s-a întâmplat cu Toby — de fiecare dată când îmi amintesc de senzația avută când el s-a lipit de mine, mă trec fiori prin tot corpul — în mod cert, nu o reacție cuvenită la erecția iubitului surorii tale! Și ceea ce-i mai rău e că, în intimitatea minții mele, eu nu mă dau înapoi, cum am făcut în realitate, ci stau înfășurată în brațele lui sub cerul mut, iar asta mă face să roșesc de rușine.

---

[1] Argotic: incredibil, nemaivăzut.

Îmi închid cutia clarinetului, dorindu-mi să pot face același lucru cu gândurile acestea la Toby. Cercetez încăperea — ceilalți cântăreți la corn s-au strâns în jurul lui Fontaine, de parcă magia ar fi molipsitoare. Niciun cuvânt între el și mine, în prima zi în care mă întorc la școală. Abia câteva cuvinte între mine și oricine altcineva de la școală, de fapt. Chiar și Sarah.

Domnul James bate din palme ca să câștige atenția clasei. Cu vocea lui entuziasmată, tremurată, începe să ne vorbească despre repetițiile de peste vară ale orchestrei, pentru că școala se termină în mai puțin de o săptămână.

— Pentru cei ce rămân în localitate, o să repetăm începând din iulie. Cine vine va hotărî ce să cântăm. Eu mă gândeam la jazz — pocnește din degete ca un dansator de flamenco —, poate niște jazz pasional spaniol, dar sunt deschis la sugestii.

Își ridică brațele ca un preot în fața enoriașilor.

— Găsiți-vă ritmul și țineți-l, prieteni.

Formula cu care își încheie fiecare lecție. Dar, după un moment, bate din nou din palme.

— Era să uit, ridicați mâna cei care aveți de gând să participați la audiții pentru All State[1]?

Oh, nu. Îmi las creionul să cadă și mă aplec, pentru a evita orice încrucișare posibilă de priviri cu domnul James. Când ies, după examinarea atentă a podelei, telefonul îmi vibrează în buzunar. Mă întorc spre Sarah, ai cărei ochi mai au puțin și sar din orbite. Îmi scot telefonul și-i citesc mesajul.

D C nu ridici mâna???
Soloul m-a dus cu gândul la tn—în ziua aia!
Vii pe la mn, dis?

[1] All State Orchestra – program prin care se urmărește pregătirea celor mai buni muzicieni și dirijori, aleși dintre cei mai talentați elevi de liceu dintr-un stat (american).

Mă întorc și-i spun din buze: *Nu pot.*

Ea își ridică un băţ și mimează teatral cum și-l implântă în stomac cu ambele mâini. Știu că în spatele acestui harachiri e rănirea sentimentelor ei, care se adâncește, dar habar n-am ce să fac în privinţa asta. Pentru prima oară în vieţile noastre, eu mă aflu undeva unde ea nu mă poate găsi și nu am harta cu drumul spre mine pe care să i-o dau.

Îmi adun lucrurile repede, ca s-o evit, ceea ce o să fie ușor, pentru că a încolţit-o Luke Jacobus, și, în timp ce strâng, ziua de care a pomenit ea îmi revine în minte, năvalnic. Era la începutul primului an de liceu și amândouă reușiserăm să ne calificăm în orchestra onorifică. Domnul James, deosebit de supărat pe toată lumea, sărise pe un scaun și strigase:

— Ce s-a întâmplat cu voi, oameni buni? Credeţi că sunteţi muzicieni? Trebuie să vă băgaţi minţile în cap!

Apoi, spusese:

— Haide, veniţi după mine. Cei care puteţi, luaţi-vă și instrumentele.

Am ieșit în șir indian din clasă și am pornit pe poteca dinspre pădure, unde râul curgea năvalnic și gălăgios. Ne-am așezat cu toţii pe mal, în timp ce el s-a cățărat pe o stâncă, să ne vorbească.

— Acum, ascultaţi, învăţaţi și apoi cântaţi, doar cântaţi. Faceţi zgomot. Faceţi ceva. Faceţi muuuzicăăă.

Apoi se apucase să dirijeze râul, vântul, păsările din copaci, ca un nebun veritabil. După ce am terminat cu râsul incontrolabil și ne-am liniștit, unul câte unul, aceia dintre noi care aveam instrumente, am început să cântăm. De necrezut, eu fusesem una dintre primele care o făcuseră și, după o vreme, râul și vântul și păsările și clarinetele și flautele și oboaiele s-au amestecat, toate de-a valma, într-o glorioasă cacofonie, iar domnul James și-a întors atenţia de la pădure înapoi la noi, legănându-și corpul, bătând din braţe în stânga și-n dreapta, spunând:

— Asta e, asta e. *Asta e!*

Și a fost.

Când ne-am întors în clasă, domnul James a venit la mine și mi-a întins cartea de vizită a lui Marguerite St. Denis.

— Sun-o, a zis. Imediat.

Mă gândesc la interpretarea de virtuoz a lui Joe de astăzi, o pot simți în degete. Le strâng în pumni. Indiferent ce a fost, indiferent ce anume ne dusese domnul James în pădure ca să găsim în ziua aceea, dacă era abandon sau pasiune, dacă era inovație sau pur și simplu curaj, Joe le avea.

El își băgase mințile în cap. Ale mele erau încă în zona fesieră, situată în scaunul secund.

capitolul 5

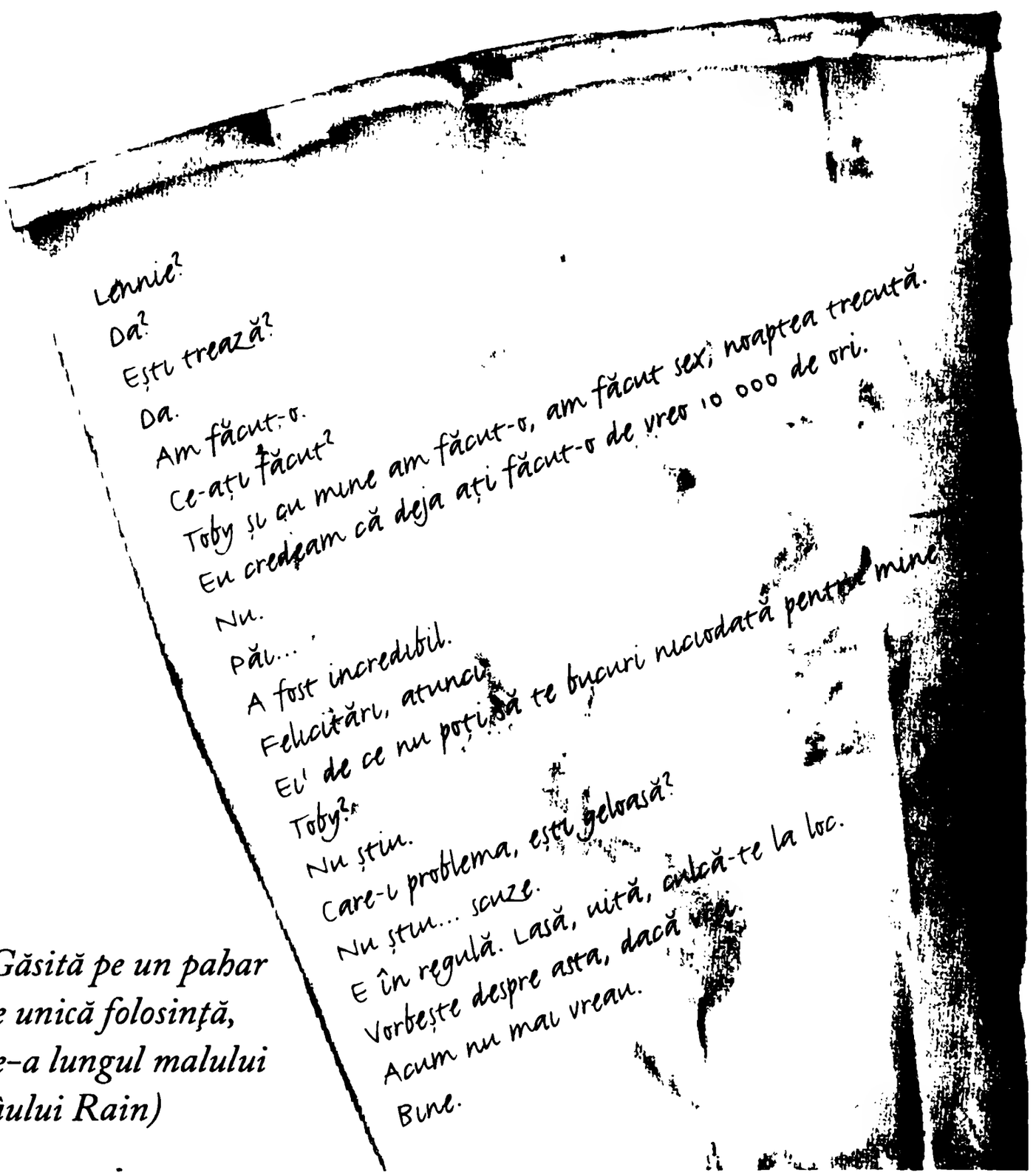
Lennie?
Da?
Ești trează?
Da.
Am făcut-o.
Ce-ați făcut?
Toby și cu mine am făcut-o, am făcut sex, noaptea trecută.
Eu credeam că deja ați făcut-o de vreo 10 000 de ori.
Nu.
Păi...
A fost incredibil.
Felicitări, atunci.
Ei! de ce nu poți să te bucuri niciodată pentru mine
Toby?
Nu știu.
Care-i problema, ești geloasă?
Nu știu... scuze.
E în regulă. Lasă, uită, culcă-te la loc.
Vorbește despre asta, dacă
Acum nu mai vreau.
Bine.

(Găsită pe un pahar de unică folosință, de-a lungul malului râului Rain)

Ştiu că e el şi mi-aş dori să nu fi ştiut. Mi-aş dori ca primul meu gând să fi fost la oricine altcineva pe lume, numai la Toby nu, când aud clinchetul unei pietricele în fereastră. Stau în garderoba lui Bailey, scriind o poezie pe un perete, încercând să stăvilesc panica ce se învârte prin corpul meu ca o cometă captivă.

Îmi scot bluza lui Bailey pe care o pusesem peste a mea, pun mâna pe mânerul ușii și mă ridic, intru înapoi în Sanctuar. Traversând până la fereastră, tălpile mele goale calcă pe cele trei covorașe tocite, albastre, întinse prin cameră, bucăţi de cer senin pe care Bailey și cu mine le-am jucat în picioare în atâţia ani de întreceri sălbatice de dans, pentru a o face pe cealaltă să râdă, fără să izbucnească la rându-i în hohote. Eu pierdeam întotdeauna, pentru că Bailey avea în arsenalul ei Faţa de Dihor, care, combinată cu magnificele Mișcări ale Maimuţei, era oficial mortală; dacă punea în funcţiune combinaţia (care cerea mai multă lipsă de rușine decât aș fi putut eu vreodată să manifest), eram pierdută, redusă la o grămadă neajutorată râzând nestăpânit, de fiecare dată.

Mă aplec peste pervaz, îl văd pe Toby, așa cum știam că-l voi vedea, sub o lună aproape plină. N-am avut niciun succes cu înăbușirea revoltei din mine. Trag adânc aer în piept, apoi cobor și deschid ușa.

— Hei, ce s-a întâmplat? spun eu. Toată lumea doarme.

Vocea mea sună spartă, nefolosită, de parcă niște lilieci ar putea să-mi iasă în zbor pe gură. Mă uit bine la el, în lumina de pe verandă. Faţa îi e răvășită de durere. E ca și cum aș privi într-o oglindă.

— M-am gândit că am putea sta puţin împreună, zice el.

Iată ce-mi trece mie prin gând: *penis întărit, penis întărit, erecţie, excitare, învârtoșare, penis întărit, penis, penis...*

— Am ceva să-ţi spun, Len, nu știu cui altcuiva să-i spun.

Nevoia din glasul lui trimite un fior drept prin corpul meu. Deasupra capului său, lumina roșie de avertisment n-ar putea semnaliza mai strălucitor, dar tot nu pot să spun nu, nu vreau.

— Intraţi, domnule.

El îmi atinge braţul, cu un gest prietenesc, frăţesc, în timp ce trece pe lângă mine, ceea ce mă relaxează: poate că băieţilor li se scoală tot timpul, fără vreun motiv anume — am zero cunoştinţe elementare despre erecţii. N-am sărutat decât trei băieţi până acum, așa că sunt total lipsită de experienţă în ceea ce privește băieţii din viaţa reală, cu toate că sunt adevărată expertă în domeniu la cei din cărţi, mai ales la Heathcliff, care nu are erecţii — stai puţin, dacă mă gândesc mai bine, trebuie să le fi avut *tot timpul* cu Cathy prin landă. Heathcliff trebuie să fi fost un băiat cu o erecţie de groază.

Închid ușa în urma lui și-i indic prin semne să nu facă gălăgie, conducându-l pe trepte în sus, în Sanctuar, care e izolat fonic, ca să protejeze restul casei de anii de exerciţii la clarinet, cu note behăitoare și stridente. Buni ar face un atac de cord știind că el mă vizitează la aproape 2 a.m., într-o noapte din timpul săptămânii de școală. *Și-n oricare noapte, Lennie.* Cu siguranţă, nu la asta s-a gândit ea când a ţinut să-l cheme pe la noi.

Odată ce ușa Sanctuarului e închisă, pun niște muzică indie-si-nucide-te, de care ascult eu în ultima vreme, și mă așez lângă Toby pe podea, cu spatele sprijinit de perete și picioarele întinse în faţă. Stăm, fără să vorbim, ca două lespezi de piatră. Trec mai multe secole.

Când nu mai pot rezista, glumesc:

— Se poate să fi dus tipul ăsta de tăcere dârză la extrem.

— Oh, scuze!

Scutură din cap, stânjenit.

— Nici măcar nu mi-am dat seama că asta fac.

— Ce faci?

— Nu vorbesc...

— Pe bune? Dar ce credeai că faci?

Își lasă capul într-o parte, zâmbind cu ochii semideschiși, adorabil.

— Imitam stejarul din curte.

Râd.

— Foarte bine, atunci, reușești o perfectă interpretare.

— Mulţumesc... cred c-o înnebunea pe Bailey tendinţa mea de-a tăcea.

— Nu, îi plăcea, mi-a spus mie, mai puţine șanse de neînţelegeri... plus mai mult timp pentru ea.

— Adevărat.

Tace cam un minut, apoi, cu o voce gâtuită de emoţie, spune:

— Eram atât de diferiţi.

— Da, zic încet.

Chintesenţial diferiţi, Toby întotdeauna senin și liniștit (când nu era pe cal sau pe placă), în timp ce Bailey făcea totul: mergea, vorbea, gândea, râdea, petrecea, cu viteza luminii și cu strălucirea ei.

— *Tu* îmi amintești de ea..., zice.

Îmi vine să strig: *Ce face? Întotdeauna te-ai purtat de parcă eram un cartof copt!*, dar în loc de asta spun:

— Exclus, n-am voltajul ei.

— Ai destul... eu sunt cel care duce o lipsă serioasă, zice el, sunând surprinzător de pătrunzător.

— Nu și pentru ea, spun eu.

Ochii lui, încălziţi la asta — mă omoară. Ce-o să facem cu toată această dragoste?

El clatină din cap, neîncrezător.

— Am avut noroc. Cartea aia cu ciocolată...

Imaginea mă asaltează: Bailey sărind de pe bolovan în ziua în care s-au întâlnit, când Toby s-a întors pe placă. „Știam eu c-ai să vii înapoi", a exclamat ea, aruncându-și cartea în aer. „Exact ca în povestea asta. Știam eu!"

Am sentimentul că aceeași zi se derulează și în mintea lui Toby, pentru că schimbul nostru de amabilităţi frânează brusc — tot timpul trecut din vorbele noastre se îngrămădește deodată, gata să ne zdrobească.

Pot vedea disperarea invadându-i faţa, cum probabil trebuie să se întâmple și pe faţa mea.

Privesc în jur, prin dormitorul nostru, la zugrăveala portocaliu-flacără pe care am trântit-o peste albastrul molcom pe care-l avuseserăm ani de-a rândul. Bailey spusese: „Dacă nici asta n-o să ne schimbe vieţile, nu știu ce-o să ni le mai schimbe — asta, Lennie, e *culoarea extraordinarului*". Îmi amintesc că mă gândisem că eu nu voiam să ni se schimbe vieţile și nu înţelegeam de ce ea voia. Îmi amintesc că mă gândisem că mie întotdeauna îmi plăcuse albastrul.

Oftez.

— Sunt foarte bucuroasă că ai venit, Toby. Am stat ascunsă în garderoba lui Bailey, înnebunită, cu orele.

— Bine. Că te bucuri, vreau să spun. Nu știam dacă să te sâcâi, dar nu puteam nici să dorm... am făcut niște cascadorii stupide de skating, care ar fi putut să mă omoare, și am sfârșit aici. Am stat sub prun vreun ceas, încercând să mă hotărăsc...

Timbrul bogat al vocii lui Toby dintr-odată mă face conștientă de cealaltă voce din cameră, a cântăreţului zbierând din boxe, care sună de parc-ar fi strangulat, în cel mai bun caz. Mă ridic să pun ceva mai melodios, apoi, când mă așez la loc, mărturisesc:

— Nimeni nu pricepe, la școală, nu cu adevărat, nici măcar Sarah.

El își lasă capul pe spate, pe lângă perete.

— Nu știu dacă e posibil să pricepi până ce nu ești în așa ceva, cum suntem noi. Eu habar n-am avut...

— Nici eu, spun, și deodată vreau să-l îmbrăţișez pe Toby, pentru că sunt atât de ușurată că nu mai trebuie să fiu singură cu asta, în seara aceasta.

El se uită la mâinile lui, încruntat, de parcă s-ar gândi cum să spună ceva. Aștept.

Și aștept.

Încă sunt în așteptare. Cum făcea Bailey faţă tăcerii staţiei de comunicare?

Când își ridică fruntea, faţa lui e toată numai compasiune, toată pui de leu. Cuvintele îi curg rapid, unul peste celălalt.

— N-am cunoscut niciodată surori atât de apropiate. Sunt atât de îndurerat pentru tine, Lennie, îmi pare atât de rău. Mă gândesc continuu la tine fără ea.

— Mersi, șoptesc cu sinceritate.

Și dintr-odată vreau să-l ating, să-mi pun mâna peste a lui, care i se odihnește pe coapsă la câţiva centimetri de a mea.

Arunc o privire spre el, cum stă atât de aproape de mine, încât îi pot mirosi șamponul și înmărmuresc la un gând șocant, îngrozitor: Arată într-adevăr bine, alarmant de bine. Cum se face că n-am observat până acum?

O să răspund: E iubitul lui Bailey, Lennie. Ce-ai păţit?

Dragă minte, scriu pe jeanșii mei, cu degetul, *fii cuminte*.

Îmi pare rău, îi șoptesc lui Bailey în capul meu, nu vreau să mă gândesc la Toby în felul ăsta. O asigur că n-o să se mai întâmple.

Numai că el e singurul care înţelege, adaug. *Oh, frate*.

După o vreme de tăcere, el scoate o sticlă de tequila din buzunarul jachetei și o desface.

— Vrei? întreabă.

Trăsnet, asta o să ajute.

— Da.

Eu nu prea beau, dar poate chiar o să ajute, poate c-o să-mi scoată nebunia asta din mine. Întind mâna după sticlă și degetele ni se ating un moment prea lung, după cum observ eu — hotărăsc că doar mi-am închipuit, duc sticla la gură, iau o înghiţitură sănătoasă, apoi foarte graţios o scuip împroșcându-ne pe amândoi.

— Pfui, scârbos! mă șterg la gură cu mâneca. Uau!

El râde și întinde braţele, ca să arate ce i-am făcut.

— Durează până te obișnuiești.

— Scuze, spun. Habar n-aveam că e atât de neplăcută.

El ridică sticla, drept răspuns, și ia o înghiţitură. Sunt hotărâtă să mai încerc o dată și să nu mai stropesc peste tot. Întind mâna după sticlă, o duc la buze și las lichidul să-mi ardă gâtul, apoi beau încă o înghiţitură, mai zdravănă.

— Ușurel, zice Toby și-mi ia sticla din mână. Trebuie să-ţi spun ceva, Len.

— OK.

Îmi place căldura care s-a răspândit prin mine.

— Am cerut-o pe Bailey în căsătorie...

O spune atât de repede, încât nu percutez, la început. Se uită la mine, încercând să-mi aprecieze reacţia. E complet delirant, ce mama năibii!

— Să se mărite cu tine? Glumești?

Nu e răspunsul pe care și-l dorește, sunt sigură, dar sunt complet luată prin surprindere. Ar fi putut la fel de bine să-mi spună că ea plănuise în secret o carieră ca înghiţitor de flăcări. Amândoi aveau doar nouăsprezece ani, iar Bailey era *măritișofobă* până-n vârful unghiilor.

— Și ea ce-a zis?

Mă tem să aud răspunsul.

— A zis da.

O spune cu tot atâta speranţă câtă deznădejde, promisiunea fiind încă vie în el. *Ea a zis da.* Iau tequila, sorb cu lăcomie, nici măcar nu-i simt gustul sau arsura. Sunt uluită că Bailey a vrut asta, sunt rănită că a vrut-o, cu adevărat rănită că mie nu mi-a spus niciodată. Ar fi trebuit să știu ce gândește. Nu-mi vine să cred că n-o pot întreba. Niciodată. Mă uit la Toby și-i văd sinceritatea în ochi; e ca un animal mic și blând.

— Îmi pare rău, Toby, zic, încercând să-mi înăbuș îndoiala și sentimentele rănite.

Dar nu mă mai pot abţine:

— Nu știu de ce nu mi-a spus și mie.

— Urma să vă spunem, chiar săptămâna viitoare. Eu doar am cerut-o...

Faptul că folosește *noi* mă șochează; marele *noi* întotdeauna însemnase Bailey și cu mine, nu Bailey și cu Toby. Mă simt dintr-odată lăsată pe dinafară dintr-un viitor care nici măcar n-o să mai aibă loc.

— Bine, dar actoria ei? spun eu, în loc de: *Bine, dar eu?*

— Juca...

— Da, dar..., mă uit la el. Știi ce vreau să spun.

Și atunci văd, după expresia lui, că nu știe deloc ce vreau să spun. Desigur, unele fete visează la nunți, dar Bailey visa la Juilliard, Institutul Juilliard din New York City. Odată, mă uitasem pe declarația lor oficială a obiectivelor, pe net: *Să oferim o educație de cea mai înaltă valoare pentru talentații muzicieni, dansatori și actori din toată lumea, astfel încât ei să-și poată realiza întregul potențial ca artiști, lideri și cetățeni universali.* Este adevărat că, după ce fusese respinsă, se înscrisese, toamna trecută, la Clover State, singurul alt colegiu la care-și trimisese cererea, dar fusesem sigură că avea să încerce din nou. Vreau să spun, cum ar fi putut să n-o facă? Era visul ei.

Nu mai vorbim despre asta. Vântul s-a înteţit și a început să pătrundă zgomotos prin casă. Simt că mi se face frig, înșfac o pătură aruncată pe balansoar și mi-o înfășor peste picioare. Tequila mă face să simt că mă topesc și devin nimic; vreau asta, să dispar. Am o pornire să scriu pe toţi pereţii ăștia portocalii — am nevoie de un alfabet al sfârșiturilor rupt din cărți, de limbi smulse din ceasuri, de pietre reci, de pantofi umpluţi de nimic decât de vânt. Îmi las capul pe umărul lui Toby.

— Suntem cei mai triști oameni din lume.

— Da, zice el, strângându-mi genunchiul pentru o clipă.

Ignor fiorii pe care atingerea lui îi trimite prin mine. *Urmau să se căsătorească.*

— Cum o să facem asta? spun eu, cu respirația tăiată. Zi după zi fără ea...

— Oh, Len.

Se întoarce spre mine, îmi dă părul la o parte de pe faţă cu mâna.

Aștept să-și dea mâna la o parte, să o pună la loc, dar n-o face. Nu-și ia nici mâna, nici privirea de la mine. Timpul încetinește. Ceva se schimbă în cameră, între noi. Mă uit în ochii lui îndureraţi și el într-ai mei, și gândesc: *Ea îi lipsește la fel de mult cât îmi lipsește*

și mie. Și atunci mă sărută — gura lui, moale, fierbinte, atât de vie, mă face să gem. Aș vrea să spun că mă trag deoparte, dar n-o fac. Îi răspund la sărut și nu vreau să se oprească, pentru că în clipa asta simt că eu și Toby, împreună, cumva, într-un fel, am ajuns peste timp și am tras-o pe Bailey înapoi.

El se oprește și sare în picioare.

— Nu înţeleg asta.

Este într-o panică instant-doar-adăugaţi-apă, plimbându-se în sus și-n jos prin cameră.

— Doamne, ar trebui să plec, *chiar* ar trebui să plec!

Dar nu pleacă. Se așază pe patul lui Bailey, se uită spre mine și apoi oftează, de parcă ar capitula în faţa unei forţe invizibile. Îmi rostește numele, iar vocea lui e atât de răgușită și hipnotică, încât mă ridică în picioare, mă traversează kilometrii de rușine și vinovăţie. Nu vreau să mă duc la el, dar vreau totodată. Habar n-am ce să fac, dar continui să traversez camera, clătinându-mă puţin de la tequila, până la el. Toby mă ia de mână și mă trage ușurel de ea.

— Vreau doar să fiu lângă tine, șoptește. Sunt singurele momente când nu mor de dorul ei.

— Și eu.

Îmi trec degetul peste spuzeala de pistrui de pe obrazul lui. Încep să-i dea lacrimile, apoi și mie. Mă așez lângă el și apoi ne întindem pe patul lui Bailey, strângându-ne unul în celălalt. Ultimul meu gând, înainte să adorm în braţele lui puternice, emanând siguranţă, e că sper să nu înlocuim cu mirosurile noastre ultimele rămășiţe ale miresmei lui Bailey, care încă se mai simte în așternuturi.

Când mă trezesc, sunt cu faţa la el, corpurile noastre sunt strâns lipite, respiraţiile îngemănate. El mă privește.

— Ești frumoasă, Len.

— Nu, zic eu.

Apoi spun, înecat, un singur cuvânt:

— Bailey.
— Știu, spune el, dar mă sărută oricum. Nu mă pot abține.
O șoptește drept în gura mea.
Nici eu nu mă pot abține.

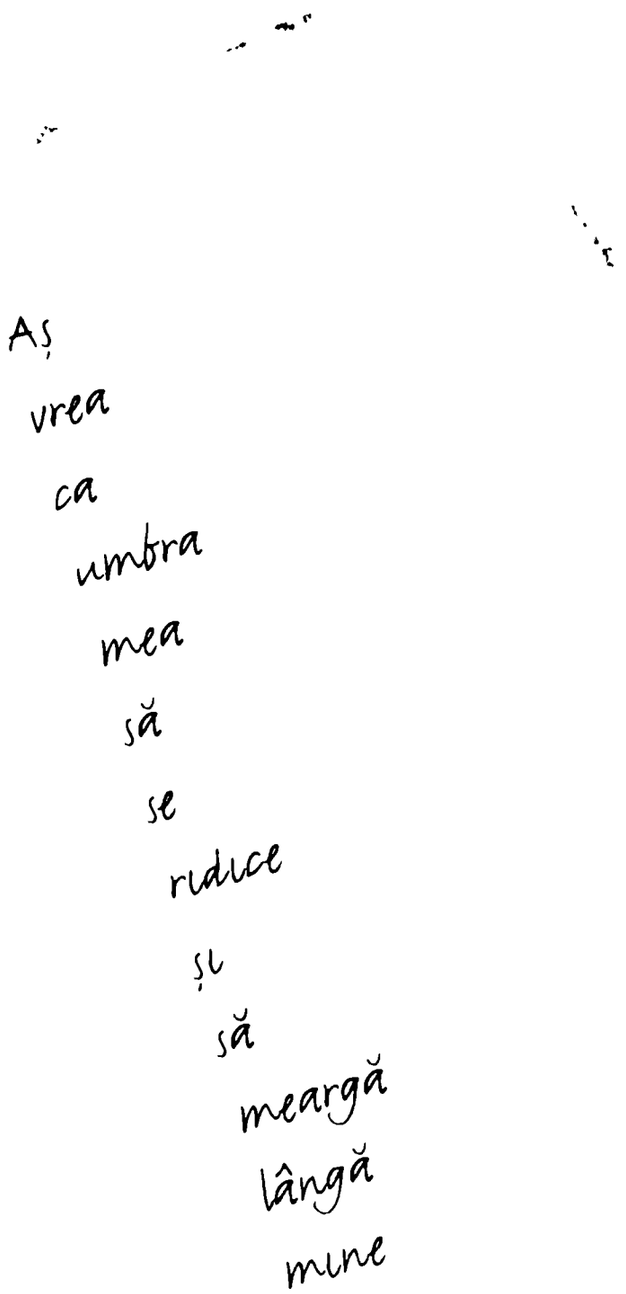

(Găsită pe spatele unui chestionar de franceză, într-o mașină de plantat, la liceul din Clover)

capitolul 6

Au fost odată două surori care împărțeau aceeași cameră,
aceleași haine,
aceleași gânduri în același moment.
Aceste două surori nu aveau o mamă
dar se aveau una pe cealaltă.
Sora mai mare mergea înaintea celei mai mici
astfel încât cea mică știa întotdeauna unde să pășească.
Cea mare o lua pe cea mică la râu
unde pluteau pe spate
ca morții.
Cea mare spunea:
Bagă-ți capul sub apă câțiva centimetri,
apoi deschide ochii și uită-te la soare
Cea mică:
O să-mi intre apă în nas
Cea mare:
Haide, fă-o
Așa că sora cea mică a făcut-o
Și toată lumea ei s-a umplut de lumină.

(Găsită pe o bucată de hârtie dintr-un caiet, prinsă într-un gard, pe faleză)

Iuda, Brutus, Benedict Arnold şi eu.

Și cel mai rău e că, de fiecare dată când închid ochii, văd din nou faţa de leu a lui Toby, buzele lui la distanţă de o răsuflare de mine, iar asta mă face să mă cutremur din cap până în tălpi, nu de vinovăţie, cum ar trebui, ci de dorinţă — și atunci, de îndată ce îmi îngădui să revăd imaginea noastră sărutându-ne, îmi apare faţa lui Bailey schimonosită de șoc și trădare, în timp ce ne privește de deasupra: iubitul ei, *logodnicul* ei sărutând-o pe trădătoarea ei soră mai mică *în propriul ei pat*. Uh. Rușinea mă pândește ca un câine.

Sunt într-un exil autoimpus, stând pe bifurcaţia unor crengi, în copacul meu preferat, din pădurea din spatele școlii. Am venit aici în fiecare zi, la prânz, ascunzându-mă până se sună de intrare, scrijelind cuvinte pe crengi cu pixul, îngăduind inimii mele să se frângă în intimitate. Nu pot să ascund nimic — toată lumea de la școală vede clar până în măduva oaselor mele.

Bag mâna în punga de hârtie maronie în care mi-a pus Buni pachetul, când aud crenguţele trosnind sub mine. O-ooh. Mă uit jos și-l văd pe Joe Fontaine. Încremenesc. Nu vreau să mă vadă: *Lennie Walker, Pacienta alienată mâncându-și prânzul în copac* (fără îndoială trebuie să fii scăpat de la copacul tău să te ascunzi într-unul!). El merge în cercuri nedumerite pe dedesubt, de parcă ar căuta pe cineva. Eu abia îndrăznesc să respir, dar el nu trece mai departe, s-a stabilit chiar sub copacul meu. Atunci, din neatenţie, foșnesc punga, iar el își ridică ochii și mă vede.

— Salut, zic eu, de parcă ar fi cel mai normal loc în care să-ţi mănânci prânzul.

— Hei, aici erai...

Se oprește, încearcă să găsească un pretext.

— Mă întrebam ce era aici, în spate...

Se uită în jur.

— Locul perfect pentru o casă de turtă dulce sau poate un bârlog al fumătorilor de opiu.

— Deja te-ai dat de gol, spun eu, surprinsă de propria-mi îndrăzneală.

— OK, pledez vinovat. Te-am urmărit.

Zâmbește la mine — același zâmbet — uau, nu-i de mirare că am crezut...

Continuă:

— Și bănuiesc că vrei să fii singură. Probabil n-ai venit până aici și te-ai urcat într-un copac pentru că duceai lipsă de conversaţie.

Îmi aruncă o privire plină de speranţă. Mă farmecă, până și în starea mea emoţională jalnică, în tulburarea mea cu Toby, chiar dacă el e rezervat pentru Cruella de Vil.

— Vrei să urci?

Îi prezint o creangă, iar el se caţără în copac, în cam trei secunde, își găsește un loc confortabil chiar unde ședeam eu și apoi bate din gene la mine. Uitasem de talentul cu genele. Uau la pătrat.

— Ce-i de mâncare? arată spre punga maronie.

— Glumești? Mai întâi îmi faci praf solitudinea și acum vrei să mă cureţi de ultimele resturi? Unde-ai fost crescut?

— La Paris, zice el. Așa că sunt un căutător de resturi *raffiné*.

Oh, ce bucuroasă sunt că *j'étudie le français*[1]. Și, drace, nu-i de mirare că școala face atâtea valuri pentru el, nu-i de mirare că am vrut să-l sărut. Pe moment, uit chiar și de idioata de baguette pe care Rachel o avea ieșită pe jumătate din rucsac, astăzi. El continuă:

— Dar m-am născut în California și am locuit în San Francisco până la nouă ani. Ne-am mutat înapoi, în urmă cu vreun an, iar acum sunt aici. Tot mai vreau să știu ce-i în pungă.

— N-ai să ghicești niciodată, îi spun eu. Nici eu, de fapt. Bunica mea crede că e foarte amuzant să pună tot soiul de lucruri în pacheţelul nostru de prânz — al meu. Nu știu niciodată ce-i înăuntru: e. e. cummings, petale de flori, un pumn de nasturi. Pare să fi pierdut din vedere scopul originar al pungii de sandviș.

— Sau poate crede că alte forme de hrană sunt mai importante.

[1] Studiez franceza (fr.).

— Exact asta crede! spun eu, surprinsă. OK, vrei să faci onorurile?

Îi întind punga.

— Brusc mi-e frică, a fost vreodată ceva viu în ea?

Bate din gene: *vuf, vuf, vuf.* OK, s-ar putea să-mi ia un timp până dezvolt imunitate la bătaia de gene.

— Nu se știe niciodată..., spun, încercând să nu vorbesc la fel de leșinată cum sunt.

Și o să mă prefac că rima *într-un copac stând/un băiat sărutând* nu mi-a răsărit deodată în minte.

El ia punga, bagă mâna înăuntru, cu un gest maiestuos, și scoate... un măr.

— Un măr? Ce dezamăgitor!

Îl aruncă spre mine.

— Toată lumea are mere.

Îl îndemn să continue. El bagă din nou mâna în pungă și scoate un exemplar din *La răscruce de vânturi.*

— Asta-i cartea mea preferată, spun eu. E ca o suzetă. Am citit-o de douăzeci și trei de ori. Întotdeauna mi-o pune în pachet.

— *La răscruce de vânturi*, de douăzeci și trei de ori! Cea mai tristă carte din toate timpurile, cum mai poţi să funcţionezi, măcar?

— Mai e nevoie să-ţi amintesc? Stau într-un copac la prânz.

— Corect.

Bagă din nou mâna în pungă și scoate un bujor violet fără coadă. Parfumul lui bogat ne învăluie imediat.

— Uau, zice, adulmecându-l. Mă face să mă simt de parc-aș levita.

Întinde mâna și mi-l ţine la nas. Închid ochii, îmi imaginez parfumul ridicându-mă și pe mine de la sol. Nu pot. Dar mă gândesc la ceva.

— Sfântul meu preferat, de când mă știu, e un Joe, îi spun eu. Iosif[1] din Cupertino. El levita. Ori de câte ori se gândea la Dumnezeu, plutea în aer, cuprins de extaz.

[1] În engleză, Joseph.

El își înclină capul, se uită la mine cu scepticism și sprâncenele ridicate.

— Nu cred asta.

Dau din cap.

— Grămezi de martori. Se întâmpla tot timpul. Chiar în timpul slujbei.

— OK, crăp de invidie. Bănuiesc că sunt un levitator aspirant.

— Păcat, spun eu. Mi-ar fi plăcut să te văd plutind peste Clover și cântând la corn.

— La dracu', da! exclamă el. Și-ai putea veni și tu, agăţându-te de piciorul meu sau ceva.

Schimbăm rapid o privire cercetătoare, amândoi mirându-ne de celălalt, surprinși de ușurinţa comunicării — e doar o clipă, abia perceptibilă, ca o buburuză aterizându-ţi pe braţ.

El pune floarea pe piciorul meu și îi simt atingerea degetelor prin jeanși. Punga maronie e goală, acum. Mi-o întinde mie, după care tăcem, ascultând vântul foșnind în jurul nostru și urmărind soarele filtrându-se printre cetine în raze imposibil de groase și ceţoase, ca în desenele copiilor.

Cine e tipul ăsta? Am vorbit mai mult cu el în copac decât cu oricine de la școală de când m-am întors. Dar cum putea să fi citit *La răscruce de vânturi* și totuși să se lase amăgit de Rachel Bestizilla? Poate pentru că ea fusese în Fronce. Sau poate pentru că ea pretinde că-i place o muzică de care nimeni altcineva n-a mai auzit, precum nebunesc de popularii Cântăreţi din Gâtlej din Tuva.

— Te-am văzut, deunăzi, zice el, ridicând mărul.

Îl aruncă în sus cu o mână și îl prinde cu cealaltă.

— Lângă Great Meadow. Eu cântam la chitară, în câmp. Tu erai pe partea cealaltă a drumului. Mi s-a părut că scriai un bilet sau ceva, pe o mașină, dar apoi ai lăsat să-ţi cadă bucata de hârtie...

— Mă urmărești? întreb, încercând ca încântarea subită la această idee să nu mi se trădeze în voce.

— Poate, un pic.

Se oprește din aruncat mărul.

— Și poate sunt curios cu privire la ceva.

— Curios? întreb. Cu privire la ce?

Nu răspunde, începând să smulgă mușchiul de pe o creangă. Îi remarc mâinile, lungile sale degete cu bătături de la coardele chitarei.

— Ce? întreb din nou, murind să aflu ce îl făcuse atât de curios ca să mă urmărească până sus, într-un copac.

— E felul în care cânți la clarinet...

Încântarea mi se evaporă.

— Da?

— Sau felul în care nu cânți, de fapt.

— Ce vrei să spui? întreb, deși știu exact ce vrea să spună.

— Vreau să spun că ai tehnică destulă. Digitația ta e rapidă, modulația emisiei e în regulă, anvergura tonurilor tale, frate... dar parcă totul se oprește aici. Nu pricep.

Râde, părând să nu-și dea seama de bomba pe care tocmai a detonat-o.

— E ca și când ai cânta în somn sau cam așa.

Sângele îmi năvălește în obraji. Mai bine părăseam orchestra de tot când am vrut s-o fac. Mă uit în depărtare la sequoia, fiecare înălțându-se la cer înconjurat numai de singurătatea lui. El se uită la mine, îl simt, așteptând un răspuns, dar nu am niciunul disponibil — asta e o zonă interzisă.

— Uite, zice el prudent, în sfârșit începând să se prindă că farmecul lui a expirat. Te-am urmărit până aici pentru că voiam să văd dacă am putea cânta împreună.

— De ce?

Vocea mea e mai apăsată și mai supărată decât aș fi vrut. O panică familiară pune încet stăpânire pe corpul meu.

— Vreau să-l aud pe John Lennon cântând de-adevăratelea — vreau să spun, cine n-ar vrea, nu?

Gluma lui pocnește și arde între noi.

— Nu prea cred, spun eu și se aude clopoțelul.

— Uite..., începe el, dar nu-l las să termine.

— Nu vreau să cânt cu tine, bine?

— Bine.

Azvârle mărul în aer. Înainte să lovească pământul și înainte ca el să sară jos din copac, mai spune:

— N-a fost ideea mea, oricum.

capitolul 7

Mă trezesc cu Ennui[1], jeepul lui Sarah, claxonând pe drum — e o ambuscadă. Mă rostogolesc pe o parte, mă uit pe fereastră, o văd sărind din maşină în rochia ei preferată, vintage, neagră, şi bocancii de luptă cu platformă, cu părul din-nou-blond strâns într-un cuib jumulit şi cu o ţigară atârnând de buzele roşii-ca-sângele pe o clătită de un alb macabru. Mă uit la ceas, e 7:05 a.m. Ea se uită la mine pe fereastră, dând din braţe ca o moară de vânt într-un uragan.

Îmi trag păturile peste cap și aștept inevitabilul.

— Am venit să-ţi sug sângele, zice ea, câteva momente mai târziu.

Scot un ochi de sub pături.

— Chiar faci ca un vampir uluitor.

— Știu.

Se apleacă spre oglinda de pe măsuţa mea de toaletă, ștergându-și niște urme de ruj de pe dinţi, cu degetul a cărui unghie e vopsită cu ojă neagră.

— E o înfăţișare care mă prinde... Heidi devine goth.

---

[1] Plictis (fr.).

Fără accesorii, Sarah ar putea s-o joace pe Bucle de Aur. E o fată sărutată de soarele plajei, care se poartă gothgrungepunkhippierockeremocoremetalfreakfashionistabraingeekboycrazyhiphoprasta, pentru a masca acest lucru. Traversează camera, se apleacă deasupra mea, trage de un colţ al păturii și sare în pat lângă mine, cu bocanci cu tot.

— Mi-e dor de tine, Len.

Imensii ei ochi albaștri își revarsă strălucirea asupra mea, atât de sinceri și de contrastanţi cu costumaţia ei.

— Hai să mergem la un mic dejun înainte de școală. Ultima zi din penultimul an de liceu și așa mai departe. E tradiţie.

— OK. Îmi pare rău că am fost atât de urâcioasă.

— Nu spune așa, numai că nu știu ce să fac pentru tine. Nu-mi pot imagina...

Nu termină vorba, se uită în jur, prin Sanctuar. Văd cum groaza pune stăpânire pe ea.

— E insuportabil...

Se uită fix la patul lui Bailey.

— Toate sunt exact cum le-a lăsat. Doamne, Len!

— Da.

Mi se oprește viaţa în gât:

— Mă îmbrac imediat.

Ea-și mușcă buza de jos, încercând să nu plângă.

— Te aștept jos. I-am promis lui Buni că stau de vorbă cu ea.

Se dă jos din pat și se duce la ușă, cu pasu-i săltăreţ de acum câteva momente devenit doar un târșâit de picioare. Îmi trag păturile înapoi peste cap. Știu că dormitorul e un mausoleu. Știu că supără pe toată lumea (mai puţin pe Toby, care nici n-a părut să observe), dar eu îl vreau așa. Mă face să simt că Bailey e încă aici sau că ar putea să se întoarcă.

Pe drum spre oraș, Sarah îmi povestește despre ultima ei urzeală de a agăţa un tip care să-i poată vorbi despre existenţialistul ei preferat, Jean-Paul Sartre. Problema e atracţia ei bolnavă spre

surferii capete-seci, care (fără nicio intenție discriminatoare) nu sunt, de obicei, foarte versaţi în literatură și filozofie franceză și prin urmare trebuie constant să primească o dispensă de la: „Trebuie să știe cine e Sartre sau cel puţin să fi citit ceva de D. H. Lawrence sau în cel mai rău caz măcar unul dintre romanele surorilor Brönte, preferabil Emily" — criteriul lui Sarah pentru a ieși cu ea.

— E un simpozion de după-amiază, vara asta, la State, despre feminismul francez, îmi spune ea mie. Eu o să mă duc. Nu vii și tu?

Râd.

— Pare locul perfect de întâlnit băieţi.

— O să vezi tu, zice ea. Cei mai mișto tipi nu se tem să fie feminiști, Lennie.

Îmi întorc capul spre ea. Încearcă să facă cerculeţe de fum, dar scoate numai bule de fum.

Mi-e groază să-i spun despre Toby, dar va trebui, nu-i așa? Numai că sunt prea lașă, așa că aleg veștile mai puţin condamnabile.

— Am stat cu Joe Fontaine, alaltăieri, la prânz.

— N-ai stat.

— Ba am stat.

— Exclus.

— Inclus.

— Nuuu.

— Daaa.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

Noi avem o incredibilă toleranţă la schimburile da–nu.

— Raţă ce ești! Raţă galbenă zburătoare! Și ţi-a luat atât de mult ca să-mi spui și mie?!

Când Sarah se înfierbântă, animale la întâmplare își fac loc în vorbirea ei, de parcă ar suferi de un tip de *Old MacDonald Had a Farm*[1] al sindromului Tourette[2].

— Ei, și cum e?

— E în regulă, spun eu absentă, privind pe fereastră.

Nu-mi pot închipui a cui idee fusese să cântăm împreună. A domnului James, oare? Dar de ce? Și, ah, cât de înnebunitor de umilitoare!

— Pământul către Lennie. Tocmai ai spus că Joe Fontaine e *în regulă*? Tipul ăsta e, *increfir-arsăfiedibil*! Și am auzit că are doi fraţi mai mari: fir-ar să fie la puterea a treia, nu crezi?

— Fir-ar să fie, Batgirl, încuviinţez eu, iar Sarah chicotește, un sunet care pare oarecum nepotrivit, venind dinspre cineva cu faţa ei de Batgoth.

Trage un ultim fum din ţigară și o lasă să cadă într-o cutie de apă minerală.

Eu adaug.

— Îi place de Rachel. Ce spune asta despre el?

— Că are unul dintre cromozomii ăia Y[3], răspunde Sarah, îndesându-și o lamă de gumă în gura ei cu fixaţie orală[4]. Dar, pe bune, eu nu-l văd. Am auzit că lui nu-i pasă decât de muzică și ea cântă ca o pisică atacată. Poate că i-a servit chestia aia stupidă cu Cântăreţii din Gâtlej, de care vorbește tot timpul, iar el a crezut că are cunoștinţe în domeniul muzical sau ceva.

Marile minţi...[5]

Apoi, deodată, Sarah sare pe scaun de parcă e pe un pogo stick.

---

[1] Cântecel de copii, despre un bătrân fermier MacDonald și diversele animale pe care le crește el la fermă.

[2] Tulburare neuropsihică, debutând în copilărie și manifestându-se prin multiple ticuri motorii și vocale, unele permanente, altele tranzitorii.

[3] Unul dintre cromozomii care determină sexul fătului, de regulă ducând la dezvoltarea testiculelor.

[4] Argotic, o persoană cu fixaţie orală e cea obsedată de gură și simte mereu nevoia să sugă sau să mestece ceva.

[5] Marile minţi gândesc la fel – citat cu valenţă de proverb.

— Oh, Lennie, fă-o! Provoac-o pentru scaunul de solist. Astăzi! Haide. O să fie atât de interesant — probabil nu s-a mai întâmplat niciodată în istoria orchestrei unui liceu, ca o poziţie din orchestră să fie contestată în ultima zi de școală!

Clatin din cap.

— N-o să se întâmple.

— Dar de ce?

Nu-i răspund, nu știu cum.

O după-amiază din vara trecută îmi reînvie în minte. Tocmai ieșisem de la lecţia cu Marguerite și-mi petreceam timpul cu Bailey și Toby, la Flying Man's. Toby ne povestea că toţi caii de curse pursânge au niște ponei însoţitori, care stau întotdeauna pe lângă ei, și-mi amintesc că am gândit: *Așa sunt eu.* Sunt un ponei însoţitor, și poneii însoţitori nu fac solouri. Ei nu cântă pe scaunul de solist într-o orchestră sau la audiţii pentru orchestra All-State, nici nu concurează la nivel naţional sau iau în consideraţie în mod serios ideea de a urma un conservator în New York City, cum începuse să insiste Marguerite.

Pur și simplu nu fac așa ceva.

Sarah oftează, virând mașina într-o parcare.

— Bine, atunci, bănuiesc că va trebui să-mi găsesc altă distracţie pentru ultima zi de școală.

— Și eu bănuiesc la fel.

Ne dăm jos din Ennui, intrăm în patiseria Ceciliei și comandăm o indecentă cantitate de produse, pe care Cecilia ni le dă gratis, cu aceeași privire plină de mâhnire care mă întâmpină pe oriunde mă duc, acum. Cred că mi-ar da și ultimele produse de patiserie din depozit, dacă i-aș cere.

Poposim pe banca noastră preferată din faţa Restaurantului italian al Mariei, unde sunt preparatorul-șef de lasagna, în fiecare vară, de la paisprezece ani. O să încep din nou, mâine. Soarele s-a spart într-un milion de bucăţele care au aterizat pe Main Street. E o zi splendidă. Totul strălucește, în afară de inima mea vinovată.

— Sarah, trebuie să-ţi spun ceva.

O expresie îngrijorată i se așterne pe faţă.

— Te rog.

— Mi s-a întâmplat ceva cu Toby, noaptea trecută.

Îngrijorarea ei s-a prefăcut în altceva, exact de ceea ce mă temeam. Sarah are un cod de conduită de fier între prietene, în ceea ce privește băieţii. Politica e: fetele mai presus de toate.

— Ceva cum ar fi... ceva? Sau ceva cum ar fi... *ceva*?

Sprâncenele ei aterizează pe Marte.

Mi se strânge inima.

— Cum ar fi *ceva*... ne-am sărutat.

A făcut ochii mari și s-a strâmbat a neîncredere sau probabil a groază. Ăsta e chipul rușinii mele, îmi spun eu în minte, uitându-mă la ea. *Cum de-am putut să-l sărut pe Toby?* mă întreb singură pentru a zecea mia oară.

— Uau, zice ea, cuvântul căzând ca o piatră pe pământ.

Nu face nicio încercare de a-și masca dispreţul. Îmi îngrop capul în mâini, luând poziţia de prăbușire iminentă — n-ar fi trebuit să-i spun.

— A părut în regulă, la momentul respectiv, amândurora ne era dor de Bailey, el chiar înţelege, mă înţelege pe mine, și e aproape singurul care reușește... iar eu eram beată.

Spun toate astea jeanșilor mei.

— Beată?

Nu-și poate ascunde surprinderea. Eu rar dacă beau o bere la petrecerile la care mă târăște ea. Apoi, cu o voce mai blândă, aud:

— Toby e singurul care te înţelege?

O-ooh.

— N-am vrut să spun asta, zic, ridicând capul s-o privesc în ochi.

Dar nu e adevărat, fiindcă într-adevăr asta cred și îmi dau seama după expresia ei că o știe.

— Sarah!

Ea înghite în sec, își întoarce privirea de la mine, apoi schimbă repede subiectul, întorcându-se la rușinea mea.

— Bănuiesc că se întâmplă și de-astea. Sexul de supărare e un soi de chestie. L-am găsit într-una dintre cărţile alea pe care le-am citit.

Încă mai aud acuzaţia din glasul ei și, acum, ceva în plus.

— N-am făcut sex, spun eu. Sunt în continuare ultima virgină pe baricade.

Ea oftează, apoi își petrece braţul în jurul meu, stingherită, de parcă ar fi obligată s-o facă. Mă simt ca într-o priză de judo. Niciuna dintre noi nu știe cum să reacţioneze la ceea ce n-a fost spus, nici la ce a fost.

— E OK, Len. Bailey ar înţelege.

O zice cu totul neconvingător.

— Și doar nu e ca și când o să se mai întâmple și altă dată, nu?

— Bineînţeles că nu, spun eu și sper că nu mint.

Sper și că da.

Toată lumea spune mereu că semăn cu Bailey,
dar nu semăn.
Am ochii cenușii, pe când ai ei sunt verzi,
eu, o față ovală, a ei, în formă de inimă,
sunt mai scundă, mai sfrijită, mai palidă,
mai plată, mai banală, mai docilă.
Tot ce avem în comun e un balamuc de cârlionți
pe care eu îi țin prizonieri într-o coadă,
pe când ea și-i lasă pe ai ei să delireze
ca nebunia
în jurul capului ei.
Eu nu cânt în somn,
nici nu mănânc petale din flori,
nici nu fug în ploaie în loc să fug de ea.
Eu sunt cea neconectată la rețea,
sora complice,
vârâtă într-un colț al umbrei celeilalte.
Băieții se țin după ea pretutindeni
umplu separeurile la restaurantul,
unde este ea chelneriță,
se îngrămădesc în jurul ei la râu.
Într-o zi, am văzut un băiat venind în spatele ei
și trăgând de o șuviță a părului ei lung.
I-am înțeles gestul —
și eu simțeam la fel.
În fotografiile cu noi două,
ea întotdeauna se uită drept în obiectiv,
iar eu întotdeauna mă uit la ea.

(Găsită pe o bucată de hârtie împăturită, pe jumătate îngropată în covorul de ace de pini, pe poteca spre râul Rain)

capitolul 8

Stau la biroul lui Bailey cu Sf. Anton, patronul lucrurilor pierdute.

El nu e de aici. E de pe poliţa căminului, din faţa Jumătăţii de Mamă, unde l-am ţinut totdeauna, dar probabil Bailey l-a mutat și nu știu de ce. L-am găsit vârât după computer, în faţa unui desen vechi de-al ei, care e prins cu piuneze de perete — desenul pe care l-a făcut ea în ziua în care Buni ne-a spus că mama era un explorator (din specia Cristofor Columb).

Am tras draperiile și, deși aș vrea, n-o să-mi îngădui să arunc pe furiș o privire pe fereastră, ca să văd dacă Toby mai e sub prun. N-o să-mi dau voie să-mi imaginez nici buzele lui pierdute și pe jumătate nebune peste ale mele. Nu. O să-mi imaginez igluuri, niște drăguţe igluuri arctice glaciale. I-am promis lui Bailey că n-o să se mai întâmple niciodată ceva asemănător cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Este prima zi din vacanţa de vară și toată lumea de la școală e la râu. Am primit un telefon abţiguit de la Sarah, care m-a informat că nu unul, nu doi, ci trei *increfir-arsăfiedibili* Fontaine sunt așteptaţi să sosească dintr-un moment în altul la Flying Man's, că or să cânte în aer liber, că ea tocmai a aflat despre cei doi Fontaine

mai mari că sunt într-o trupă serioasă și grozavă din L.A., unde merg la colegiu, și că mai bine îmi mișc fundul acolo, ca să fiu martoră la splendoare. I-am spus că rămâneam acasă și să se bucure ea de splendoarea Fontainească pentru mine, ceea ce a reaţâţat conflictul de ieri:

— Nu ești cu Toby, nu-i așa, Lennie?

Uh.

Mă uit la clarinetul abandonat în cutia lui, de pe scaunul pe care cânt. E într-un sicriu, gândesc, apoi imediat încerc să șterg gândul. Mă apropii, deschid capacul. Niciodată n-a fost vreo îndoială în privinţa instrumentului la care urma să cânt. Atunci când toate celelalte fete au dat fuga la flaute, la ora de muzică, în clasa a cincea, eu m-am dus glonţ la clarinet. Îmi amintea de mine.

Bag mâna în buzunarul unde îmi ţin cârpa și anciile, și pipăi hârtia împăturită. Nu știu de ce am păstrat-o (mai bine de un an!), de ce am cules-o din gunoi, mai târziu, în după-amiaza aceea, după ce Bailey o azvârlise cu un nepăsător: „Ei bine, cred că n-o să scăpaţi de mine", înainte de-a se arunca în braţele lui Toby, de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Dar eu știam că însemnase. Cum să nu fi însemnat? Era de la Juilliard.

Fără s-o mai citesc o ultimă oară, am mototolit scrisoarea de respingere a lui Bailey, făcând-o ghem și aruncând-o în coșul de gunoi, așezându-mă din nou la biroul ei.

Sunt în exact același loc în care am fost și în noaptea în care telefonul a explodat prin casă, prin întreaga lume care nu bănuia nimic. Învăţam la chimie, urând fiecare minuţel, ca întotdeauna. Mirosul puternic de oregano din puiul înăbușit al lui Buni se strecurase până în dormitorul nostru și nu-mi doream decât să vină mai repede Bailey acasă, să putem mânca, fiindcă mi-era foame și uram izotopii. Cum se poate? Cum de mă putusem gândi la pui înăbușit și la molecule de carbon, când, în partea cealaltă a orașului, sora mea tocmai își dădea ultima suflare? Ce fel de lume e asta? Și ce faci în privinţa asta? Ce faci când cel mai rău lucru ce

se poate întâmpla chiar se întâmplă? Când primești *acel* telefon? Când ţi-e atât de dor de vocea ca un montaigne-russe a surorii tale, încât îţi vine să sfâșii toată casa cu unghiile?

Iată ce fac eu: îmi scot telefonul mobil și formez apăsat numărul ei. Într-un moment de înceţoșare a minţii, deunăzi am sunat-o ca să văd dacă e acasă și am descoperit că nu-i fusese încă anulat contul.

Hei, aici e Bailey, Julieta de luna asta, așa că, băieţi, ce grăiraţi? N-avuraţi o vorbă de bine? Un alean...

Am închis când a venit tonul, apoi am sunat din nou, și din nou, și din nou, și din nou, dorindu-mi s-o pot scoate pur și simplu din telefon. Apoi, o dată, n-am mai închis.

— De ce nu mi-ai spus că urma să vă căsătoriţi? am șoptit, înainte de a închide brusc telefonul și a-l arunca pe birou.

Pentru că nu înţeleg. Nu ne spuneam noi totul una alteia? *Dacă nici asta n-o să ne schimbe vieţile, Len, nu știu ce-o să ni le mai schimbe*, spusese ea când vopsise pereţii. Asta să fi fost schimbarea pe care o dorise, atunci? Îl iau de pe birou pe Sf. Anton, din plastic ieftin. Și cu el ce-i? De ce l-a adus aici, sus? Mă uit mai îndeaproape la desenul de care îl sprijinise ea. Stătea pe perete de atât de mult timp, încât hârtia se îngălbenise și colţurile i se răsuciseră, de atât de mult timp încât eu nu-l mai observasem de ani. Bailey îl desenase când avea vreo unsprezece ani, în perioada când începuse s-o descoasă pe Buni despre mama cu neobosită îndârjire.

Se ţinuse de capul ei săptămâni de-a rândul.

— De unde știi că o să se întoarcă? a întrebat Bailey, pentru a suta mia oară.

Eram în atelierul de artă al lui Buni, Bailey și cu mine stăteam întinse pe podea, desenând pasteluri, în timp ce Buni picta una dintre doamnele ei pe o pânză, într-un colţ, cu spatele la noi. Îi parase întrebările lui Bailey toată ziua, schimbând abilă subiectul, dar de data asta nu-i mersese. Am văzut cum lui Buni îi căzuse braţul pe lângă corp, din pensulă picurând stropi de verde promiţător

pe podeaua mult împroșcată. A oftat, un oftat prelung și însingurat, apoi s-a întors cu faţa la noi.

— Bănuiesc că sunteţi destul de mari, fetelor, a zis ea.

Noi am ciulit urechile, părăsindu-ne imediat pastelurile și acordându-i toată atenţia.

— Mama voastră este... ei bine... cred că cel mai bine ar fi s-o descriu.... hmmm... staţi să mă gândesc...

Bailey mi-a aruncat o privire șocată — niciodată nu se mai întâmplase ca Buni să rămână fără cuvinte.

— Cum, Buni? Cum e?

— Hmmm....

Buni și-a mușcat buza, apoi, în cele din urmă, șovăind, a zis:

— Bănuiesc că ar fi cel mai bine să spun că este... știţi cum unii oameni au niște tendinţe, din firea lor, cum eu pictez și mă ocup de grădinărit, cum Big e pasionat de copaci, cum tu, Bailey, vrei să te faci actriţă când o să fii mare...

— O să mă duc la Juilliard, ne-a declarat ea nouă.

Buni a zâmbit.

— Da, știm, domnișoară Hollywood. Sau domnișoară Broadway, ar trebui să spun.

— Mama noastră? i-am reamintit eu, înainte să sfârșim vorbind iarăși despre prostia aia de școală.

Tot ce speram eu era ca școala să fie la câţiva pași distanţă, dacă Bailey avea să se ducă acolo. Sau, cel puţin destul de aproape cât să mă pot duce cu bicicleta, ca s-o văd în fiecare zi. Îmi fusese prea frică să întreb.

Buni și-a pungit buzele, pentru o clipă.

— OK, ei bine, mama voastră e puţin diferită, e mai degrabă ca un... ei, ca un explorator.

— Vrei să spui, cum a fost Columb? a întrebat Bailey.

— Da, așa, numai că fără *Niña*, *Pinta* și *Santa Maria*. Doar o femeie, o hartă și lumea. O artistă solo.

Apoi a părăsit camera, modul ei favorit și cel mai eficient de a încheia o discuţie.

Bailey și cu mine ne-am uitat lung una la alta. În meditaţiile noastre stăruitoare despre locul în care plecase mama și despre motivul pentru care plecase, nu ne imaginaserăm niciodată ceva chiar atât de bun. Eu m-am dus după Buni, încercând să aflu mai multe, dar Bailey a rămas pe podea și a făcut desenul ăsta.

În el, se vedea o femeie în vârful unui munte, uitându-se în zare, cu spatele la noi. Buni, Big și cu mine — cu numele noastre scrise sub picioare — îi făceam cu mâna, de la baza muntelui, siluetei solitare. Sub desen, scria cu verde *Exploratoare*. Din nu știu ce motiv, Bailey nu s-a desenat și pe ea.

Îl duc pe Sf. Anton la piept, strângându-l tare. Eu am nevoie de el acum, dar Bailey de ce avusese? Ea ce pierduse?

Ce avea nevoie să găsească?

Mă îmbrac cu hainele ei.
Închei nasturii uneia dintre bluzele ei cu volănașe
peste tricoul meu.
Sau îmi înfășor una, uneori două,
alteori toate eșarfele ei de divă în jurul gâtului.
Sau iau de pe umeraș și îmbrac una dintre rochiile ei mulate,
peste cap,
lăsând materialul
să curgă pe pielea mea ca apa.
Întotdeauna mă simt mai bine atunci,
de parcă ea mă ține în brațe.
Apoi îi ating toate lucrurile
pe care nu le-am mutat din loc de când a murit:
dolari mototoliți,
scoți dintr-un buzunar solos,
cele trei sticluțe cu parfum,
întotdeauna cu aceeași cantitate de lichid în ele, acum,
piesa lui Sam Shepard,
Nebun de dragoste,
unde semnul ei de carte nu se va muta niciodată înainte.
Am citit-o pentru ea de două ori până acum,
întotdeauna punând semnul de carte înapoi,
în locul unde fusese, când am terminat —
mă omoară
că ea nu va afla niciodată
ce s-a întâmplat
până la urmă.

CLOVER
HIGH SCHOOL
LIBRARY

(Găsită pe coperta interioară a volumului La răscruce de vânturi, din biblioteca liceului din Clover)

capitolul 9

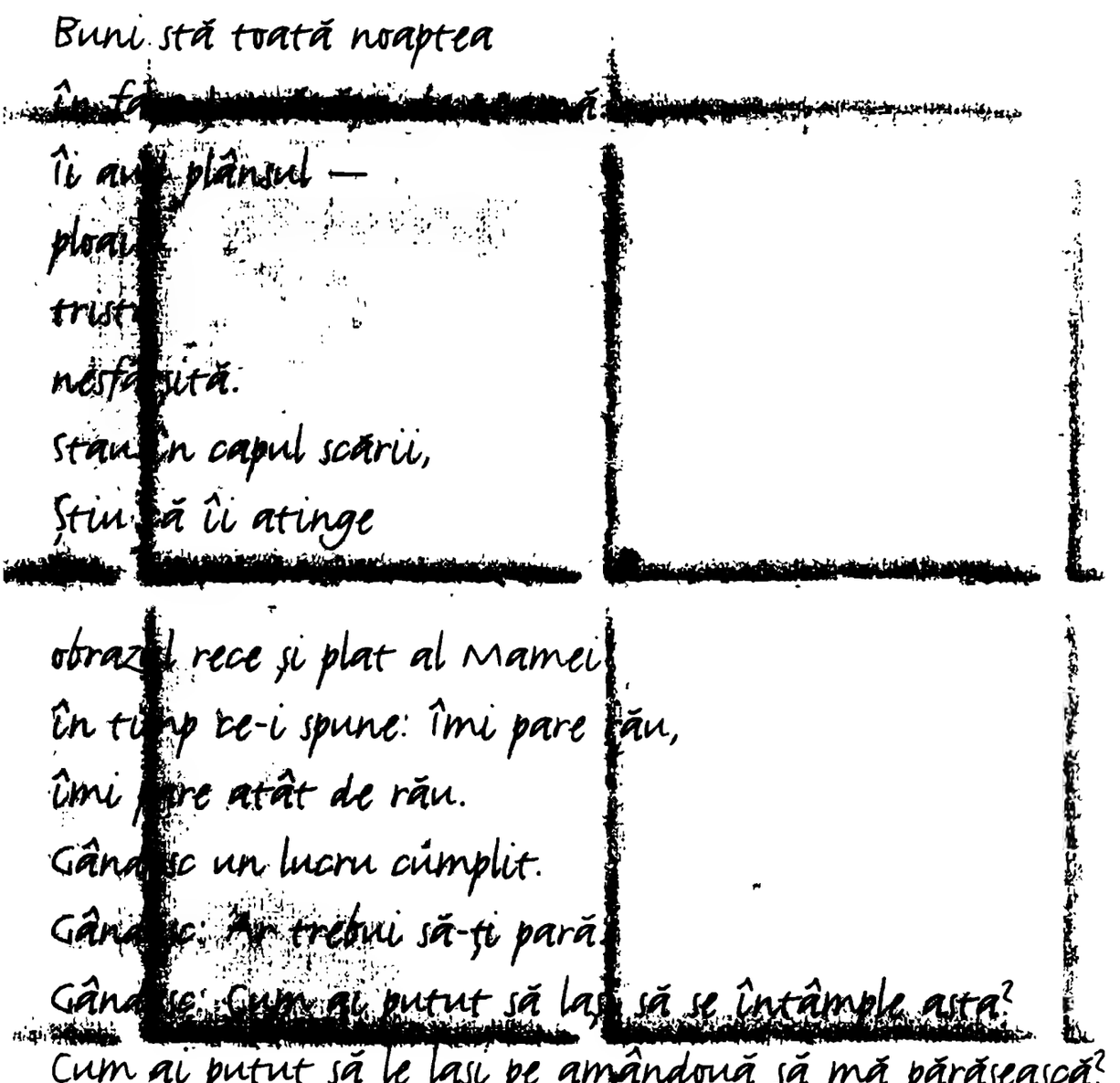
Buni stă toată noaptea
Îi auzi plânsul —
ploaia
tristă
nesfârșită.
Stau în capul scării,
Știu să îi atinge
obrazul rece și plat al Mamei
în timp ce-i spune: Îmi pare rău,
îmi pare atât de rău.
Gândesc un lucru cumplit.
Gândesc: Ar trebui să-ți pară.
Gândesc: Cum ai putut să lași să se întâmple asta?
Cum ai putut să le lași pe amândouă să mă părăsească?

(Scrisă pe peretele băii din Patiseria Ceciliei)

ŞCOALA SE ÎNCHEIASE de două săptămâni. Buni, Big şi cu mine suntem, evident, scăpaţi de la copacii noştri şi alergăm razna prin parc — toţi în direcţii diferite.

Taboul A: Buni mă urmărește prin casă cu un ibric de ceai. Ibricul e plin. Pot să văd aburul ieșindu-i prin cioc. În mâna cealaltă are două căni. Obișnuiam, Buni și cu mine, să servim ceaiul și înainte. Ne așezam la masa din bucătărie, pe la sfârșitul după-amiezii, beam ceai și vorbeam până veneau și ceilalţi acasă. Dar acum nu mai vreau să beau ceai cu Buni, pentru că n-am chef să vorbesc, ceea ce ea știe, deși încă n-a acceptat. Așa că se ţine după mine, până la etaj, iar acum stă în pragul Sanctuarului, cu ibricul în mână.

Eu mă arunc pe pat, îmi iau cartea, mă prefac că citesc.

— Nu vreau niciun ceai, Buni, spun, ridicându-mi ochii din *La răscruce de vânturi*, pe care observ c-o ţin invers și sper că ea n-a observat.

Ei îi cade faţa. Dramatic.

— Bine.

Pune o cană pe podea, o umple pe cealaltă pentru ea și ia o înghiţitură. Sunt sigură că și-a ars limba, dar ea se preface că nu.

— Bine, bine, bine, zice ea cântat, luând o altă înghiţitură.

Mă urmărește așa prin casă de când s-a sfârșit școala. În mod normal, vara este perioada ei cea mai ocupată ca Guru al grădinăritului, dar le-a spus tuturor clientelor că e într-o pauză până la toamnă. Așadar, în loc să facă pe guru, mă trezesc cu ea la restaurantul Mariei, când sunt eu de serviciu, sau în bibliotecă, dacă sunt în pauză, sau se ţine după mine la Flying Man's și se plimbă în sus și-n jos pe potecă, în timp ce eu plutesc pe spate, lăsându-mi lacrimile să curgă în apa râului.

Dar cel mai rău e la ora ceaiului.

— Scumpo, nu e sănătos...

Vocea i s-a topit în familiarul șuvoi de îngrijorare. Cred că se referă la izolarea mea, dar când arunc o privire spre ea, îmi dau

seama că e celălalt subiect. Se uită la garderoba lui Bailey, la ambalajele de gumă de mestecat împrăștiate peste tot, la peria de păr cu o pânză din firele ei negre țesută printre dinți. Îi urmăresc privirea alunecând prin cameră, de la rochiile lui Bailey aruncate pe spătarul scaunului biroului ei, la prosopul atârnat pe tăblia patului ei, la coșul cu rufele lui Bailey, încă dând pe dinafară de haine murdare...

— Hai să împachetăm câteva lucruri.

— Ți-am mai spus, am s-o fac eu.

Șoptesc, nu țip cât mă țin plămânii.

— Am s-o fac eu, Buni, dacă încetezi să te mai ții după mine și mă lași în pace.

— OK, Lennie, zice ea.

Nu-i nevoie să-mi ridic ochii ca să știu că am rănit-o.

Când mi-i ridic, totuși, a plecat. Într-o clipă, îmi vine să alerg după ea, să-i iau ibricul din mână, să-mi torn o cană și să stau cu ea, împărtășindu-i fiecare gând și sentiment pe care-l am.

Dar n-o fac.

Aud apa de la duș. Buni petrece un timp neobișnuit de lung la duș, acum, și știu că e din pricină că-și închipuie că poate plânge acolo fără ca Big și cu mine s-o auzim. Noi auzim.

Tabloul B: Mă rostogolesc pe spate și nu trece mult și țin perna în brațe, sărutând aerul într-o jenantă izbucnire de pasiune. Nu din nou, îmi spun eu. Ce am? Ce fel de fată vrea să sărute fiecare băiat de la înmormântare, vrea să devoreze un tip într-un copac, după ce s-a sărutat cu iubitul surorii sale în noaptea de dinainte? *Și, că veni vorba, ce fel de fată se sărută cu iubitul surorii ei, punct?*

Trebuie să mă deconectez de la propria-mi minte, pentru că nu pricep nimic din toate astea. Nu mi-a stat niciodată gândul la sex înainte, cu atât mai puțin să fi încercat ceva. Trei băieți, la trei petreceri, în patru ani: Casey Miller, care avea gust de crenvurști; Dance Rosencrantz, care scotocea în bluza mea de parcă băga mâna într-o cutie cu popcorn la filme. Și Jasper Stolz, în clasa a opta, pentru că Sarah m-a tras după ea într-un joc de învârte

sticla. M-am simţit de fiecare dată complet inertă pe dinăuntru. Nimic de genul Heathcliff și Cathy, sau Lady Chatterley și Olivier Mellors, sau domnul Darcy și Elizabeth Bennet! Ce-i drept, întotdeauna am fost pentru teoria Big Bang a pasiunii, dar ca fiind pur teoretică, ceva ce se întâmplă în cărţile pe care le poţi închide și așeza la loc pe raft, ceva pe care aș fi putut, în secret, să mi-o doresc fierbinte, dar despre care nu credeam c-o să mi se întâmple vreodată mie. Ceva care se întâmplă eroinelor ca Bailey, fetelor exuberante în roluri de lider. Dar acum am înnebunit, sărutând tot ce-mi pică sub buze: perna, braţele fotoliilor, tocul ușilor, oglinzile, întotdeauna imaginându-mi singura persoană pe care n-ar trebui să mi-o imaginez, persoana pe care i-am promis surorii mele că n-am s-o mai sărut niciodată. Singura persoană care mă face să mă simt o idee mai puţin înfricoșată.

Ușa din faţă se trântește, smulgându-mă din braţele interzise ale lui Toby.

E Big. Tabloul C: Îl aud intrând cu pași grei drept în sufragerie, unde, în urmă cu două zile, și-a dezvelit piramidele. Ăsta e întotdeauna un semn rău. Le-a construit cu ani în urmă, pe baza a nu știu ce calcule ascunse în geometria piramidelor egiptene. (Cine știe? Omul, de asemenea, vorbește cu copacii.) Potrivit lui Big, piramidele lui, la fel ca și acelea din Orientul Mijlociu, au proprietăţi extraordinare. El întotdeauna a crezut că machetele lui ar fi în stare să prelungească viaţa florilor tăiate și a fructelor, chiar să reînvie gândaci, pe toate acestea vârându-le sub ele pentru studiu în desfășurare. Cât a durat fascinaţia pentru piramidele sale, Big, Bails și cu mine am petrecut ore în șir căutând prin casă păienjeni sau muște moarte, apoi, în fiecare dimineaţă, dădeam fuga la piramide, sperând să fim martorii unei reînvieri. Nu s-a întâmplat niciodată. Dar ori de câte ori Big este cu adevărat supărat, necromantul din el revine la suprafaţă și, totodată, piramidele. De data asta, lucrează la ele cu fervoare, sigur că va merge, convins că a dat greș mai înainte numai pentru că uitase un element-cheie: o

bobină încărcată electric — și acum a plasat câte una sub fiecare piramidă.

Puţin mai târziu, un Big tripat alunecă prin faţa ușii mele deschise. Fumează atât de multă iarbă, încât atunci când e acasă pare să plutească deasupra lui Buni și a mea ca un balon imens — de fiecare dată când dau peste el, îmi vine să-l ancorez de un scaun.

Se dă cu spatele înapoi și zăbovește în pragul meu, pentru câteva clipe.

— O să adaug câţiva fluturi de noapte morţi, mâine, spune el, de parcă ar fi continuat o conversaţie începută.

Eu dau din cap.

— Bună idee.

Dă și el din cap, apoi plutește mai departe spre camera lui și, foarte probabil, drept pe fereastră, afară.

Ăștia suntem noi. Două luni și numărătoarea continuă. Casă de nebuni.

În dimineaţa următoare, o Buni dușată și înfășurată în prosoape pregătește cenușa de micul dejun, Big mătură grinzile, căutând fluturi de noapte morţi ca să-i pună sub piramide, iar eu încerc să mă sărut cu lingura, când se aude o bătaie la ușă. Încremenim, toţi trei, dintr-odată panicaţi că ar putea cineva să fie martor la spectacolul secundar al mâhnirii noastre. Mă duc până la ușa de la intrare în vârful picioarelor, ca să nu las să se știe că suntem într-adevăr acasă, și mă uit pe vizor. E Joe Fontaine, arătând la fel de vesel ca întotdeauna, de parcă ușa de la intrare îi spune bancuri. Are o chitară în mână.

— Toată lumea, ascundeţi-vă, șoptesc eu.

Prefer ca toţi băieţii să fie la adăpost în mintea mea zărghită după sex, nu stând în faţa ușii de la intrarea în casa noastră întoarsă cu fundu-n sus. Mai ales menestrelul ăsta. Eu nici măcar nu mi-am scos clarinetul din cutie de când s-a sfârșit școala. N-am nicio intenţie să mă duc la repetiţiile de vară ale orchestrei.

— Prostii, zice Buni, îndreptându-se spre ușa de la intrare în deux-pièces-ul ei alcătuit din halatul de baie purpuriu și turbanul de prosop roz, asortat.

— Cine e? mă întreabă într-o șoaptă cu sute de decibeli mai puternică decât vocea ei normală.

— E noul coleg din orchestră, Buni, nu pot sta de vorbă cu el.

Îmi mișc brațele înainte și-napoi, încercând s-o ușuiesc în bucătărie.

Am uitat ce altceva să mai fac cu buzele în afară de a săruta mobilierul. Nu am nicio fărâmă de conversație în mine. N-am mai văzut pe cineva de la școală, nici nu vreau, n-am sunat-o înapoi pe Sarah, care s-a apucat să-mi scrie e-mailuri lungi (adevărate eseuri) despre cum ea nu mă judecă deloc pentru ceea ce s-a întâmplat cu Toby, ceea ce îmi spune, de fapt, cât de mult mă învinovățește pentru ceea ce s-a întâmplat cu Toby. Mă ascund în bucătărie, departe, într-un colț, rugându-mă să devin invizibilă.

— Măi, să fie, un trubadur! zice Buni, deschizând ușa.

Evident a observat farmecul hipnotizator care e fața lui Joe și deja a început să flirteze.

— Poftim, și eu credeam că suntem în secolul douăzeci și unu...

Începe să toarcă mulțumită ca pisica. Trebuie să-l salvez.

Ies, fără niciun chef, din ascunzătoare și mă alătur seducătoarei *swami*[1] Buni. Îl văd pe Joe mai bine. Uitasem cât de luminos este, ca și când ar fi dintr-o altă specie de oameni, una care nu are sânge, ci lumină curgându-i prin vene. Își învârtește chitara ca pe o sfârleză în timp ce vorbește cu Buni. Nu dă semne c-ar avea nevoie să fie salvat, pare amuzat.

— Bună, John Lennon.

Zâmbește la mine radios, de parcă stropșirea noastră din copac n-ar fi avut loc.

Ce cauți aici? gândesc eu, atât de tare, încât capul stă gata să-mi explodeze.

---

[1] Învățător religios hindus (ca titlu de respect).

— Nu te-am mai văzut pe afară, zice el.

Timiditatea îi cucerește trăsăturile pentru un foarte scurt moment — și-mi stârnește fluturi în stomac. Uh, cred că am nevoie de un ordin de restricţie pentru toţi băieţii, până când reușesc să controlez această nouă emoţie vibrantă a corpului.

— Intră, rogu-te, zice Buni, de parcă i-ar vorbi unui cavaler. Eu tocmai pregăteam micul dejun.

El se uită la mine, de parcă m-ar întreba din ochi dacă e în regulă. Buni continuă să vorbească, în timp ce se întoarce în bucătărie:

— Ai putea să ne cânţi ceva, să ne înveseleşti puţin.

Eu îi zâmbesc lui Joe, e imposibil să nu-i zâmbesc, și îi fac semn de bun venit cu braţul. Când intrăm în bucătărie, o aud pe Buni, în continuare în dispoziţia de vorbire aleasă a cavalerilor, șoptindu-i lui Big:

— Aș îndrăzni să spun că tânărul gentleman a bătut din extraordinar de lungile sale gene la mine.

N-am mai avut un vizitator adevărat din săptămânile de după înmormântare, așa că nu știu să mă port. Unchiul Big se pare că a plutit pe podea și se sprijină acum de mătura pe care a folosit-o ca să adune fluturii morţi. Buni stă cu spatula în mână, în mijlocul bucătăriei, și cu un zâmbet cât casa pe faţă. Sunt sigură că a uitat în ce e îmbrăcată. Iar eu stau ţeapănă pe scaunul meu de la masă. Nimeni nu spune nimic, toţi ne holbăm la Joe ca la televizor și sperăm să se pornească singur.

Și o face.

— Grădina e grozavă, n-am văzut niciodată asemenea flori, am avut impresia că unii din trandafirii aceia mi-ar putea tăia capul, punându-mă *pe mine* într-o vază.

Clatină din cap a uluire și părul îi cade, adorabil, în ochi.

— Zici că-i Edenul.

— Mai bine ai avea grijă în Eden, cu toate ispitele alea.

Tunetul vocii de zeu a lui Big mă ia prin surprindere — el fusese partenerul meu de muţenie, în ultima vreme, spre marea nemulţumire a lui Buni.

— Se știe că mirositul trandafirilor lui Buni poate provoca tot felul de maladii ale inimii.

— Serios? întreabă Joe. Ca de pildă?

— Multe lucruri. De exemplu, parfumul trandafirilor ei face să înflorească o dragoste nebună.

La acestea, ochii lui Joe fulgeră foarte subtil spre mine — hopa! sau mi-am imaginat eu? Pentru că, acum, ochii lui sunt înapoi la Big, care continuă să vorbească:

— Eu cred că așa stau lucrurile, din propria experienţă și cinci căsătorii.

Rânjește la Joe.

— Mă numesc Big, apropo, și sunt unchiul lui Lennie. Bănuiesc că ești nou sosit pe-aici, altminteri ai fi știut toate acestea.

Ar fi știut, de pildă, că Big este seducătorul târgului. Se zvonește că, la prânz, femeile de pretutindeni pun mâncare într-un coș de picnic și ies afară, ca să caute în care copac se află dendrologul, nădăjduind la o invitaţie de a lua prânzul în butoiul lui de sus, din frunziș. Se povestește că, la scurt timp după ce încep să ia masa, hainele lor cad la pământ ca frunzele.

Îl urmăresc pe Joe cercetând cu ochii uriașenia unchiului meu, mustaţa lui stupefiantă. Probabil îi place ce vede, pentru că zâmbetul lui imediat luminează camera cu încă vreo câteva măsuri de intensitate.

— Așa e, ne-am mutat aici abia de vreo două luni, din oraș, iar înainte de asta am locuit la Paris...

Hmm! Probabil n-a citit avertismentul de pe ușă, despre rostitul cuvântului *Paris* pe o rază de mai puţin de un kilometru în jurul lui Buni. Prea târziu. Ea deja s-a pornit într-o rapsodie francofilă, dar Joe pare să-i împărtășească fanatismul.

Se plânge:

— Oh, frate, *dacă măcar* am mai locui...

— Ei, acuma, îl întrerupe ea, bâţâind din deget de parcă l-ar certa.

Oh, nu! Și-a pus mâinile în șolduri. Începe — vorbește cântat:

— Dacă măcar aș avea roţi la fund, aș fi un cărucior[1].

Un tip de prevenire a părerilor de rău marca Buni. Eu sunt consternată, dar Joe izbucnește în râs.

Buni e îndrăgostită. N-o condamn. Îl ia de mână, acum, și îl escortează într-un tur cu ghid prin casă, arătându-i femeile ei mlădioase, de care el pare prompt și cu adevărat impresionat, după exclamaţiile pe care le emite, în franceză, aș putea adăuga. Treaba asta îi permite lui Big să-și reia scotocirea după cadavre de gândaci și mie să-mi înlocuiesc fanteziile cu lingura cu niște fantezii cu gura lui Joe Fontaine. Îi pot auzi în salon, știu că stau în faţa Jumătăţii de Mamă, pentru că toată lumea care intră în casă are aceeași reacţie văzând-o.

— E atât de tulburătoare, spune Joe.

— Hmm, da... ea e fiica mea, Paige, mama lui Lennie și a lui Bailey. E plecată de multă, foarte multă vreme...

Sunt șocată. Buni rareori vorbește voluntar despre mama.

— Într-o bună zi, o să termin portretul ăsta, nu e gata...

Buni dintotdeauna spune că o să-l termine când se va întoarce mama și va putea să pozeze pentru ea.

— Acum, vino, hai să mâncăm.

Pot deslușI durerea din glasul lui Buni prin trei pereţi. Absenţa mamei a devenit mult mai acută pentru ea de la moartea lui Bailey. Eu îi tot surprind, pe ea și pe Big, privind la Jumătatea de Mamă cu un soi de dor proaspăt, aproape disperat. Și pentru mine a

[1] Un tip de expresie populară, cu multiple variante și cu intenţie ușor zeflemitoare, pentru a contracara regretele exprimate în fraze care încep cu „dacă"; de exemplu: „If wishes were horses, beggars would ride" (Dacă dorinţele ar fi cai, cerșetorii ar călări); sau „If ifs and buts were candy and nuts, every day would be Christmas" (Dacă toate dacă-urile și dar-urile ar fi bomboane și nuci, în fiecare zi ar fi Crăciun).

devenit mai acută. Mama era ritualul pe care Bails și cu mine îl îndeplineam înainte de culcare, când ne imaginam pe unde era și ce făcea. Nu știu cum să mă mai gândesc la mama fără ea.

Notez o poezie pe talpa pantofului, în timp ce ei vin înapoi.

— Ai rămas fără hârtie? întreabă Joe.

Pun piciorul jos. Uh. Care-i specialitatea ta, Lennie? Ah, da: Idiotologia.

Joe se așază la masă, tot numai membre lungi și mișcări grațioase, o caracatiță.

Noi ne holbăm din nou la el, încă neștiind ce să facem cu străinul din mijlocul nostru. Străinul, cu toate acestea, pare în largul lui cu noi.

— Ce-a păţit planta?

Face semn spre deznădăjduita plantă de apartament pe nume Lennie, din mijlocul mesei. Arată de parcă ar avea lepră. Toţi trei amuţim, pentru că, deh, ce să spunem despre planta mea alter-ego?

— E a lui Lennie, e pe moarte și, pe cinstite, nu știm ce să facem în privinţa asta, bubuie Big, pe un ton definitiv.

Pentru o clipă, parcă însăși camera răsuflă prelung, stângaci, și în același moment Buni, Big și cu mine irumpem — Big, bătând cu palma în masă și râzând lătrat ca o focă beată, Buni, rezemându-se cu spatele de bufet și chinuindu-se să respire, iar eu, îndoită de mijloc, încercând să trag o gură de aer printre necontrolatele hohote și pufnituri, toţi trei loviţi de o criză de râs cum n-am mai avut de luni bune.

— Tușa Plici! Tușa Plici! ţipă Buni, printre hohote.

Tușa Plici e porecla pe care Bailey și cu mine i-am dat-o râsului lui Buni, pentru că apare fără veste, ca o rudă zărghită care se înfiinţează la ușa ta, cu părul vopsit roz și o valiză plină de baloane, fără nicio intenţie de a pleca.

Buni gâfâie:

— Vai de mine, vai de mine, am crezut că a dispărut definitiv.

Joe pare să primească izbucnirea noastră destul bine. S-a lăsat pe spate, în scaunul lui, ţinându-l în echilibru pe două picioare; arată amuzat, de parcă ar privi trei oameni cu inimile zdrobite pierzându-şi minţile. În cele din urmă, mă liniștesc îndeajuns cât să-i explic lui Joe, printre lacrimi și chicoteli, povestea plantei. Dacă încă nu credea că intrase în ospiciul local, acum sigur nu mai avea nicio îndoială. Spre surprinderea mea, n-a inventat un pretext ca s-o zbughească pe ușă, ci a luat situaţia foarte în serios, de parcă într-adevăr l-ar fi interesat soarta plantei, planta bolnavă care nu-și mai revenea.

După micul dejun, Joe și cu mine ieșim pe verandă, încă fantomatic învăluită în ceaţa dimineţii.

În momentul în care ușa de plasă se închide în urma noastră, spune:

— Un cântec.

De parcă n-ar fi trecut vreun timp de când eram în copac.

Mă duc până la balustradă, mă sprijin cu spatele de ea și-mi încrucișez braţele la piept.

— Tu cânţi. Eu ascult.

— Nu m-am prins, zice el. Care-i treaba?

— Treaba e că nu vreau eu.

— Dar de ce? Alege tu, nu ţin să fie ceva anume.

— Ţi-am spus, eu nu...

El începe să râdă.

— Doamne, mă simt de parcă te-aș presa să facem sex sau ceva.

Fiecare mililitru de sânge de pe o rază de zece kilometri îmi năvălește în obraji.

— Haide. Știu că vrei și tu..., glumește el și dă din sprâncene ca un idiot absolut.

Ce vreau eu e să mă ascund sub verandă, dar uriașul lui zâmbet zbanghiu mă face să râd.

— Pariez că-ţi place Mozart, zice el, lăsându-se pe vine să-și deschidă cutia chitarei. Tuturor clarinetiștilor le place. Sau poate ești o adulatoare a Muzicii Sacre a lui Bach?

Mă scrutează cu un ochi.

— Nuu, nu pari să fii dintr-acelea.

Își scoate chitara, apoi se așază pe marginea măsuţei de cafea, sprijinind-o pe genunchi.

— Cred că știu. Nicio clarinetistă cu sânge în vene nu poate rezista jazzului gypsy.

Cântă câteva acorduri pătimașe.

— Am ghicit? Sau, știu!

Începe să bată un ritm pe chitară cu mâna, în timp ce cu piciorul bufnește în podea.

— Dixieland[1]!

Beţia de viaţă a băiatului ăstuia, gândesc eu, îl face pe Candide[2] să pară un ursuz. Oare știe măcar că există moarte?

— Deci a cui a fost ideea?

El se oprește din bătutul darabanei.

— Ce idee?

— Să cântăm împreună. Ai spus...

— Oh, aia! Marguerite St. Denis este o veche prietenă de familie — cea pe care o învinuiesc, de fapt, pentru exilul meu aici. Se poate să fi menţionat ceva despre cum Lennie Walker *joue de la clarinette comme un rêve*[3].

Își rotește mâinile în aer ca Marguerite.

— *Elle joue à ravir, de merveille*[4].

Simt un val de câte ceva din toate: panică, mândrie, căinţă, ameţeală — e atât de puternic, încât trebuie să mă ţin de balustradă. Mă întreb ce altceva i-a mai povestit.

---

[1] Stil de jazz instrumental, asociat cu New Orleans și caracterizat printr-un ritm relativ rapid de bătăi duble și de improvizaţii solo sau de grup.

[2] Eroul principal al romanului satiric *Candide sau optimismul* (1759), al lui Voltaire.

[3] Cântă ca un vis la clarinet (lb. fr.).

[4] Cântă admirabil, minunat (lb. fr.).

— *Quelle catastrophe*[1], continuă el. Vezi tu, credeam că *eu* eram singurul ei elev care cânta ca un vis.

Probabil arăt nedumerită, fiindcă îmi explică:

— În Franţa. Ea a predat la conservator, în majoritatea verilor.

În timp ce procesez că Marguerite a mea este, de asemenea, Marguerite a lui Joe, îl văd pe Big trecând în viteză prin dreptul ferestrei, cu spatele la noi și cu mătura deasupra capului, căutând gângănii de reînviat. Joe nu pare să observe, ceea ce e probabil de bine. El adaugă:

— Glumesc, era vorba despre mine. Clarinetul n-a fost niciodată febleţea mea.

— Eu am auzit altceva, zic. Am auzit că ai fi *fabulos*.

— Rachel nu prea are ureche, răspunde el cu naturaleţe, fără intenţia de a jigni.

Numele ei îi iese prea repede de pe buze, de parcă îl rostește tot timpul, probabil chiar înainte s-o sărute. Îmi simt faţa dogorind din nou. Îmi plec ochii, începând să-mi examinez pantofii. Ce-i cu mine? Vorbesc serios, acuma. El nu vrea decât să cânte cu cineva, cum fac muzicienii normali.

Apoi aud:

— M-am gândit la tine...

Nu îndrăznesc să-mi ridic ochii, de teamă că mi-am închipuit eu cuvintele și tonul blând, nesigur. Dar dacă erau imaginaţia mea, atunci îmi închipui mai multe.

— M-am gândit la cât de înnebunitor de tristă ești și...

Se oprește. *Și ce?* Mi-am ridicat capul și am văzut că și el îmi examina pantofii.

— OK, zice el, întâlnindu-mi privirea. Am avut imaginea asta, cu noi ţinându-ne de mână, de pildă acolo, la Great Meadow sau în altă parte, și apoi luându-ne zborul în văzduh.

Hopa... nu mă așteptam la asta, dar îmi place.

— A la Sf. Iosif?

---

[1] Ce catastrofă (lb. fr.).

El dă din cap.

— M-a prins ideea.

— Ce fel de lansare? întreb eu. Ca rachetele?

— Nici pomeneală, o desprindere fără efort, stilul Superman.

Își ridică un braţ și își ţine chitara la piept cu cealaltă, pentru a demonstra.

— Știi tu.

Da, știu. Știu că zâmbesc numai uitându-mă la el. Știu că ceea ce a spus adineauri face ceva dinăuntrul meu să se descolăcească. Știu că de jur împrejurul verandei, o perdea grea de ceaţă ne ascunde de ochii lumii.

Vreau să-i spun.

— Nu-i vorba că nu vreau să cânt cu tine, încep eu repede, ca să nu-mi pierd curajul. Doar că, nu știu, e altfel: Cântatul, adică.

Fac un efort să spun și restul.

— N-am vrut să fiu prim-clarinetist, nu voiam să cânt solouri, nu voiam nimic din asta. Am ratat, la audiţia pentru scaun... dinadins.

E prima oară când o spun cu glas tare cuiva, iar ușurarea e de dimensiuni planetare. Continui:

— Urăsc solourile, nu că tu ai putea înţelege asta. Dar e atât...

Dau din mână, incapabilă să-mi găsesc cuvintele. Apoi îmi îndrept braţul spre Flying Man's.

— E ca săritul din piatră în piatră în râu, dar în genul ăsta de ceaţă deasă de acum, și ești absolut singur și fiecare pas este...

— Este ce?

Dintr-odată, îmi dau seama cât de ridicol trebuie să fi sunat. Habar n-am despre ce vorbesc, habar n-am.

— Nu contează, spun.

El ridică din umeri.

— O mulţime de muzicieni se tem să nu cadă în nas.

Pot auzi murmurul puternic și neîntrerupt al râului, de parcă ceaţa s-a dat la o parte doar ca să lase sunetul să treacă prin ea.

Totuși nu e numai tracul de interpretare. Asta crezuse și Marguerite. Din cauza asta își închipuise că am renunţat — *Trebuie să înveţi să-ţi stăpânești nervii, Lennie, nervii* —, dar e mai mult de atât, mult mai mult. Când cânt, e ca și când aș fi înghiontită din toate părţile, înghesuită și timorată înăuntrul meu, ca o figurină într-o cutie-cu-surprize[1], numai că fără arc. Și asta durează de mai bine de un an.

Joe se apleacă și începe să răsfoiască partiturile din cutia lui; multe dintre ele sunt scrise de mână. Spune:

— Hai doar să încercăm. Chitara și clarinetul fac un duet mișto, neabordat încă.

Cu siguranţă nu-mi ia marea confesiune prea în serios. E ca și când te-ai duce, în sfârșit, și te-ai spovedi, ca să descoperi apoi că preotul avea dopuri în urechi.

Îi răspund, ca s-o lase baltă:

— Poate altă dată...

— Uau! rânjește. Încurajator.

Și apoi e ca și când aș fi dispărut. El e aplecat peste instrument, acordându-și chitara cu o atenţie așa de pasionată, încât aproape că simt c-ar trebui să mă uit în altă parte, dar nu pot. De fapt, am rămas cu gura căscată, întrebându-mă cum e să fii trăsnet, și degajat, și netemător, și pasionat, și atât de groaznic de viu, așa cum e el — și pentru o fracţiune de secundă, vreau să cânt cu el. Vreau să deranjez păsările.

Mai târziu, în timp ce el cântă și cântă, și în timp ce ceaţa se destramă, mă gândesc că are dreptate. Este exact așa — sunt înnebunită de tristeţe și undeva, în adâncul meu, tot ce vreau este să zbor.

---

[1] O jucărie constând într-o figurină (de regulă, un clovn), montată pe un arc compresat, care sare brusc când deschizi capacul cutiei.

capitolul 10

Mâhnirea e o casă
în care fotoliile
au uitat cum să ne țină
oglinzile cum să ne reflecte
pereții cum să ne închidă
Mâhnirea e o casă care dispare
de fiecare dată când cineva bate
sau sună la ușă
o casă care sare în aer
la cea mai mică pală de vânt
care se îngroapă adânc în pământ
în timp ce toată lumea doarme
Mâhnirea e o casă în care nimeni nu te poate proteja
unde sora mai mică
o să devină mai în vârstă decât cea mai mare
unde ușile
nu te mai lasă să intri
sau să ieși

(Găsită sub o piatră, în grădina lui Buni)

Ca de obicei, nu pot să dorm şi stau la biroul lui Bailey, ţinându-l în mâini pe Sf. Anton, îngrozită de ideea de a-i strânge lucrurile. Astăzi, când am ajuns acasă de la vândut lasagna la restaurant, erau cutii de carton deschise pe lângă biroul ei. Eu încă n-am deschis niciun sertar. Nu pot. De fiecare dată când ating mânerele de lemn, mă gândesc că ea nu va mai scotoci niciodată prin biroul ei după vreun carnet de notiţe, după vreo adresă, vreun creion, şi toată viaţa mi se scurge din corp la un singur gând: *Bailey e în cutia aia fără aer...*

Nu. Alung imaginea într-un dulap din mintea mea și-i închid ușa cu o lovitură de picior. Închid ochii, număr o respiraţie, două, trei, iar când îi deschid, mă trezesc uitându-mă lung la desenul cu mama exploratoare. Ating hârtia sfărâmicioasă, simt ceara creionului când îmi trec degetul peste silueta decolorată. Oare corespondenta ei omenească are idee că una dintre fiicele ei a murit la nouăsprezece ani? A simţit vreo pală de vânt rece sau vreo explozie de fierbinţeală sau doar și-a mâncat micul dejun sau s-a încheiat la șireturi ca în oricare alt moment obișnuit din extraordinara ei viaţă itinerantă?

Buni ne-a spus că mama noastră era exploratoare pentru că nu știa cum altfel să ne explice că mama avea ceea ce generaţii întregi de Walker numeau „gena neastâmpărului". Potrivit lui Buni, acest neastâmpăr a chinuit dintotdeauna familia noastră, mai cu seamă femeile. Cei afectaţi se mută continuu, merg dintr-un oraș într-altul, de pe un continent pe altul, dintr-o dragoste în alta — așa explica Buni de ce mama habar n-avea cine era tatăl vreuneia dintre noi, cum nici noi nu știam — până când li se epuizau puterile și se întorceau acasă. Buni ne-a spus că mătușa ei, Sylvie, și o verișoară de departe, Virginia, avuseseră, de asemenea, microbul ăsta și că, după mulţi ani de vânturat pe tot globul, și ele, ca toate celelalte dinaintea lor, și-au găsit drumul înapoi. Așa le e lor scris să plece, ne-a spus ea, și tot scris le e să se întoarcă.

— Băieţii nu au asta? am întrebat-o pe Buni, când aveam vreo zece ani și „proprietatea" începea să-mi fie mai ușor de înţeles.

Eram pe drum spre râu, să facem o baie.

— Bineînţeles că o au, scumpa mea.

Dar se oprise în loc, îmi luase mâinile într-ale ei și îmi vorbise pe un ton mai curând solemn:

— Nu știu dacă la vârsta ta poţi înţelege asta, Len, dar uite cum stau lucrurile: când bărbaţii o au, nimeni nu pare să bage de seamă, iar ei se fac astronauţi, piloţi, cartografi, criminali sau poeţi. Nu stau într-un loc îndeajuns să știe dacă au devenit taţii unor copii sau nu. Când femeile o au, ei bine, e mai complicat, pur și simplu e diferit.

— Cum? am întrebat. Cum e diferit?

— Păi, de pildă, nu e obișnuit ca o mamă să nu-și vadă fiicele atât de mulţi ani, nu-i așa?

Aici avea dreptate.

— Mama ta așa s-a născut, practic mi-a zburat din burtă drept în lume. Din prima zi a fugit, a fugit, a fugit.

— A fugit de aici?

— Nu, scumpa mea, niciodată *de aici*, știi asta.

Mi-a strâns mâna.

— Întotdeauna ea a fugit *spre*.

Spre ce? mă întreb, ridicându-mă de la biroul lui Bailey. Spre ce fugea mama mea, deci? Spre ce fuge acum? Cum era Bailey? Cum sunt eu?

Mă duc până la fereastră, ridic puţin draperia și îl văd pe Toby, stând sub prun, sub stelele strălucitoare, pe iarba verde, în lume. Lucy și Ethel sunt înfășurate peste picioarele lui — e uimitor cum câinii ăștia apar pe-aici numai când vine el.

Știu că ar trebui să sting lumina, să mă bag în pat și să meditez la Joe Fontaine, dar nu asta fac.

Mă întâlnesc cu Toby sub pom și intrăm în pădure, către râu, fără cuvinte, de parcă am fi avut în plan să facem asta de câteva

zile. Lucy și Ethel ne urmează câțiva pași, apoi se întorc și se duc acasă, după ce Toby poartă o indescifrabilă conversație cu ele.

Duc o viață dublă. Lennie Walker, ziua, Hester Prynne[1], noaptea.

Îmi spun că n-am să-l sărut, orice-ar fi.

E o noapte caldă, fără vânt, iar pădurea e liniștită și pustie. Mergem unul lângă altul în tăcere, ascultând cântecul de flaut al sturzilor. Chiar și în nemișcata lumină a lunii, Toby arată muiat în soare și bătut de vânt, de parcă ar fi cu barca în larg.

— Știu că n-ar fi trebuit să vin, Len.

— Probabil că nu.

— Mi-am făcut griji pentru tine, zice el, calm.

— Mulțumesc, spun eu și mantia de stare bună pe care o port de față cu toți ceilalți îmi cade imediat de pe umeri.

Tristețea pulsează din noi la fiecare pas. Aproape că mă aștept ca arborii să-și coboare crengile când trecem, și stelele să ne ajute cu niște lumină. Respir în mirosul cabalin de eucalipt, în parfumul dens al pinilor, conștientă de fiecare gură de aer pe care o iau, cum fiecare mă ține în lume încă vreo câteva secunde. Simt gustul dulce al verii pe limbă și vreau să-l înghit, și să-l înghit, și să-l înghit în corpul meu — acest corp al meu viu, care respiră și căruia îi bate inima.

— Toby?

— Hmm?

— Tu te simți mai viu de când...

Mă tem să întreb asta, de parcă dezvălui ceva rușinos, dar vreau să știu dacă și el simte la fel.

El nu stă pe gânduri.

— Mă simt *în toate felurile* mai mult de când...

Da, gândesc eu, în toate felurile mai mult. Ca și când cineva ar fi apăsat pe întrerupătorul lumii și acum totul e pornit, inclusiv eu și tot ce e în mine, rău sau bun, totul merge la putere maximă.

El rupe o rămurică dintr-o creangă și o frânge între degete.

---

[1] Eroina adulteră din romanul *Litera stacojie* (1850), de Nathaniel Hawthorne.

— Continui să fac chestiile asta prosteşti cu placa mea, noaptea, zice el, trick-uri super-periculoase, pe care le fac numai cretinii care se dau mari, dar eu le fac când sunt singur... şi de vreo două ori a fost cât pe-aci să mă fac praf.

Toby e unul dintre puţinii skateri din oraş care sfidează gravitaţia în mod regulat şi spectaculos. Dacă el crede că se pune în pericol, trebuie să fie absolut kamikaze.

— Ea n-ar vrea asta, Toby.

Nu-mi pot ascunde implorarea din glas.

El oftează, frustrat.

— Ştiu, ştiu.

Grăbeşte pasul, ca parcă pentru a lăsa în urmă ceea ce tocmai mi-a spus.

— M-ar omorî.

O spune cu atâta convingere şi pasiune, încât mă întreb dacă vorbeşte într-adevăr despre skating sau despre ceea ce s-a întâmplat între noi.

— N-am să mai fac, insistă el.

— Bine, spun eu, deşi tot nu sunt sigură la ce se referă.

Dar dacă e vorba despre noi, nu trebuie să-şi facă griji, nu-i aşa? Am ţinut draperiile trase. I-am făgăduit lui Bailey că n-o să se mai întâmple nimic, niciodată.

Cu toate că, în acelaşi timp în care gândesc asta, mă trezesc sorbindu-l din ochi: pieptul lui larg, braţele puternice, pistruii. Îmi amintesc de gura lui flămândă pe a mea, de mâinile lui mari în părul meu, de fierbinţeala gonind prin mine, cum m-a făcut să mă simt...

— E aşa o nesăbuinţă..., zice el.

— Da.

Răspund un pic prea gâfâit.

— Len?

Am nevoie de săruri antileşin..

El mă privește curios, dar cred că citește în ochii mei ce se petrece în capul meu, pentru că ochii îi devin mai mari și scânteietori, înainte de a-și întoarce repede capul.

ADUNĂ-TE, LENNIE.

Mergem în tăcere, prin pădure, și îmi vin în fire. Stelele și luna sunt mai mult ascunse de acoperișul gros al coroanelor copacilor și mă simt ca și când aș înota prin întuneric, corpul meu tăind aerul de parcă ar fi apă. Pot auzi râul devenind mai gălăgios cu fiecare pas pe care-l fac și îmi aduce aminte de Bailey, cum, zi după zi, an după an, amândouă eram pe poteca asta, absorbite în discuţii, de săritul în apă și apoi de nesfârșitele ore de stat la soare, pe pietre...

Șoptesc:

— Sunt lăsată în urmă.

— Și eu...

Vocea i se gâtuie. Nu mai spune altceva, nu se uită la mine; doar îmi ia mâna și o ţine, nu-i mai dă drumul, în timp ce acoperișul coroanelor copacilor devine mai gros deasupra noastră și noi înaintăm mai mult în întunericul și mai adânc.

Spun, încet:

— Mă simt atât de vinovată, aproape sperând că noaptea îmi va absorbi cuvintele înainte ca Toby să le audă.

— Și eu, răspunde el în șoaptă.

— Dar și pentru altceva, Toby...

— Ce?

Cu tot întunericul din jur, cu mâna mea în mâna lui Toby, simt că pot s-o spun.

— Mă simt vinovată că mai sunt încă aici...

— Nu. Te rog, Len.

— Dar ea era întotdeauna atât de mult... mai...

— Nu, mă întrerupe el. Ea n-ar suporta să te simţi astfel.

— Știu.

Și atunci îmi scapă deodată ceea ce mi-am interzis să gândesc, darămite să spun:

— Ea e într-un sicriu, Toby.

O spun atât de tare, practic țip — cuvintele mă fac să mă simt ameţită, claustrofobă, de parcă aș avea nevoie să ies din corpul meu.

Îl aud trăgând brusc aer în piept. Când vorbește, vocea îi e atât de slabă, încât abia o aud, în zgomotul pașilor noștri.

— Nu, nu este.

Știu și asta. Le știu pe amândouă odată.

Toby mă strânge mai tare de mână.

Odată ajunși la Flying Man's, cerul se revarsă printr-o deschidere în coroanele copacilor. Ne așezăm pe o lespede de piatră și luna plină strălucește atât de puternic pe râu, încât apa arată ca lumină pură, curgătoare.

— Cum poate lumea să continue să strălucească astfel? spun eu, în timp ce mă întind sub un cer îmbătat de stele.

Toby nu răspunde, doar clatină din cap și se întinde lângă mine, destul de aproape cât să-și pună braţul în jurul meu și destul de aproape cât să-mi pun capul pe pieptul lui, dacă ar face-o. Dar nici el, nici eu n-o facem.

Apoi începe să vorbească el, cuvintele lui domoale risipindu-se în noapte ca fumul. Vorbește despre cum Bailey voia să organizeze ceremonia de nuntă aici, la Flying Man's, astfel încât să poată sări în apă, după ce și-ar fi rostit jurămintele. Mă ridic pe coate și pot să văd limpede, în lumina lunii, de parcă aș urmări un film, pot s-o văd pe Bailey într-o rochie de nuntă udă, de un portocaliu-aprins, râzând și conducând asistenţa pe potecă înapoi spre casă, cu frumuseţea ei nepăsătoare atât de deplină, încât trebuie să meargă la câţiva pași înaintea ei, anunţându-se. Văd în filmul cuvintelor lui Toby cât de fericită ar fi fost și, deodată, pur și simplu nu știu unde se va duce acum atâta fericire, fericirea ei și fericirea noastră, și încep să plâng, și atunci faţa lui Toby e

deasupra mea, și lacrimile lui cad pe obrajii mei, până ce nu mai știu care ale cui sunt, știu doar că toată acea fericire a pierit și că noi ne sărutăm din nou.

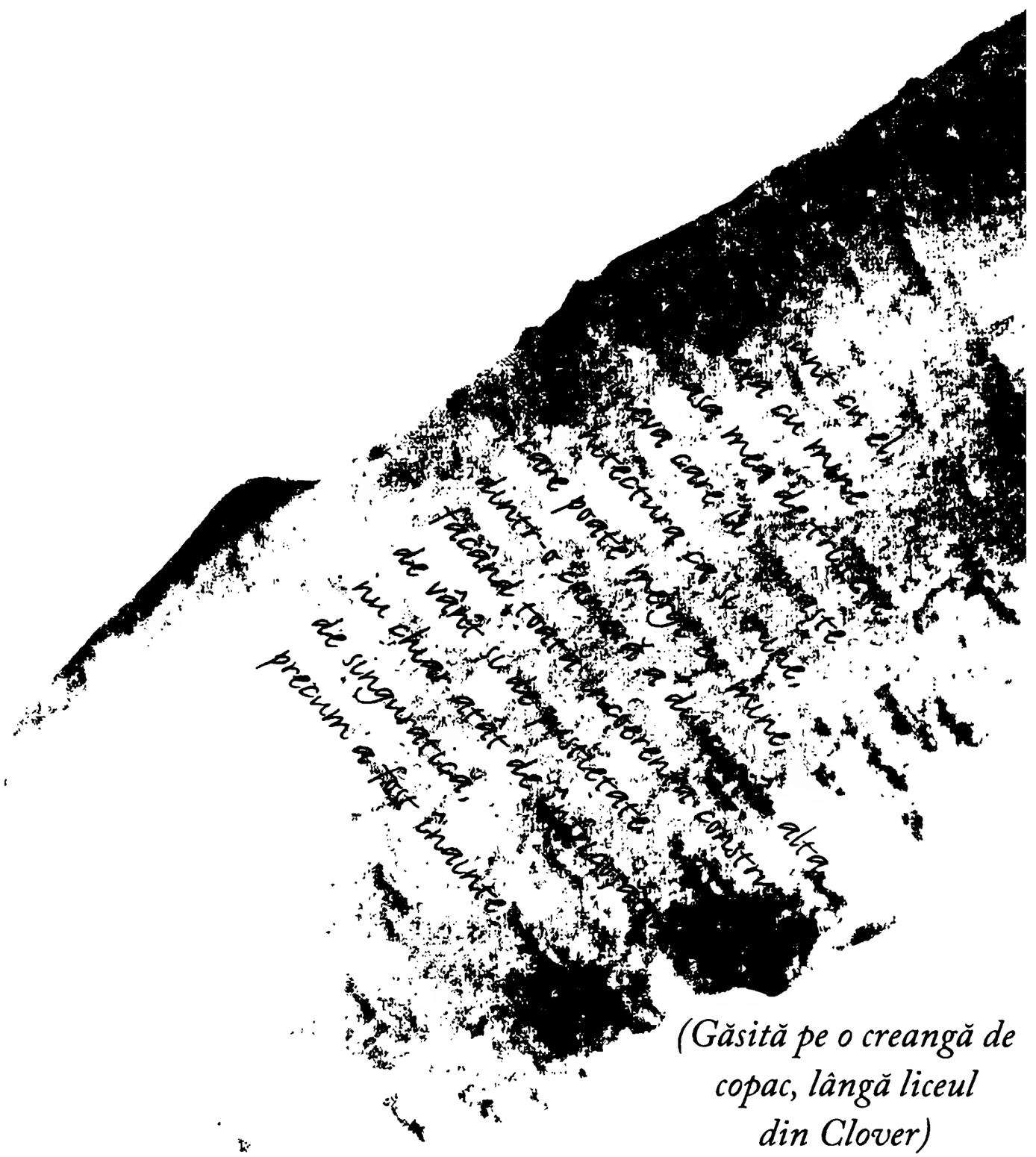

(Găsită pe o creangă de copac, lângă liceul din Clover)

capitolul 11

Joe Fontaine bate la uşă. Eu stau, trează, întinsă în pat, gândindu-mă să mă mut în Antarctica şi să scap de încurcătura asta cu Toby. Mă ridic într-un cot, ca să mă uit pe fereastră, în lumina slabă a orei matinale.

Joe e cocoșul nostru. În fiecare dimineaţă de după prima lui vizită, de acum o săptămână și jumătate, sosește în zori cu chitara, o pungă cu croissante cu ciocolată de la patiserie și câţiva gândaci morţi pentru Big. Dacă noi nu ne-am trezit, intră singur, face un ibric de cafea groasă ca smoala și apoi se așază la masa din bucătărie, zdrăngănind melancolic coardele chitarei. Din când în când, mă întreabă dacă am chef să cânt, la care eu îi răspund *nu*, la care el răspunde *bine*. Un refuz politicos. N-a mai pomenit de Rachel, ceea ce e bine, din punctul meu de vedere.

Partea cea mai ciudată a întregii situaţii e că nu e deloc ciudată, pentru niciunul dintre noi. Până și Big, care nu e o persoană matinală, coboară lipa-lipa în papucii lui, îl salută pe Joe cu o zgomotoasă palmă pe spinare, și, după ce verifică piramidele (pe care Joe deja le-a verificat), intră direct în subiectul conversaţiei lor de dimineaţa trecută, despre obsesia lui actuală: torturile explozive.

Big a auzit cum, unei femei din Idaho, în timp ce pregătea un tort pentru ziua soţului ei, i s-a aprins făina. Pe acolo era o perioadă de secetă, așa că era multă electricitate statică în aer. Un nor de făină a înconjurat-o pe femeie și, din cauza unei scântei din mâna ei încărcată static, făina a explodat: o bombă cu făină din neatenţie. Acum Big încearcă să-l înroleze pe Joe la reconstituirea întâmplării întru folosul ştiinţei. Buni și cu mine ne-am opus ferm, din motive evidente.

— Ne-am săturat de catastrofe, Big, a zis Buni ieri, punând piciorul în prag.

Cred că excesul de iarbă fumată de Big i-a făcut ideea tortului exploziv mult mai amuzantă și mai fascinantă decât este de fapt, dar, cumva, Joe e la fel de entuziasmat de concept.

E duminică și trebuie să fiu la restaurant peste câteva ore. Bucătăria e în fierbere când intru eu.

— Bună dimineaţa, John Lennon, zice Joe, ridicându-și ochii de la coardele chitarei lui și aruncându-mi un zâmbet stupefiant.

Ce mă fac eu cu Toby, Toby al lui *Bailey*, mă gândesc, în timp ce-i răspund cu un zâmbet acestui *fir-ar să fie* de incredibil Joe Fontaine, care aparent s-a mutat în bucătăria noastră. Lucrurile sunt atât de anapoda — băiatul care ar trebui să mă sărute se poartă ca un frate, iar băiatul care ar trebui să se poarte ca un frate continuă să mă sărute. La naiba.

— Hei, John Lennon, îi ţine isonul Buni.

De necrezut. Nu se poate să fie molipsitor.

— Numai Joe are voie să-mi spună așa, bombănesc eu la ea.

— John Lennon! intră Big în bucătărie și mă ia în braţe, dansând cu mine prin jur. Cum e fata mea, astăzi?

— De ce e toată lumea atât de binedispusă?

Mă simt meschină și zgârcită.

— Eu nu sunt binedispusă, neagă Buni, cu un zâmbet de la o ureche la alta, arătând înrudită cu Joe.

Observ și că părul îi este uscat. Fără dușul-tristeţii în dimineaţa asta. Un lucru nou.

— Mi-a venit o idee, noaptea trecută. E o surpriză.

Joe și Big se uită la mine, ridicând din umeri. De regulă, ideile lui Buni rivalizează cu ale lui Big pe scala bizareriei, dar mă îndoiesc că e ceva ce include explozii sau necromanţie.

— Nici noi nu știm despre ce-i vorba, scumpo, mugește Big pe un ton de bariton nepotrivit pentru opt dimineaţa. Ca altă știre de ultimă oră, Joe a avut o revelaţie sacră, în dimineaţa asta. A pus planta de apartament Lennie sub una dintre piramide — nu pot să cred că nu m-am gândit niciodată la asta.

Big nu-și poate reţine entuziasmul, îi zâmbește lui Joe ca un tată mândru. Mă întreb cum și-a făcut loc Joe în toată povestea, mă întreb dacă e cumva din cauză că el n-a cunoscut-o niciodată pe Bailey, nu are nicio amintire cu ea, e ca lumea largă fără durerea inimii noastre...

Telefonul meu începe să sune. Arunc o privire la ecran. E Toby. Las să intre căsuţa vocală, simţindu-mă cea mai rea persoană din lume doar pentru că, văzându-i numele, mi-am amintit de noaptea trecută și stomacul s-a apucat să-mi facă o serie de răsuciri. Cum de-am putut lăsa să se întâmple asta?

Îmi ridic capul, toţi ochii sunt pe mine, întrebându-se de ce n-am răspuns la telefon. Trebuie să ies din bucătărie.

— Vrei să cântăm, Joe? zic eu, îndreptându-mă spre camera mea, după clarinet.

— La dracu', aud și apoi scuze către Buni și Big.

Înapoi pe verandă, spun:

— Tu începi, eu te acompaniez.

El dă din cap și începe să cânte niște acorduri dulci, blânde, în sol minor. Dar sunt prea supărată pentru dulcegării, prea nervoasă pentru acorduri blânde. Nu-mi pot scoate din minte telefonul lui Toby, săruturile lui. Nu-mi pot scoate din minte cutiile de carton, parfumurile care niciodată nu se consumă, semnele de carte care

nu se mișcă, statuia Sf. Anton care se mișcă. Nu-mi pot scoate din minte faptul că Bailey, la unsprezece ani, nu s-a trecut și pe ea în desenul familiei noastre și, dintr-odată, sunt atât de supărată, încât uit că sunt aici să cânt, uit chiar că-l am pe Joe alături.

Încep să mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le-am spus de când a murit Bailey, toate cuvintele care s-au depozitat adânc în inima mea, în dormitorul nostru portocaliu, toate cuvintele din toată lumea care nu sunt spuse după ce moare cineva, pentru că sunt prea triste, prea furioase, prea devastate, prea vinovate ca să fie rostite — toate pornindu-se să curgă în mine ca un râu zănatic. Trag aer în piept cât de mult pot, apoi îl suflu prin clarinetul meu într-o notă ca un muget de taifun dement. Nu știu dacă un clarinet a fost vreodată făcut să scoată un asemenea sunet groaznic, dar nu mă pot opri, toţi anii ies acum de-a valma din mine — Bailey și cu mine în râu, în ocean, ghemuite confortabil în camera noastră, pe bancheta din spate a mașinilor, în căzi de baie, alergând prin pădure, prin zile și nopţi și luni și ani fără mama — sparg ferestre, năvălesc prin pereţi, ard trecutul, îl scutur pe Toby de pe mine, iau tâmpenia aia de plantă Lennie și-o azvârl în mare...

Deschid ochii. Joe se holbează la mine, uluit. Câinii vecinilor de alături latră.

— Uau, cred că o să te acompaniez data viitoare, spune el.

Iau deciziu, de câteva zile.
Am ales rochia pe care Bailey o va purta veșnic —
una neagră, mulată — nepotrivită — pe care a iubit-o.
Aleg un pulover care să meargă pe deasupra, cercei, brățară, lănțișor de gât,
sandalele cu multe curelușe pe care le iubea cel mai mult.
Am strâns fardurile pe care să i le dau antreprenorului de pompe funebre
împreună cu o fotografie recentă —
Mi-am gândit că eu voi fi cea care o va îmbrăca,
nu credeam că un bărbat străin ar trebui s-o vadă goală
să-i atingă trupul
să-i radă picioarele
s-o dea cu ruj
totuși asta s-a întâmplat.
Am ajutat-o pe Buni să aleagă sicriul,
locul în cimitir.
Am schimbat câteva rânduri
în necrologul pe care l-a compus Big.
Am scris pe o foaie de hârtie ce am crezut
c-ar trebui să fie pe piatra de mormânt.
Am făcut toate acestea fără să scot vreun cuvânt.
Niciun cuvânt, zile de-a rândul,
până când am văzut-o pe Bailey înainte de înmormântare
și mi-am pierdut mințile.
Nu-mi dădusem seama că atunci când oamenii spun în felul acesta:
a cedat
asta se întâmplă într-adevăr.
Am început s-o zgâlțâi —
am crezut că pot s-o trezesc
și s-o scot naibii din cutia aia.
Când ea nu s-a trezit,
am strigat: Vorbește-mi.
Big m-a luat în brațe,
m-a scos din încăpere, din biserică,
în ploaia biciuitoare,
și m-a dus la pârâu,
unde am plâns împreună
sub haina neagră pe care el o ținea deasupra capetelor noastre
ca să ne apere de vreme.

(Găsită pe o hârtie de portativ mototolită, pe poteca spre pădure)

capitolul 12

Mi-ar fi plăcut să am clarinetul la mine, gândesc în timp ce mă întorc acasă de la restaurant. Dacă l-aş fi avut, m-aş duce drept în pădure, unde nimeni nu mă poate auzi şi m-aş da în petec, cum am făcut pe verandă, în dimineaţa asta. *Cântă muzica, nu la instrument*, spunea întotdeauna Marguerite. Iar domnul James: *Lasă instrumentul să te cânte pe tine*[1]. N-am priceput niciuna din aceste indicaţii până azi. Întotdeauna mi-am imaginat muzica închisă în clarinetul meu, nu închisă în mine. Dar dacă muzica e ceea ce iese când se frânge o inimă?

Cotesc pe stradă și îl văd pe unchiul Big mergând-citind, împiedicându-se în picioarele lui uriașe, salutându-și copacii preferaţi în timp ce trece pe lângă ei. Nimic neobișnuit, mai puţin fructele zburătoare. Sunt câteva săptămâni pe an când circumstanţele o permit, de pildă când vântul suflă tare ca acum și fructele sunt îndeajuns de grele — atunci, prunii din jurul casei noastre devin ostili oamenilor și încep să ne ia drept ţinte.

[1] Adaptare a citatului *Don't play the saxophone. Let it play you*, al jazzmanului și compozitorului Charlie Parker (în *Words of Wisdom*, 1990, ed. William Safire & Leonard Safir).

Big își flutură brațul de la est la vest într-un salut entuziast, scăpând la milimetru de o prună în cap.

Îi răspund la fel, apoi, când e destul de aproape, îi răsucesc mustața, în chip de salut, care e dată cu ceară și aranjată cu grijă, cea mai excentrică (respectiv cea mai trăsnită) pe care am văzut-o vreodată.

— A venit cineva să te vadă, zice el, făcându-mi cu ochiul.

Apoi își vâră nasul în carte și își reia promenada. Știu că se referă la Joe, dar mă gândesc la Sarah și stomacul mi se strânge puțin. Mi-a trimis azi un mesaj pe telefon: *Am trimis o echipă de căutare după prietenia noastră.* Nu i-am răspuns. Nici eu nu știu unde e.

Un moment mai târziu, îl aud pe Big spunând:

— Oh, Len, te-a căutat Toby și vrea să-l suni imediat.

M-a căutat și pe telefonul mobil, din nou, în timp ce eram la muncă. Nu am ascultat căsuța vocală. Reînnoiesc jurământul pe care l-am repetat toată ziua, că n-o să mă mai văd cu Toby Shaw niciodată, apoi o rog pe sora mea să-mi dea un semn că m-a iertat — *nu-i nevoie de subtilitate, Bails, merge și un cutremur.*

În timp ce mă apropii, văd că toată casa e cu măruntaiele pe-afară — în curtea din față sunt grămezi de cărți, mobile, măști, oale și cratițe, cutii, vechituri, picturi, vase, fleacuri de ornamente — apoi îl văd pe Joe și pe cineva care arată exact ca el, dar mai lat în umeri și chiar mai înalt, ieșind din casă cu o sofa.

— Unde vrei să punem asta, Buni? întreabă Joe, de parcă e cel mai firesc lucru din lume să mute canapeaua afară.

Asta trebuie să fie surpriza lui Buni. Ne mutăm în curte. Trăsnet.

— Oriunde, băieți, zice Buni și apoi mă vede. Lennie!

Vine spre mine.

— Vreau să aflu ce provoacă marele ghinion, îmi spune ea. Ideea asta mi-a venit în mijlocul nopții. O să scoatem tot ce e suspect afară din casă, facem un ritual, afumăm cu salvie, apoi avem grijă

să nu băgăm nimic fără noroc înapoi în casă. Joe a fost atât de drăguţ să-şi aducă fratele ca să ne-ajute.

— Hmmm, spun eu, neştiind ce altceva să spun, dorindu-mi să-i fi putut vedea faţa lui Joe în timp ce Buni îi expunea, foarte logic, această idee ILOGICĂ.

Când mă îndepărtez de ea, Joe practic galopează spre mine. E aşa un tranchilizant.

— Ca o altă zi la sala de sport, hm? zic eu.

— Ceea ce e chiar stupefiant..., zice el, ducând un deget profesoral la frunte, e modul în care Buni decide ce e norocos şi ce nu. Mai am încă până-i sparg codul.

Sunt impresionată de cât de repede s-a prins că nu era nimic de făcut, de fapt, ci doar să apuci de-o aripă când fantezia lui Buni îşi ia zborul.

Se apropie şi fratele lui, îşi pune o mână, cu nepăsare, pe umărul lui Joe, şi asta îl transformă instantaneu pe Joe în fratele mai mic — junghiul din inima mea e ascuţit şi subit — *eu nu mai sunt sora mai mică*. Nu mai sunt soră, punct.

Joe abia îşi poate ascunde adulaţia şi asta mă dă peste cap. Eu eram absolut la fel — când o prezentam pe Bailey, mă simţeam de parcă prezentam cea mai grozavă operă de artă a lumii.

— Marcus e aici, pe perioada verii, merge la UCLA[1]. El şi fratele meu mai mare cântă într-o trupă de acolo.

Fraţi şi fraţi şi fraţi.

— Bună, zic eu către un alt tip radios.

Cu siguranţă nu e nevoie de becuri *chez les Fontaines*[2].

— Am auzit că tu cânţi excelent la clarinet, spune Marcus.

Asta mă face să roşesc, ceea ce îl face şi pe Joe să roşească, ceea ce îl face pe Marcus să râdă şi să-i dea un pumn prietenesc în umăr fratelui său. Îl aud şoptind:

— Oh, Joe, ţi s-au aprins călcâiele.

---

[1] Abreviere de la University of California, Los Angeles.

[2] (Acasă) la familia Fontaine (lb. fr.).

Atunci Joe roșește și mai tare, dacă e posibil, și se întoarce în casă, chipurile după o veioză.

Mă întreb de ce, totuși, dacă lui Joe i s-au aprins călcâiele, nu face nicio mișcare, nici măcar o sugestie de vreuna. Știu, știu, sunt o feministă, aș putea face eu o mișcare, dar: a) n-am făcut nicio mișcare către cineva în viaţa mea și, prin urmare, n-am ce mișcare să fac, b) am fost niţeluș preocupată cu liliacul din clopotniţa mea care n-are ce căuta acolo și c) Rachel — vreau să spun, știu că el își petrece dimineţile la noi acasă, dar de unde să știu că nu-și petrece serile acasă la ea.

Buni are o slăbiciune pentru băieţii Fontaine. Zburdă prin curte, repetându-le la nesfârșit ce frumoși sunt, întrebându-i dacă părinţii lor s-au gândit vreodată să-i vândă.

— Pariez că ar lua o grămadă de bani pe voi, băieţi. E păcat să existe băieţi cu gene ca ale voastre. Nu crezi, Lennie? Tu n-ai ucide pentru niște gene ca astea?

Doamne, ce stingherită sunt, deși are dreptate în privinţa genelor. Nici Marcus nu clipește, amândoi flutură din gene.

Buni îi trimite pe Joe și pe Marcus acasă, ca să-l aducă și pe al treilea frate, convinsă că toţi băieţii Fontaine trebuie să fie aici pentru ritual. E clar că și Marcus și Joe au căzut în vraja ei. Probabil i-ar putea pune și să jefuiască o bancă pentru ea.

— Aduceţi-vă instrumentele, strigă ea în urma lor. Și tu, Lennie.

Fac cum mi s-a spus și-mi aduc clarinetul din copacul în care stă la adăpost, laolaltă cu o parte din bunurile mele pe lumea asta. Apoi Buni și cu mine luăm niște oale și tigăi, pe care ea le-a reconsiderat norocoase, înapoi în bucătărie, ca să pregătim masa. Ea se ocupă de pui, în vreme ce eu tai în patru cartofii și-i asezonez cu usturoi și rozmarin. Când totul e rumenit la cuptor, mergem afară ca să adunăm niște prune căzute să facem o tartă. Ea întinde aluatul pentru foaie, în timp ce eu toc roșii și avocado pentru salată. De fiecare dată când trece pe lângă mine, mă mângâie pe creștet sau mă strânge de braţ.

— E plăcut să gătim iarăși împreună, nu-i așa, scumpo?

Îi zâmbesc.

— Este, Buni.

Ei bine, a fost plăcut, pentru că acum se uită la mine în felul acela al ei Lennie-vobește-cu-mine. Buniclarațiile sunt gata să înceapă.

— Lennie, sunt îngrijorată pentru tine.

Au început.

— Sunt bine.

— Chiar e timpul. Cel puţin, fă ordine, spală-i rufele sau dă-mi mie voie s-o fac. Aș putea s-o fac cât ești tu la muncă.

— Am s-o fac eu, îi spun, ca de fiecare dată.

Și chiar am s-o fac, numai că nu știu când.

Ea își pleoștește umerii, teatral.

— Mă gândisem că tu și cu mine am putea ieși în oraș, într-o zi din săptămână, să luăm prânzul împreună...

— De acord.

Îmi întorc ochii la sarcina mea. Nu vreau să-i văd dezamăgirea.

Ea oftează în stilul ei zgomotos, prelung și singuratic, și se întoarce la aluat. Telepatic, îi spun că-mi pare rău. Îi spun că pur și simplu nu-mi pot deschide sufletul în faţa ei deocamdată, îi spun că ăștia trei pași distanţă dintre noi mie mi se par cât trei ani-lumină și nu știu cum să fac o punte.

Telepatic, ea îmi răspunde că îi frâng inima.

Când băieţii se întorc, ni-l prezintă pe cel mai mare dintre fraţii Fontaine, care, de asemenea, e în oraș pe timpul vacanţei, din L.A.

— El e Doug, zice Marcus, în același timp ce Joe zice:

— El e Fred.

— Părinţii nu s-au putut hotărî, încearcă să explice noul Fontaine.

Acesta pare neîndoielnic dereglat cu veselie. Buni are dreptate, ar trebui să-i vindem.

— Minte, îl deconspiră Marcus. La liceu, Fred voia să fie sofisticat ca să poată agăţa cât mai multe franţuzoaice. S-a gândit că Fred era mult prea necivilizat și flintstonian, așa că s-a hotărât

să-și folosească al doilea nume, Doug. Dar Joe și cu mine nu ne-am putut obișnui cu el.

— Așa că acum toată lumea îi spune DougFred, pe două continente.

Joe îl împinge cu palmele în piept pe fratele lui, ceea ce provoacă un contraatac de mai mulţi ghionţi în coaste. Băieţii Fontaine sunt ca un ţarc de cățeluși gigantici, repezindu-se unii la alţii și trăgându-și câte una în fugă, rostogolindu-se peste tot, un vârtej de continuă mișcare și afecţiune violentă.

Știu că nu-i generos, dar privindu-i, în camaraderia lor, mă simt singură ca Luna. Mă gândesc la Toby și la mine, ţinându-ne de mână în întuneric, noaptea trecută, sărutându-ne la malul râului, cum cu el am simţit că tristeţea mea își găsise un loc.

Mâncăm tolăniţi afară pe ceea ce acum este mobilierul nostru de grădină. Vântul s-a mai potolit, așa că putem sta fără să fim bombardaţi de fructe. Puiul are gust de pui, tarta de prune are gust de tartă de prune. E prea devreme ca să nu mai fie nicio înghiţitură de cenușă.

Asfinţitul stropește cerul cu trandafiriu și oranj, începându-și languroasa plimbare de vară. Aud râul printre copaci sunând ca o posibilitate...

Ea nu-i va cunoaște niciodată pe fraţii Fontaine.

Ea nu va auzi niciodată de această cină, în drum spre râu.

Ea nu se va întoarce niciodată acasă dimineaţa, sau marţi, sau peste trei luni.

Ea n-o să se mai întoarcă niciodată.

S-a dus, și lumea umblă mai departe fără ea...

Pentru un minut, nu mai pot respira sau gândi.

Încerc să spun: „Vin imediat”, dar niciun sunet nu-mi iese pe gură, așa că întorc pur și simplu spatele curţii pline de feţe îngrijorate și pornesc grăbită spre liziera pădurii. Când ajung la potecă, o rup la fugă, încercând să alerg mai repede decât durerea de inimă care mă urmărește.

Sunt sigură că Buni sau Big o să vină după mine, dar nu vin ei, ci Joe. Mi-am pierdut răsuflarea și scriu pe o bucăţică de hârtie pe care-am găsit-o pe potecă, atunci când el mă ajunge din urmă. Pun biletul sub o piatră, încerc să-mi șterg lacrimile.

Asta e prima oară când îl văd fără vreun zâmbet ascuns pe undeva pe faţă.

— Ești în regulă? întreabă el.

— Nici măcar n-ai cunoscut-o, îmi iese pe gură, tăios și acuzator, mai înainte să mă pot opri.

Văd surprinderea traversându-i faţa.

— Nu.

Deși nu mai spune altceva, se pare că eu nu-mi pot ţine nebunia în frâu.

— Și tu ai toţi fraţii ăștia.

De parcă ar fi o crimă, așa i-o spun.

— Da, am.

— Pur și simplu nu știu de ce-ţi pierzi timpul cu noi mereu.

Îmi simt faţa aprinzându-se, în vreme ce stingherеala își croiește drum prin corpul meu — adevărata întrebare e de ce persist să mă port ca o ţicnită autentică.

— Nu știi?

Ochii lui îmi cercetează faţa, apoi colţurile gurii încep să i se ridice.

— Îmi placi, Lenni, nu e clar?

Se uită la mine, cu mirare.

— Cred că ești uimitoare...

De ce ar crede asta? Bailey e uimitoare, și Buni, și Big, și, bineînţeles, mama, dar nu eu. Eu sunt cea bidimensională într-o familie 3D.

Acum el zâmbește strengărește.

— De asemenea, mai cred și că ești cu adevărat frumoasă, iar eu sunt incredibil de superficial.

Îmi trece prin minte un gând oribil: *El doar crede că sunt frumoasă, doar crede că sunt uimitoare, pentru că n-a cunoscut-o niciodată pe Bailey*, urmat de un gând cu adevărat groaznic: *Sunt bucuroasă că n-a cunoscut-o niciodată*. Scutur din cap, încercând să-mi șterg mintea ca pe o tabletă grafică.

— Ce-i?

Întinde mâna spre faţa mea, plimbându-și încet degetul mare peste obrazul meu. Atingerea este atât de tandră, încât mă surprinde. Nimeni nu m-a mai atins astfel, nu s-a mai uitat la mine cum se uită el în clipa asta, adânc în mine. Vreau să mă feresc de el și să-l sărut, în același timp.

Și atunci: *vuf, vuf, vuf* — bate din gene.

Mă scufund.

Cred că limitarea lui la a se purta ca un frate s-a terminat.

— Îmi dai voie? zice el, întinzând mâna spre elasticul cu care îmi strâng părul în coadă.

Dau din cap. Foarte încet, mi-l scoate, fără să-și desprindă privirile din ochii mei. Sunt hipnotizată. E ca și când mi-ar descheia bluza. Când a terminat, scutur puţin din cap și părul meu se răscoală în vălmășagul obișnuit.

— Uau, spune el, încet. De când voiam să fac asta...

Pot auzi respiraţiile noastre. Cred că se aud tocmai din New York.

— Și Rachel? întreb.

— Ce-i cu ea?

— Tu și ea?

— Tu, răspunde el. Eu!

Spun:

— Îmi pare rău pentru tot ce-am spus mai devreme....

El clatină din cap de parcă n-ar conta și apoi, spre surprinderea mea, nu mă sărută, ci își încolăcește braţele în jurul meu. Pentru o clipă, în braţele lui, cu mintea atât de aproape de inima lui, ascult cum se înteţește vântul și mă gândesc că ar putea să ne ridice de la pământ și să ne ia cu el.

capitolul 13

RAMURILE USCATE ale bătrânilor sequoia trosnesc şi se tânguie straniu deasupra noastră.

— Hopa. *Asta* ce e? întreabă Joe, dintr-odată trăgându-se înapoi și uitându-se în sus, apoi peste umăr.

— Ce? întreb, jenată de cât de mult încă mai vreau braţele lui în jurul meu.

Încerc să glumesc ca să-mi treacă.

— Phii, cum să strici un moment. Nu-ţi aduci aminte? Că eu făceam o criză?

— Cred că ai avut destule ieșiri pentru o zi, zice el, zâmbind acum și învârtindu-și degetul la ureche, ilustrând ce dezaxată sunt.

Asta mă face să izbucnesc în râs. El se uită din nou în jur, într-o ușoară panică.

— Serios, ce-a fost aia?

— Ţi-e frică de pădurea adâncă și întunecată, băiat de la oraș?

— Bineînţeles că da. Ca majoritatea oamenilor zdraveni, ţi-aduci aminte de lei și tigri și urși, vai de mine?

Își agaţă degetele de găicile curelei mele și începe să mă cârmească înapoi spre casă, apoi se oprește brusc.

— Zgomotul ăla, chiar atunci! E zgomotul înfiorător din filmele de groază, care apare exact înainte ca ucigașul cu toporul să sară din umbră asupra noastră.

— E trosnetul copacilor bătrâni. Când bate foarte tare vântul, sună ca o sută de uși deschizându-se scârţâind și trântindu-se înapoi, toate deodată. Cu adevărat fantomatic. Nu cred c-ai rezista.

El își petrece braţul pe după mine.

— O provocare? La următoarea zi cu vânt, atunci.

Arată spre el:

— Hansel.

Apoi și spre mine:

— Gretel.

Înainte să ieșim din pădure, îi spun:

— Mulţumesc pentru c-ai venit după mine și...

Vreau să-i mulţumesc că și-a pierdut toată ziua mutând mobila pentru Buni, că a venit în fiecare zi cu gândaci morţi pentru Big, că, într-un fel, a fost acolo pentru ei, când eu n-am putut fi. În loc de asta, spun:

— Îmi place foarte mult felul în care cânţi.

De altfel, e adevărat.

— Asemenea.

— Haide, zic eu. Ăla n-a fost cântat. A fost zbieret. Absolut jenant.

El râde.

— Nicidecum. A meritat așteptarea. O dovadă a motivului pentru care, dacă mi s-ar da de ales, mai degrabă aș renunţa la abilitatea de a vorbi decât la aceea de a cânta. E, de departe, comunicarea superioară.

Cu asta sunt de acord, cu jenă sau fără. Cântatul de azi a fost ca descoperirea alfabetului — a fost ca destinderea unui arc.

Mă trage și mai aproape de el și ceva începe să-mi crească pe dinăuntru, ceva ce seamănă destul de tare cu bucuria.

Încerc să nu bag în seamă insistenţele vocii interioare: *Cum îndrăznești, Lennie? Cum îndrăznești să simţi bucurie atât de curând?*

Când ieșim din pădure, văd camioneta lui Toby parcată în faţa casei, ceea ce are un efect instantaneu lichefiant asupra corpului meu. Încetinesc pasul, mă desprind de Joe, care se uită întrebător la mine. Buni trebuie să-l fi invitat pe Toby să ia parte la ritualul ei. Mă gândesc să regizez o altă criză de nervi și să fug înapoi în pădure, ca să nu fiu obligată să stau în aceeași încăpere cu Toby și cu Joe, dar nu sunt eu actriţa și știu că n-aș putea s-o scot la capăt. Stomacul mi se frământă când urcăm treptele, pe lângă Lucy și Ethel, care, bineînţeles, sunt tolănite pe verandă așteptând să iasă Toby și care, bineînţeles, nu se clintesc niciun milimetru când trecem noi. Intrăm pe ușă și traversăm holul până în living. Încăperea este luminată cu lumânări, aerul e îmbâcsit de mirosul dulce al salviei.

DougFred și Marcus stau pe două dintre scaunele rămase în mijlocul camerei, cântând flamenco la chitare. Jumătatea de Mamă atârnă deasupra lor de parcă ar asculta și ea acordurile dure, furibunde, care pun stăpânire pe casă. Unchiul Big e lângă poliţa căminului, bătând cu palma pe coapsă ritmul febril. Iar Toby stă în capătul celălalt al camerei, departe de toţi, arătând la fel de singur cum mă simţisem eu mai devreme — inima mea imediat saltă spre el. Se sprijină de fereastră, cu părul lui auriu și pielea lucind în lumina pâlpâitoare. Ne privește intrând în cameră cu o nepotrivită intensitate de uliu, care nu-i scapă lui Joe și care-mi dă fiori. Îi pot simţi uluirea lui Joe și fără să mă uit la el.

Până una alta, îmi imaginez rădăcini crescându-mi din picioare, ca să nu zbor prin cameră până în braţele lui Toby, pentru că am o mare problemă: chiar în casa asta, în seara asta, cu toată lumea asta prezentă, cu Joe Fabulosul Fontaine, care nu se mai poartă ca fratele meu, chiar lângă mine, eu totuși simt această frânghie invizibilă care mă trage în partea cealaltă a camerei spre Toby și se pare că nu pot face nimic în privinţa asta.

Mă întorc spre Joe, care arată cum nu l-am mai văzut niciodată: nefericit, cu trupul înlemnit de confuzie, mutându-și privirea de la Toby la mine și înapoi. E ca și când toate momentele dintre mine și Toby, care n-ar fi trebuit niciodată să se întâmple, se dezvăluie în faţa ochilor lui Joe.

— Cine-i tipul? întreabă Joe, fără pic din calmul său obișnuit.

— Toby, rostesc eu ciudat de robotic.

Joe se uită la mine în sensul: *Ei, și cine-i Toby, retardato?*

— O să vă fac cunoștinţă, spun eu, pentru că nu am de ales și nu pot să rămân pur și simplu în loc de parc-aș avea un atac de apoplexie.

Nu există altă cale de a spune: SITUAŢIA EXPLODEAZĂ.

Și peste toate, flamenco începuse crescendoul în jurul nostru, biciuind cu foc, sex și pasiune în toate părţile. Perfect. N-ar fi putut să aleagă o sonată somnolentă? Și valsurile sunt drăguţe, măi, băieţi. Cu mine în spatele lui, Joe traversează camera spre Toby: Soarele pe o traiectorie de coliziune cu Luna.

Cerul apusului se revarsă prin fereastră, încadrându-l pe Toby. Joe și cu mine ne oprim la câţiva pași în faţa lui, toţi trei prinși acum în incertitudinea dintre zi și noapte. Muzica își continuă circuitul înfocat în jurul nostru și există o fată în interiorul meu care vrea să se lase pradă ritmului fanatic — vrea să danseze dezlănţuită și liberă prin toată camera vibrantă, dar, din păcate, fata aceea e în mine, nu sunt eu. Mie mi-ar plăcea o pelerină invizibilă ca să scap naibii din încurcătura asta.

Arunc o privire spre Joe și sunt ușurată să văd că acordurile febrile i-au deturnat pentru moment atenţia. Mâna liberă îi joacă pe coapsă, piciorul bate în podea, iar capul îi saltă, făcându-i părul să-i cadă în ochi. Nu se poate abţine să nu zâmbească la fraţii lui, care izbesc în chitarele lor cu atâta ferocitate, încât probabil ar putea răsturna guvernul. Îmi dau seama că zâmbesc ca o Fontaine în timp ce privesc răscoala muzicală prin Joe. Pot simţi ce aprig își dorește chitara, întocmai cum, dintr-odată, pot simţi cât de intens mă vrea Toby pe mine. Furișez o privire spre el și, după cum bănuiam,

mă urmărește cum îl privesc pe Joe, cu ochii pironiţi asupra mea. Cum ne-am vârât în asta? Nu mi se pare deloc o alinare în momentul acesta, ci altceva. Mă uit în jos, scriu *ajutor* pe jeanșii mei cu degetul, iar când îmi ridic ochii, văd că Toby și Joe și-au încrucișat privirile. Se petrece un schimb mut între ei, care e exclusiv în legătură cu mine, pentru că, aproape ca la un semn, de unde se uitau unul la altul, se întorc spre mine, amândoi întrebând din ochi: *Ce se întâmplă, Lennie?*

Toate organele din mine își schimbă locul.

Joe își pune blând mâna pe braţul meu, parcă pentru a-mi aminti să deschid gura și să articulez cuvintele. La atingerea lui, ochii lui Toby fulgeră. Ce-a păţit în seara asta? Se poartă ca iubitul meu, nu ca al surorii mele, nu ca persoana cu care m-am sărutat de două ori în niște circumstanţe atenuante. Dar cum rămâne cu mine și cu această inexplicabilă și aparent fără scăpare atracţie spre el, în pofida a orice?

Spun:

— Joe tocmai s-a mutat în oraș.

Toby dă din cap, politicos, iar vocea mea sună omenească — un început bun. Sunt gata să spun „Toby a fost iubitul lui Bailey", deși detest s-o spun, atât pentru *a fost*, cât și pentru cum o să mă facă să mă simt persoana trădătoare care sunt.

Dar atunci Toby se uită fix la mine și zice:

— Părul tău e desfăcut.

Pardon? Ăsta nu e lucrul potrivit de spus. Lucrul potrivit de spus este „Oh, și de unde te-ai mutat, prietene?" sau „Clover e destul de mișto". Sau „Ești skater?" Sau, de fapt, orice altceva decât „Părul tău e desfăcut".

Joe pare netulburat de comentariu. Zâmbește la mine de parcă ar fi mândru că el a fost cel care mi-a eliberat părul.

În clipa aceea, o văd pe Buni în prag, uitându-se la noi. Ţine în mână beţișorul de salvie ca pe o baghetă magică și suflă deasupra

lui. Mă cercetează rapid cu privirea, pare să decidă că mi-am revenit, apoi întinde bățul spre Toby și spune:

— Daţi-mi voie să vă fac cunoștinţă, băieţi. Joe Fontaine, el e Toby Shaw, iubitul lui Bailey.

Vuuuf — o văd: o cascadă de ușurare se revarsă peste Joe. Văd că în mintea lui cazul s-a închis, fiindcă probabil gândește că n-ar putea să fie nimic între noi — pentru că ce fel de soră ar încălca vreodată linia de genul ăsta?

— Hei, îmi pare atât de rău, îi spune el lui Toby.

— Mulţumesc.

Toby încearcă să zâmbească, dar îi iese total anapoda și ucigaș.

Joe, cu toate acestea, atât de despovărat de revelaţia lui Buni, nici măcar nu observă, doar se întoarce pe călcâie, vioi ca întotdeauna, și se duce să se alăture fraţilor săi, urmat de Buni.

— Am să plec, Lennie.

Vocea lui Toby abia se aude, în muzica din cameră. Mă întorc, văd că Joe este aplecat acum peste chitara lui, nemaifiind atent la nimic decât la sunetele pe care le produc degetele lui.

— Te conduc, spun eu.

Toby își ia la revedere de la Buni, Big și fraţii Fontaine, toţi surprinși că pleacă atât de curând, mai ales Buni, care îmi dau seama că începe să miroasă ceva.

Merg cu el până la camioneta lui — Lucy, Ethel și cu mine, toate gudurându-ne la picioarele lui. El deschide ușa, nu intră, ci se sprijină de botul mașinii. Stăm faţă în faţă și nu văd nici urmă din calmul sau din blândeţea pe care mă obișnuisem să le găsesc la el, ci o expresie feroce și nestăpânită le-a luat locul. Este complet în dispoziţia skater-dur-și-arogant, pe care, deși nu vreau, o găsesc captivantă. Simt un soi de curent iscându-se între noi, îl simt cum începe să-mi scape de sub control, pe dinăuntru. *Ce e asta?* mă întreb eu, când el se uită în ochii mei, apoi la gura mea, apoi își coboară privirea încet, posesiv, peste corpul meu. *De ce nu putem înceta asta?* Mă simt atât de cutezătoare — de parcă m-aș legăna

cu el în aer, pe placa lui, fără nicio considerație pentru siguranță sau consecințe, fără nicio considerație pentru nimic, decât viteză, și îndrăzneală, și a fi flămând, lacom de viu — dar îi spun:

— Nu. Nu acum.

— Când?

— Mâine. După muncă, zic eu, în pofida judecății mele, în pofida oricărei raționi.

Ce vreți voi, fetelor, la cină?
Ce credeți voi, fetelor, despre noua mea pictură?
Ce vor fetele să facă weekendul ăsta?
Încă n-au plecat fetele la școală?
Încă n-am văzut fetele, astăzi.
Le-am spus fetelor să se grăbească!
Unde sunt fetele astea?
Fetelor, să nu vă uitați pachețelele de prânz.
Fetelor, să fiți acasă la 11 seara.
Fetelor, nici să nu vă gândiți să înotați — e ger afară.
Vin și Fetele Walker la petrecere?
Fetele Walker au fost la râu, seara trecută.
Hai să vedem dacă Fetele Walker sunt acasă.

(Găsită pe peretele garderobei lui Bailey).

capitolul 14

O GĂSESC PE BUNI, care se învârteşte prin living cu bagheta ei de salvie ca o zână peste vârsta admisă. Îi spun că-mi pare rău, dar nu mă simt bine şi trebuie să urc la mine.

Ea se oprește în mijlocul unei piruete. Știu că simte că e ceva în neregulă, dar spune:

— Bine, scumpo.

Îmi cer iertare de la toată lumea și spun noapte bună cât pot mai degajat.

Joe vine după mine, afară din cameră, și eu hotărăsc că ar fi timpul să mă duc la o mănăstire, doar să mă închid cu măicuţele pentru o vreme.

Îmi atinge umărul și mă întorc cu faţa spre el.

— Sper că ce-am spus eu în pădure nu te-a panicat sau eu știu... sper că nu de aceea cedezi nervos...

— Nu, nu.

Ochii lui sunt plini de îngrijorare. Adaug:

— M-a făcut foarte fericită, de fapt.

Ceea ce, bineînţeles, e adevărat, cu excepţia neînsemnatei probleme că, imediat după ce i-am auzit declaraţia, mi-am dat întâlnire cu iubitul surorii mele moarte ca să facem *Dumnezeu știe ce!*

— Bine.

Îmi mângâie obrazul cu degetul mare și din nou tandreţea lui mă face să tresar.

— Pentru că îmi pierd minţile, Lennie.

Vuf. Vuf. Vuf. Și imediat, și eu îmi pierd minţile, pentru că mă gândesc că Joe Fontaine o să mă sărute. În sfârșit.

Să lăsăm mănăstirea.

Hai s-o scoatem din discuţie, pentru că factorul-libido, care înainte nu exista, acum sare pur și simplu din grafic.

— Nu știam că-mi știi numele, zic eu.

— Atât de multe nu știi despre mine, *Lennie*.

Zâmbește și își lipește degetul arătător pe buzele mele, lăsându-le acolo până când inima mea aterizează pe Jupiter: trei secunde, apoi îl retrage, se întoarce și intră înapoi în living. Hopa... ei bine, ăsta a fost fie cel mai tâmpit, fie cel mai sexy moment din viaţa mea, iar eu votez pentru sexy, ţinând cont că am rămas aici, împietrită și buimăcită, întrebându-mă dacă nu m-a sărutat, la urma urmei.

Mi-am pierdut complet controlul.

Nu cred că așa ţin doliu persoanele normale.

Când îmi pot urni picioarele, îmi continui drumul până în Sanctuar. Din fericire, a fost socotit norocos de către Buni, așa că e aproape neschimbat, mai ales lucrurile lui Bailey, de care nu s-a atins deloc. Mă duc direct la biroul ei și încep să vorbesc cu desenul exploratoarei, așa cum vorbeam noi, uneori, cu Jumătatea de Mamă.

În seara asta, femeia din vârful muntelui va trebui să fie Bailey.

Mă așez și-i spun cât de rău îmi pare, că nu știu ce e în neregulă cu mine și că o să-l sun pe Toby să anulez întâlnirea, dimineaţă, de cum mă voi scula. Îi mai spun și că n-am vrut să gândesc ceea ce am gândit în pădure și că aș face orice ca să poată și ea să-l cunoască pe Joe Fontaine. Orice. Și apoi o rog din nou să-mi dea un semn că m-a iertat, mai înainte ca lista lucrurilor de neiertat pe care le gândesc și le fac să ajungă prea lungă și să devin o cauză pierdută.

Mă uit la cutii. Știu că va trebui să încep, până la urmă. Trag aer în piept, îmi alung orice gânduri morbide din minte și pun mâna pe mânerul de lemn al sertarului de sus al biroului. Dar numaidecât mă gândesc la Bailey și la pactul meu de a nu iscodi. Nu l-am încălcat niciodată, în pofida unei predilecţii naturale de a-mi băga nasul peste tot. Obișnuiesc ca, prin casele oamenilor, să deschid dulăpioarele de medicamente, să mă uit pe după perdelele de duș, să deschid sertarele și ușile dulapurilor, ori de câte ori se poate. Dar, cu Bailey, m-am ţinut de pact...

Pacte. Atât de multe între noi, acum desființate. Și cum rămâne cu acelea nevorbite, acelea pe care le-am încheiat fără cuvinte, fără degete încârligate, fără ca măcar să ne dăm seama? O furtună de emoţii aterizează în pieptul meu. Uit de conversaţia cu desenul, îmi scot telefonul, formez apăsat numărul lui Bailey, o ascult nerăbdătoare vorbind ca Julieta, nervozitatea îmi umple capul, apoi, după ton, mă aud spunând:

— Ce se întâmplă cu poneiul însoţitor tembel când calul de curse moare?

E deopotrivă furie și disperare în vocea mea și imediat și fără nicio logică îmi doresc să pot șterge mesajul, ca ea să nu-l audă.

Deschid încet sertarul biroului, mă tem de ce-aș putea găsi, mă tem de orice altceva ce se poate să nu-mi fi spus și mie, mă tem de această Lennie maimuţărind-o cu exuberanţă și încălcând pactul. Dar înăuntru sunt doar lucruri, lucruri de-ale ei lipsite de importanţă, niște pixuri, câteva programe de teatru de la spectacolele din repertoriul Cloverului, bilete de la concerte, o agendă cu adrese, un telefon mobil vechi, vreo două cărţi de vizită, una a dentistului nostru, amintindu-i de următoarea vizită, și una de la Paul Booth, detectiv particular, cu o adresă din San Francisco.

Ce mama mă-sii?

O iau din sertar. Pe spate, cu scrisul lui Bailey, e notat *4/25 4. p.m., camera 2B*. Singurul motiv care-mi poate trece prin minte pentru care ea să fi apelat la un detectiv particular ar fi s-o găsească

pe mama. Dar de ce să fi făcut asta? Amândouă știam că Big deja încercase, în urmă cu vreo câţiva ani, și că detectivul spusese că i-ar fi imposibil s-o găsească.

În ziua în care Big ne-a pomenit despre detectiv, Bailey a fost furioasă, trântind și bufnind prin bucătărie, în timp ce Buni și cu mine desfăceam mazăre din grădină pentru cină.

Bailey a spus:

— Știu bine că tu știi unde e, Buni.

— De unde știi, Bails? a întrebat Buni.

— Da, cum ar putea să știe, Bails? am repetat eu.

Nu puteam suferi când Buni și Bails se certau și simţeam că lucrurile sunt pe cale să explodeze.

Bailey a spus:

— M-aș putea duce eu după ea. Aș putea s-o găsesc. Aș putea s-o aduc înapoi.

A înșfăcat o păstaie, vârând-o, cu teacă cu tot, în gură.

— Ba n-ai putea s-o găsești și nici n-ai putea s-o aduci înapoi.

Big stătea în prag, iar cuvintele lui s-au revărsat în încăpere ca un precept biblic. Habar n-aveam de când asculta.

Bailey s-a repezit la el.

— De unde știi tu?

— Pentru că am încercat, Bailey.

Buni și cu mine ne-am oprit din rupt păstăile și ne-am uitat la Big. El s-a apropiat de masă și s-a așezat pe un scaun de bucătărie, arătând ca un uriaș într-o sală de clasă de la grădiniţă.

— Am angajat un detectiv, acum câţiva ani, unul bun, mă gândisem să vă spun și vouă, dacă avea să descopere ceva, dar n-a aflat nimic. A spus că e cel mai ușor lucru din lume să dispari dacă nu vrei să fii găsit. După părerea lui, Paige și-a schimbat numele și probabil își schimbă și numărul asigurărilor sociale, dacă se mută...

Big a bătut darabana în masă — a sunat ca un uruit de tunet.

— Cum să aflăm măcar dacă mai e în viaţă? a zis Big, șoptind, dar am auzit toate de parcă ar fi răcnit din vârful unui munte.

Ciudat, ideea aceasta nu-mi trecuse niciodată prin minte și nu cred că-i trecuse nici lui Bailey. Întotdeauna ni se spusese c-o să se întoarcă și noi crezuserăm cu sfinţenie.

— E în viaţă, cu siguranţă e în viaţă, i-a zis Buni lui Big. Și o să se întoarcă.

Am văzut suspiciunea răsărind din nou pe faţa lui Bailey.

— De unde știi, Buni? Trebuie să știi tu ceva, dacă ești atât de sigură.

— O mamă știe, OK? Pur și simplu știe.

Cu acestea, Buni părăsise încăperea.

Pun cartea de vizită înapoi în sertarul biroului, îl iau pe Sf. Anton cu mine și mă duc în pat. Pe sfânt îl pun pe noptieră. De ce ţinuse ea atâtea secrete faţă de mine? Și cum aș putea acum să fiu supărată pe ea din cauza asta? Din orice cauză. Măcar pentru o clipă.

Bailey și cu mine n-am vorbit prea mult
despre repausurile lui Buni,
ceea ce numește ea Timp Personal,
zilele petrecute în atelierul de artă
fără pauză.
Erau doar în ordinea lucrurilor,
ca frunzele verzi ale verii,
care iau foc, toamna.
Mai trăgeam cu ochiul prin crăpătura ușii,
o vedeam înconjurată de șevalete
cu femei verzi, pe jumătate conturate —
vopseaua încă udă și flămândă.
Lucra la toate deodată
și, curând, începea și ea
să arate ca una dintre ele,
cu tot verdele ăla împroșcat pe hainele ei,
pe mâini, pe față.
Bails și cu mine ne făceam singure pachețelele
în pungile maronii, în zilele acelea,
ne scoteam sandvișurile la prânz,
urând dezamăgirea unei lumi
în care eșarfele cu buline,
partiturile muzicale, penele albastre,
nu ne surprindeau la prânz.
După școală, îi duceam ceai
sau un măr tăiat felii cu brânză.
Dar rămâneau pe masă, neatinse.
Big ne spunea să o lăsăm în pace —
că toată lumea are nevoie de o pauză
de la rutină, când și când.
Așa că o lăsam —
era ca și când Buni ar fi plecat
în vacanță cu doamnele ei
și, ca ele,
ar fi fost prinsă undeva
între aici și acolo.

(Găsită pe o pungă de hârtie, în cutia clarinetului lui Lennie)

Len, ești trează?

Da.

Hai să ne jucăm de-a mama.

Ok, eu încep. E la Roma...

Întotdeauna e la Roma, în ultima vreme...

Păi, acum e o faimoasă preparatoare de pizza romană și e noaptea, târziu, restaurantul tocmai s-a închis și ea bea un pahar de vin cu...

Cu Luigi, chelnerul mortal de frumos, tocmai au luat sticla de vin și se plimbă pe străzile scăldate în lumina lunii, e foarte cald, iar când ajung la o fântână, ea își scoate pantoful și sare în apă...

Luigi nici măcar nu-și scoate pantoful, sare cu totul și o stropește cu apă, râd amândoi...

Dar faptul că stă în fântână sub luna imensă, strălucitoare, o face să se gândească la Flying Man's, la cum obișnuia să înoate noaptea cu Big...

Chiar crezi asta, Bails? Chiar crezi că e într-o fântână din Roma, într-o călduroasă noapte de vară, cu frumosul Luigi și se gândește la noi? La Big?

Sigur.

Nu se poate.

Noi ne gândim la ea.

Asta-i altceva.

De ce?

Pentru că noi nu suntem într-o fântână din Roma, într-o călduroasă noapte de vară, cu frumosul Luigi.

Adevărat.

Noapte bună, Bails.

(Găsită pe o bucată de hârtie de caiet, făcută ghem și vârâtă într-un pantof, în garderoba lui Lennie)

capitolul 15

Ziua în care se întâmplă totul începe ca toate celelalte din ultima vreme, cu Joe bătând uşor la uşă. Mă rostogolesc pe o parte, arunc pe furiş un ochi pe fereastră, şi văd numai pajiştea prin ceaţa dimineţii. Totul trebuie să fi fost mutat la loc în casă, după ce mă dusesem eu la culcare.

Cobor, o găsesc pe Buni stând în locul ei la masa de la bucătărie, cu părul înfăşurat într-un prosop. Ţine mâinile în jurul unei căni cu cafea și se uită în gol la scaunul lui Bailey. Mă așez lângă ea.

— Îmi pare sincer rău pentru aseară, zic eu. Știu cât de mult voiai să faci ritualul pentru Bailey, pentru noi.

— E în regulă, Len, o să facem noi unul. Avem destul timp.

Îmi ia mâna într-una dintr-ale ei și mi-o mângâie distrată cu cealaltă.

— Și, oricum, cred că mi-am dat seama ce aducea ghinionul.

— Da? întreb. Ce?

— Știi masca aia, pe care a adus-o Big din America de Sud, când a studiat copacii ăia? Cred că a avut un blestem pus asupra ei.

Eu nu puteam suferi masca aceea. Avea păr fals peste tot, niște sprâncene ridicate a uluire și o gură deschisă, dezvelind niște colţi strălucitori, ca de lup.

— Întotdeauna mi-a dat fiori, îi spun eu. Și lui Bailey la fel.

Buni dă din cap, dar pare în continuare distrată. Nu cred că mă ascultă cu adevărat și asta e cu totul neobișnuit din partea ei, în ultima vreme.

— Lennie, zice ea șovăind. E totul OK între tine și Toby?

Mi se încleștează pieptul.

— Bineînţeles, zic, înghiţind din greu, încercând să-mi fac vocea să pară degajată. De ce?

Ea mă privește ţintă, cu ochii cât farfuriile.

— Nu știu, amândoi v-aţi purtat ciudat, aseară, unul cu altul.

Oh. Oh. Oh.

— Și mă tot întreb de ce nu mai vine Sarah pe-aici. V-aţi certat? zice ea, împingându-mă mai adânc în spirala de vinovăţie.

Tocmai atunci intră Big și Joe, salvându-mă. Big spune:

— Credem că am văzut viaţă în păianjenul numărul șase, astăzi.

Joe adaugă:

— Jur că am văzut o tresărire.

— Cât pe-aci să facă un atac de inimă, Joe, practic a sărit până-n tavan, dar trebuie să fi fost un curent de aer, micuţul e încă mort de-a binelea. Și planta lui Lennie e încă suferindă. S-ar putea să fiu nevoit să regândesc lucrurile, poate să adaug niște ultraviolete.

— Salut, zice Joe, venind prin spate și lăsându-și o mână pe umărul meu.

Îmi ridic ochii, văd căldura de pe faţa lui și îi zâmbesc. Cred că m-ar putea face să zâmbesc și dac-aș atârna în spânzurătoarea publică, locul spre care sigur mă îndrept. Pun și eu mâna peste a lui pentru o secundă; văd că Buni a observat gestul, când se ridică să ne pregătească micul dejun.

Mă simt cumva responsabilă pentru jumările groaznice pe care ni le îndesăm în guri, de parcă am deraiat cumva de la calea spre vindecare pe care apucase familia noastră ieri dimineaţă. Joe și Big trăncănesc mai departe despre învierea gândacilor și torturile

explozive — conversaţia care n-o să moară — în timp ce eu evit sârguincios privirea suspicioasă a lui Buni.

— Azi trebuie să mă duc mai devreme la muncă, facem catering pentru petrecerea de la familia Dwyer, diseară.

Spun asta farfuriei mele, dar pot vedea cu coada ochiului că Buni dă din cap. Știe, pentru că a fost rugată să ajute la aranjamentele florale. E chemată mereu să supervizeze aranjamentele florale pentru petreceri și nunţi, dar rareori acceptă, pentru că urăște să taie florile. Cu toţii știm să nu-i tundem tufișurile sau să-i tăiem florile, sub pedeapsa cu moartea. Probabil a acceptat, de data asta, doar ca să iasă din casă pentru o după-amiază. Uneori, mi-i imaginez pe bieţii grădinari din tot orășelul în vara asta, fără Buni, stând în grădinile lor, scărpinându-se în creștete la glicinele lor apatice sau la cercelușii disperaţi.

Joe spune:

— Te conduc până la muncă. Trebuie oricum să ajung la magazinul de muzică.

Vara asta, toţi băieţii Fontaine muncesc, teoretic, pentru părinţii lor, care au convertit un hambar într-un atelier unde tatăl lor face chitare, dar eu am impresia că-și petrec toată ziua lucrând la noile cântece pentru trupa lor, Picaj.

Pornim la drumul de șapte cvartale spre oraș, care pare să dureze două ceasuri, pentru că Joe se oprește în loc de fiecare dată când are ceva de spus, ceea ce înseamnă la fiecare trei secunde.

— N-ai putea să mergi și să vorbești în același timp, nu-i așa? întreb eu.

El se oprește în loc și spune:

— Nu.

Apoi continuă să meargă vreun minut în tăcere, până când nu mai poate să se abţină și se oprește, se întoarce spre mine, mă apucă de braţ, silindu-mă să mă opresc, ca să-mi spună că e musai să merg la Paris, că o să cântăm în metrou, o să facem grămezi de bani, o să mâncăm numai croissante cu ciocolată, o să bem vin

roșu și o să stăm treji până târziu în fiecare noapte, pentru că la Paris nu se doarme noaptea. Îi pot auzi inima bătându-i tot timpul și mă gândesc, *De ce nu?* Aș putea să ies din viaţa asta tristă, ca dintr-o rochie veche și amărâtă, și să mă duc la Paris cu Joe — ne-am putea sui într-un avion, să zburăm peste ocean și să aterizăm în *Franţa*. Am putea s-o facem chiar azi. Am niște bani puși deoparte. Am o beretă. Un sutien negru sexy. Știu cum să spun *je t'aime*. Îmi plac cafeaua, ciocolata și Baudelaire. Și am privit-o destul pe Bailey ca să știu cum să-mi leg o eșarfă. Chiar am putea s-o facem, iar posibilitatea asta mă face să mă simt atât de ameţită, încât cred că m-aș putea catapulta în aer. Îi spun și lui asta. El mă ia de mână și ridică braţul celălalt, în stilul Superman.

— Vezi, am avut dreptate, zice el, cu un zâmbet care ar putea lumina tot statul California.

— Doamne, ești superb! scap fără să vreau și-mi vine să mor, pentru că nu pot să cred c-am spus-o cu voce tare, cum nici el nu poate să creadă — zâmbetul lui e atât de mare acum, încât nu mai poate rosti niciun cuvânt dincolo de el.

Se oprește din nou. Cred c-o să vorbească mai departe despre Paris — dar n-o face. Îmi ridic privirea. Faţa lui e serioasă ca noaptea trecută, în pădure.

— Lennie, șoptește.

Mă uit în ochii lui fără urmă de tristeţe și o ușă din inima mea se deschide brusc.

Iar când ne sărutăm, văd că, de partea cealaltă a ușii aceleia, este cerul.

capitolul 16

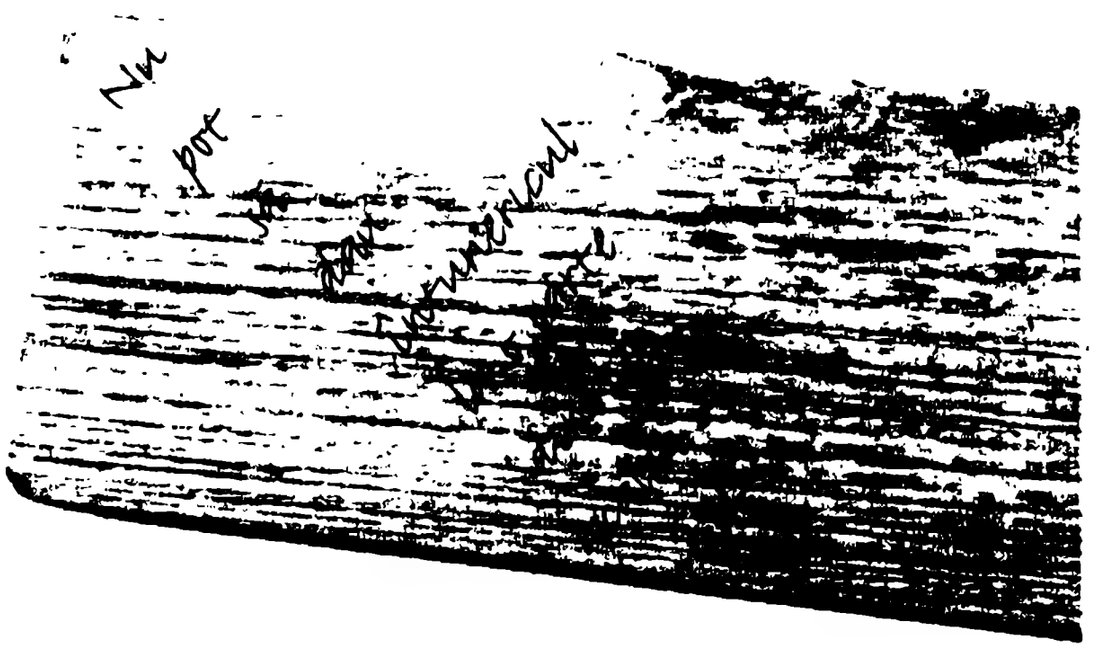

(Scrisă pe bancă, în faţa
Restaurantului italienesc al Mariei)

Am făcut un milion de lasagna la restaurant, ascultând-o pe Maria sporovăind cu fiecare client în parte, apoi am venit acasă. Toby este întins pe patul meu. Casa e nemişcată şi mută ca piatra, cu Buni la familia Dwyer şi Big la lucru. Am apăsat pe numărul lui Toby de pe telefonul meu de zece ori, astăzi, dar m-am oprit de fiecare dată înainte de a apăsa pe butonul de apel. Voiam să-i spun că nu mă puteam vedea cu el. Nu, după ce îi făgăduisem lui Bailey. Nu, după ce mă sărutasem cu Joe. Nu, după ce mă descususe Buni.

după ce mă luasem la cercetat şi găsisem ceva ce semăna cu conştiinţa. Voiam să-i spun că trebuia să încetăm cu asta, trebuia să ne gândim cum ar face-o să se simtă pe Bailey, cât de rău ne făcea pe noi să ne simţim. Voiam să-i spun toate aceste lucruri, dar n-am făcut-o, pentru că de fiecare dată când eram gata să duc apelul până la capăt, mă trezeam purtată înapoi la momentul din seara trecută, de lângă camioneta lui, şi aceleaşi inexplicabile cutezanţă şi poftă de viaţă puneau iarăşi stăpânire pe mine până ce telefonul se închidea şi zăcea mut pe tejghea în faţa mea.

— Hei, tu.

Vocea lui e joasă și întunecată și mă topește instantaneu.

Mă apropii de el, incapabilă să mă opun atracţiei, fluxului inevitabil. El se ridică repede, mă întâmpină la jumătatea camerei. Pentru o fracţiune de secundă stăm faţă în faţă; e ca uitatul într-o oglindă. Și apoi îi simt gura strivindu-se de a mea, dinţi și limbă, și buze, și toată durerea lui furibundă izbindu-se de a mea, și apoi durerea noastră furibundă laolaltă izbindu-se de lumea care ne-a făcut asta nouă. Sunt cuprinsă de frenezie, descheindu-i nasturii cămășii, dându-i-o jos de pe umeri, apoi mâinile mele sunt pe pieptul lui, pe spatele lui, pe gâtul lui și cred că el trebuie să aibă opt mâini, pentru că una îmi dă jos bluza, alte două îmi ţin faţa în timp ce mă sărută, una îmi trece prin păr, alte două sunt pe sânii mei, câteva îmi lipesc bazinul de al lui și apoi, ultimele, îmi deschide nasturele jeanșilor, îmi coboară fermoarul și suntem pe pat, mâna lui găsindu-și drumul între picioarele mele și acesta este momentul în care aud ușa de la intrare trântindu-se...

Încremenim și ne uităm unul în ochii celuilalt — o ciocnire în aer a rușinii: toate rămășiţele epavei acesteia explodează în mine. Nu pot suporta. Îmi acopăr faţa cu mâinile, mă aud gemând. Ce fac? Ce era cât pe-aci să facem? Vreau să apăs pe butonul de derulare înapoi. Apăs, și apăs, și apăs. Dar nu mă pot gândi la asta acum, nu mă pot gândi decât să nu fiu prinsă în patul ăsta cu Toby.

— Repede, zic și asta ne scoate pe amândoi din perplexitate și panică.

El sare în picioare și eu mă târăsc pe podea în patru labe ca un crab înnebunit, îmi pun bluza, i-o arunc lui Toby pe a lui. Ne îmbrăcăm amândoi la viteză automată...

— Nu mai vreau, zic eu, bâjbâind la nasturii bluzei mele, simţindu-mă adulteră și descreierată, covârșită de dezgust și rușine. Te rog.

El îndreaptă patul, umflând frenetic pernele, cu faţa roșie și răvășită, păru-i blond fluturând în toate direcţiile.

— Îmi pare rău, Len...

— Asta nu mă face să-i simt lipsa mai puţin, nu mai merge.

Vocea îmi sună pe jumătate hotărâtă, pe jumătate înnebunită.

— Dimpotrivă, e mai rău.

Se oprește din ceea ce face, dă din cap, cu emoţiile întrecându-se pe faţa lui, dar se pare că durerea câștigă. Doamne, nu vreau să-l rănesc, dar nici nu mai vreau să fac asta. Nu pot. Și ce e *asta*, la urma urmei? Să fiu cu el în clipa asta nu mai pare un port sigur cum păruse înainte — a fost diferit, disperat, ca doi oameni care se luptă să respire.

— John Lennon, aud de la parter, ești acasă?

Nu se poate să se întâmple asta, nu se poate. Mie nu obișnuia să mi se întâmple nimic, absolut nimic, șaptesprezece ani, iar acum totul deodată. Joe practic îmi cântă numele, sună atât de bucuros, probabil încă e entuziasmat după sărutul acela, acel sublim sărut care ar fi putut face stelele să-ţi cadă în palmă, un sărut cum trebuie să fi avut Cathy și Heathcliff în landă, cu soarele încălzindu-le spatele și lumea înconjurându-i cu adieri și speranţe. Un sărut atât de deosebit de tornada înfricoșătoare care, cu câteva clipe mai devreme, făcea ravagii prin Toby și prin mine.

Toby e îmbrăcat și așezat pe patul meu, cu cămașa atârnându-i în poală. Mă întreb de ce nu și-a băgat-o în pantaloni, apoi îmi dau seama că încearcă să-și acopere o ditamai erecţia — oh,

Doamne, cine sunt eu? Cum am putut să las asta să scape în asemenea hal de sub control? Și de ce familia mea nu face nimic normal, cum ar fi să-și ia cheile casei când pleacă și să încuie ușile de la intrare?

Mă asigur că sunt încheiată la nasturi și la fermoar. Îmi netezesc părul și îmi șterg buzele, înainte să deschid larg ușa dormitorului și să-mi scot capul pe hol, exact când Joe îl ia cu asalt din capătul celălalt. Zâmbește fericit, arată ca dragostea însăși îmbrăcată într-o pereche de jeanși, tricou negru și o șapcă de baseball întoarsă invers.

— Vino pe la mine, în seara asta. Toţi s-au dus în oraș, la un concert de jazz.

Are răsuflarea tăiată — pariez c-a fugit tot drumul până aici.

— Nu mai puteam aștepta...

Îmi ia mâna într-a lui, apoi îl vede pe Toby stând pe pat, în spatele meu. Mai întâi, îmi dă drumul la mână, apoi imposibilul se întâmplă: faţa lui Joe Fontaine se închide ca o ușă.

— Salut, îi spune lui Toby, dar vocea îi e reţinută și precaută.

— Toby și cu mine tocmai ne uitam printre lucrurile lui Bailey, zic eu repede.

Nu-mi vine să cred că o folosesc pe Bailey ca să-l mint pe Joe, pentru a acoperi faptul că-mi făceam de cap cu iubitul ei. O nouă josnicie chiar și pentru fata imorală care am devenit. Sunt un monstru gilă[1] de fată. Loch Ness Lennie. Nicio mănăstire nu m-ar primi vreodată.

Joe dă din cap, calmat oarecum, dar încă se mai uită de la mine la Toby și înapoi cu suspiciune. E ca și când i-ar fi apăsat cineva pe întrerupător și i-ar fi stins întreaga fiinţă.

Toby se ridică.

— Trebuie să mă duc acasă.

---

[1] Specie de șopârlă veninoasă din sud-vestul Statelor Unite și nord-vestul statului mexican Sonora, greoaie, cu mișcări lente, măsurând până la 60 cm lungime.

Traversează camera, cu ţinuta șleampătă, cu mersul stângaci, nesigur.

— Mă bucur că te-am revăzut, îngaimă el către Joe. Ne vedem curând, Len.

Se strecoară pe lângă noi, trist ca ploaia, și mă simt groaznic. Inima mea îl urmează câţiva pași, dar apoi ricoșează înapoi la Joe, care stă în faţa mea fără nicio urmă de moarte pe nicăieri.

— Lennie, e ceva ce...?

Îmi e foarte clar ce se pregătește Joe să întrebe, așa că fac singurul lucru la care mă pot gândi ca să opresc întrebarea de a-i ieși de pe buze: îl sărut. Vreau să spun, îl sărut de-adevăratelea, de parcă aș fi vrut să fac asta încă din acea primă zi, în orchestră. Nici pe departe un pupic delicat și dulce. Cu aceleași buze cu care tocmai am sărutat pe altcineva, îi înlătur cu sărutul întrebarea, suspiciunea și, după o vreme, îl înlătur cu sărutul și pe acel altcineva, și acel altceva care aproape s-a întâmplat, până când nu mai suntem decât noi doi, Joe și cu mine, în cameră, în lume, în inima mea care crește nebunește.

Sfinte Sisoie.

Las la o parte, pentru moment, faptul că m-am transformat într-o neîndoielnică târfă–fufă–parașută–cocotă–nerușinată–stricată–desfrânată–farfuză–nimfetă, pentru că tocmai mi-am dat seama de ceva incredibil. *Asta e* — despre ce se face atâta tam-tam, despre ce e *La răscruce de vânturi* —, totul se rezumă la senzaţia asta care năvălește prin mine în momentul ăsta cu Joe, când buzele noastre refuză să se despartă. Cine a știut tot timpul ăsta că eram la doar un sărut distanţă de a fi Cathy și Julieta și Elizabeth Bennet și Lady Chatterley!?

Cu ani în urmă, stăteam prăbușită în grădina lui Buni și Big m-a întrebat ce făceam. I-am zis că mă uitam în sus la cer. El mi-a spus „Asta e o concepţie greșită, Lennie, cerul e pretutindeni, începe chiar de la picioarele tale".

Sărutându-l pe Joe, cred asta, pentru prima oară în viaţa mea.

Mă simt în delir, Joedelirantă, gândesc eu, când mă desprind pentru un moment și deschid ochii, ca să văd că întrerupătorul care-l întunecase pe Joe Fontaine a fost aprins din nou și el e la fel de Joedelirant.

— Asta a fost...

Nici nu-mi găsesc cuvintele.

— Incredibil, mă întrerupe el. Absolut *incroyable*.

Ne holbăm unul la altul, uluiţi.

— Desigur, spun, amintindu-mi deodată că m-a invitat pe la el, în seara asta.

— Desigur ce?

Se uită la mine de parc-aș vorbi swahili[1], apoi zâmbește și mă înconjoară cu braţele, spunând:

— Gata?

Mă ridică de la pământ și se învârtește cu mine și deodată sunt în cel mai tâmpit film din toate timpurile, râzând și simţind o fericire atât de mare, încât mi-e rușine s-o simt într-o lume lipsită de sora mea.

— Desigur, vin pe la tine în seara asta, spun eu, când totul încetează de a se mai învârti și stau din nou pe picioarele mele.

---

[1] Limbă bantu, vorbită pe coasta și insulele din estul Africii, din Somalia până în Monzambic și limba oficială din Tanzania, Kenya, Uganda etc.

capitolul 17

Ce s-a întâmplat, Lennie?

Nimic.

Spune-mi.

Nu.

Haide, dă-i drumul.

OK. Păi, tu ești altfel acum.

Cum altfel?

Ca din Zombieville.

Sunt îndrăgostită, Len — nu m-am mai simțit niciodată așa.

Așa cum?

Așa ca pentru totdeauna.

Pentru totdeauna?

Da, asta e. El e.

De unde știi?

Mi-a spus micul meu. Piticul meu știe.

(Găsită pe un șervețel îndesat într-o cană, la Patiseria Ceciliei)

— Mă duc pe la Joe, le spun lui Buni şi lui Big, care sunt amândoi acasă, acum, campaţi în bucătărie, ascultând transmisia unui meci de baseball la radioul de prin 1930.

— Asta sună a întâlnire, zice Buni.

Scoate planta Lennie încă agonizantă de sub piramidă și stă lângă ea, la masă, cântându-i încetișor, ceva despre pășuni verzi.

— Mă aranjez puţin și-mi iau geanta, scumpo.

Nu se poate să vorbească serios.

— Merg și eu, zice Big, care e aplecat peste un rebus.

E cel mai rapid la desfăcut cuvinte încrucișate din toată Creștinătatea. Mă uit peste careul lui și observ că, totuși, de data asta pune numere în căsuţe, în loc de litere.

— De îndată ce termin ăsta, pornim cu toţii către casa Fontaine.

— Ăă, nu prea cred, spun eu.

Amândoi își ridică ochii la mine, interziși.

Big spune:

— Cum adică, Len, el e aici în fiecare dimineaţă, mi se pare foarte corect ca...

Și atunci nu mă mai pot abţine și izbucnesc în râs, ca și Buni. Sunt ușurată. Chiar începusem să-mi imaginez urcând dealul cu Buni și Big după mine: Munsterii o însoţesc pe Marilyn la o întâlnire romantică.

— Dar, Big, ea e deja îmbrăcată de ieșit. Și are părul desfăcut. Uită-te la ea.

Asta e o problemă. Crezusem că, dacă-mi pun rochia scurtă cu flori și sandale cu toc, mă dau cu ruj și-mi las părul liber, nimeni n-o să observe că ar fi ceva diferit de jeanși, coadă și zero machiaj, înfăţișarea pe care o afișam în tot restul zilelor mele. Știu că am roșit și, de asemenea, știu că mai bine ies din casă înainte să dau fuga sus și să încerc să-i dobor recordul de Guinness Book al lui Bailey la schimbatul-de-haine-înainte-de-o-întâlnire, de treizeci și șapte de ţinute. Ţinuta mea a fost abia a optsprezecea, dar schimbatul hainelor e o activitate exponenţială, agitaţia nu face

decât să crească, e o lege a naturii. Nici măcar Sf. Anton, uitându-se la mine de pe noptieră, amintindu-mi de ceea ce găsisem în sertar, noaptea trecută, nu m-a putut smulge din fervoare. Îmi amintisem ceva despre el, totuși. Era, ca și Bailey, extraordinar de carismatic. Trebuia să-și țină predicile în piețele publice, pentru că era asaltat de mulțime chiar și în bisericile cele mai mari. Când a murit, toate clopotele bisericilor din Padova au început să sune singure. Toată lumea a crezut că îngerii se pogorâseră pe pământ.

— La revedere, voi doi, le spun lui Buni și lui Big, pornind spre ușă.

— Distracție plăcută, Len... și nu te întoarce prea târziu, OK?

Dau din cap și plec la prima întâlnire romantică adevărată din viața mea. Celelalte seri în care m-am mai întâlnit cu băieții nu se pun, nici cele cu Toby, la care fac eforturi să nu mă gândesc, și, fără îndoială, nici petrecerile, după care mă gândeam în următoarele zile, săptămâni, luni, ani, cum să-mi iau săruturile înapoi. Nimic nu semănase cu asta, nimic nu mă făcuse să mă simt ca în clipa asta, când urc dealul spre casa lui Joe, de parcă aș avea o fereastră în piept prin care lumina soarelui pătrunde înăuntru.

capitolul 18

Tot ce-am simţit mai devreme, cu Joe în Sanctuar, mă copleşeşte acum, în clipa în care îl văd stând pe panta casei mari şi albe, cântând la chitară. E aplecat peste ea, interpretând încetişor, iar vântul îi poartă cuvintele prin aer ca pe nişte frunze tremurătoare.

— Hei, John Lennon, zice el, lăsând chitara jos, ridicându-se și sărind de pe treptele din faţă. O-ooh! Arăţi *vachement*[1] uimitor. Prea bine ca să fii singură cu mine toată noaptea.

Pur și simplu ţopăie în jurul meu. Gradul lui de încântare mă hipnotizează. La fabrica de oameni, cineva trebuie să fi încurcat lucrurile și a turnat în el mai mult decât în noi, ceilalţi.

— Mă gândeam la un duet pe care l-am putea face. Trebuie doar să rearanjez...

Nu-l mai ascult. Sper să continue să turuie ca furtuna, pentru că eu nu pot să scot un cuvânt. Știu că expresia *dragostea a înflorit* e

[1] Extrem de, grozav de, extraordinar de (lb. fr.)

Joe
cântă
la corn
eu
cad
de
pe
scaunul
meu
în
genunchi
Când
cântă
el
toate
florile
își
schimbă
culorile
și
anii
decenile
secolele
de
ploaie
curg
înapoi
în
cer

(Găsită pe peretele băii, lângă sala de muzică din liceul Clover)

metaforică, dar în inima mea, în momentul acesta, există o singură floare nemaipomenită, surprinsă într-o secvenţă de fotografii, trecând de la boboc la floare larg deschisă, în fix zece secunde.

— Ești bine? întreabă el.

Mâinile lui sunt pe braţele mele și îmi cercetează atent faţa.

— Da.

Mă întreb cum respiră oamenii în situaţii din-astea.

— Sunt bine.

— Ești *bine*, zice el, măsurându-mă din cap până în picioare ca un mare imbecil, ceea ce imediat mă smulge din vraja dragostei mele.

— Uh, *quel* tâmpit, zic eu și-l împing la o parte.

El râde și își petrece braţul pe după umerii mei.

— Haide, intri în Maison Fontaine pe riscul tău.

Primul lucru pe care îl observ în Maison Fontaine e că telefonul sună și Joe pare să nu bage de seamă. Aud o voce de fată când intră robotul, departe, în altă cameră, și mă gândesc o clipă că seamănă cu Rachel, înainte să-mi spun că nu e ea. Al doilea lucru pe care îl observ e cât de diferită e casa asta de Maison Walker. Casa noastră arată de parcă ar locui hobbiţii în ea. Tavanele sunt scunde, mobilierul e întunecat și noduros, covoare zdrenţuite și decolorate acoperă podelele, picturile, pereţii, pe când casa lui Joe plutește sus în cer printre nori. Sunt ferestre pretutindeni care te lasă să vezi câmpurile pârjolite de soare înotând în vânt, păduri întunecate care închid râul și râul însuși, care șerpuiește de la un orășel la altul, în depărtare. Nu există mese încărcate cu teancurile corespondenţei de săptămâni de zile, pantofi aruncaţi pe sub mobile, cărţi deschise pe toate suprafeţele disponibile. Joe locuiește într-un muzeu. Atârnate de toţi pereţii sunt chitare splendide, de toate culorile, formele și mărimile. Par atât de însufleţite, încât ar putea cânta singure.

— Destul de mișto, nu? Tata face niște instrumente uluitoare. Nu doar chitare. Mandoline, lăute, dulcimere, spune el, în timp ce eu mă holbez de la una la alta.

Iar acum, ceva complet diferit: camera lui Joe. Manifestarea fizică a teoriei haosului. E ticsită de instrumente de care n-am mai văzut niciodată și nici măcar nu-mi pot închipui ce fel de sunete ar putea scoate, CD-uri, reviste muzicale, cărţi de la bibliotecă în franceză și în engleză, postere de concert cu trupe franţuzești de care n-am auzit niciodată, albume de benzi desenate, caiete cu scris mărunt, pătrăţos, de băiat ciudat, partituri, echipament stereo și deconectat și conectat, amplificatoare stricate demontate și alte echipamente de sunet pe care nu le recunosc, animăluţe de cauciuc ciudate, boluri cu bile de sticlă albastre, pachete de cărţi de joc, mormane de haine până la genunchi, ca să nu mai vorbesc de farfurii, sticle, pahare... și, deasupra biroului său, un afiș mic cu John Lennon.

— Hmm, fac eu, arătând către afiș.

Mă uit în jur, cu o privire de ansamblu.

— Cred că ai o cameră care îmi dă o nouă perspectivă asupra lui Joe Fontaine, zis și nebunul ciudat.

— Da, mă gândisem că ar fi mai bine să aștept să-ţi arăt camera-bombă până când...

— Până când ce?

— Nu știu, până ce-ţi dădeai seama...

— Ce să-mi dau seama?

— Nu știu, Lennie.

Văd că e în dificultate. Cumva, lucrurile au devenit stingheritoare.

— Spune-mi, insist eu. Să aștepţi până îmi dădeam eu seama ce?

— Nimic, e o prostie.

Lasă ochii în jos, apoi îi ridică din nou la mine. *Vuf. Vuf. Vuf.*

— Vreau să știu, spun eu.

— OK, am s-o spun. Să aștepţi până o să-ţi dai seama că poate și tu mă placi pe mine.

Floarea se deschide iarăși în pieptul meu, de data asta doar în trei secunde de la boboc până la aplauzele publicului entuziast.

— Te plac, spun eu și adaug, fără să mă gândesc: Mult.

Ce naiba m-a apucat? Acum, abia dacă mai pot respira. O situaţie agravată de faptul că buzele lui sunt deodată lipite de ale mele.

Limbile noastre s-au îndrăgostit nebunește și s-au căsătorit și s-au mutat la Paris.

După ce sunt sigură că m-am sărutat cât să compensez toţi anii de nesărutat de dinainte, spun:

— Cred că dacă nu ne oprim din sărutat, lumea o să explodeze.

— Așa se pare, șoptește el.

Se uită visător în ochii mei. Heathcliff și Cathy nici nu se compară cu noi.

— Am putea face altceva, o vreme, zice el. Dacă vrei...

Zâmbește. Și apoi: *vuf, vuf, vuf.* Mă întreb dacă o să supravieţuiesc nopţii ăsteia.

— Vrei să cânţi? întreabă el.

— Vreau, răspund, dar nu mi-am adus instrumentul.

— Ţi-aduc eu unul.

Iese din cameră, ceea ce îmi dă ocazia să-mi revin și, din păcate, să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat cu Toby, mai devreme. Cât de înfricoșător și scăpat de sub control a fost azi, de parcă încercam să ne sfâșiem unul pe celălalt. Dar de ce? Ca s-o găsim pe Bailey? Ca să ne-o smulgem unul din inima celuilalt? Din corpul celuilalt? Sau a fost ceva și mai rău? Încercam oare s-o uităm, s-o ștergem din memoria noastră pentru un moment de pasiune? Dar, nu, nu-i așa, că nu s-ar putea, nu? Când suntem împreună, Bailey e peste tot în jurul nostru, ca aerul pe care-l respirăm; asta a fost o mângâiere până azi, până când situaţia a scăpat din frâu. Nu știu. Singurul lucru pe care-l știu e că totul are legătură cu ea, pentru că și acum, dacă mi-l închipui pe Toby singur, cu durerea lui, în timp ce eu sunt aici, cu Joe, uitând de a mea, mă simt vinovată, de parcă l-aș fi abandonat și, odată cu el, durerea mea și, cu durerea mea, pe sora mea.

Telefonul sună din nou, ceea ce, din fericire, mă rupe din aceste gânduri, aruncându-mă înapoi în camera-bombă — camera

aceasta, în care Joe doarme în acest pat nefăcut, și citește aceste cărți răspândite peste tot, și bea din aceste cinci sute de pahare pline pe jumătate, aparent simultan. Mă simt ameţită de intimitate, de a mă afla aici unde gândește și visează el, unde își schimbă hainele și le azvârle în absolut toate direcţiile, unde e gol. *Joe, gol.* Gândul acesta, el, în întregime — *ăă.* Nici măcar n-am văzut de-adevăratelea un tip complet gol, niciodată. Numai în niște filme porno pe Internet, pe care Sarah și cu mine le-am devorat, într-o perioadă. Asta e. Întotdeauna mi-a fost frică să văd tot, să văd... Prima oară când Sarah a văzut unul în erecţie, a spus că, în clipa aceea, i-au ieșit pe gură mai multe nume de animale, decât în toate celelalte clipe ale vieţii ei la un loc. Nu animalele la care te-ar duce gândul. Nu pitoni sau ţipari. Potrivit spuselor ei, a fost o menajerie întreagă: hipopotami, elefanţi, urangutani, tapiri, gazele etc.

Dintr-odată, sunt copleșită de dorul ei. Cum puteam fi în formidabilul dormitor al lui Joe Fontaine fără ca ea să știe? Cum putusem s-o mătur astfel din viaţa mea? Îmi scot telefonul și-i trimit un mesaj: *Chem înapoi echipa de căutare. Te rog. Iartă.*

Mă uit din nou în jur, înăbușindu-mi toate impulsurile de a iscodi prin sertare, de a arunca o privire sub pat, de a citi din carnetul deschis de la picioarele mele. OK, îmi înăbuș vreo trei din aceste impulsuri. E o zi proastă pentru moralitate. Și nu e chiar ca și când ai citi jurnalul cuiva, de vreme ce e deschis și poţi să-ţi arunci ochii în jos și să deslușești un nume, ei bine, numele pe care ţi l-a dat el, într-o frază care spune...

Îmi îndoi genunchii și, fără să ating deloc carnetul, citesc doar fragmentul cu inițialele JL:

> *N-am mai cunoscut pe nimeni atât de zdrobit sufletește ca JL, vreau s-o fac să se simtă mai bine, vreau să fiu lângă ea tot timpul, e o nebunie, e ca și când ea ar fi la volum maxim, iar toți ceilalți ar fi în surdină, și e sinceră, atât de sinceră, nici nu se compară cu Généviève, nici pe departe...*

Aud pași în hol și ridic capul. Telefonul sună iarăși.

El se întoarce cu două clarinete, un re bemol și un bas, și mi le întinde pe amândouă. Îl aleg pe sopran, cu care sunt obișnuită.

— Care-i treaba cu telefonul? întreb eu, în loc de *Cine-i Génévième?*

În loc să cad în genunchi și să mărturisesc că sunt oricum, numai sinceră nu, că probabil sunt exact ca Génévième, oricine o fi ea, dar fără partea exotic franţuzească.

El ridică din umeri.

— Primim o mulţime de telefoane, spune și se apucă de ritualul acordării, care face ca tot restul lumii să dispară, în afară de el și setul lui de coarde.

Duetul nemaiîncercat de chitară și clarinet e ciudat, la început. Ne poticnim în sunete, cădem unul peste celălalt, ne ridicăm stingheriţi, încercăm din nou. Dar, după o vreme, începem să ne potrivim și când nu știm încotro se duce celălalt, ne uităm unul în ochii celuilalt și ascultăm cu atâta intensitate, că pentru o clipă e ca și când ar vorbi sufletele noastre. La un moment dat, după ce improvizez singură o vreme, el exclamă:

— Tonalitatea ta e grozavă, atât de singuratică, precum, nu știu, o zi fără păsări sau cam așa.

Însă eu nu mă simt deloc singură. Mă simt ca și când Bailey ar asculta.

— Ei bine, nu ești deloc diferită, târziu în noapte, ci exact aceeași John Lennon.

Stăm pe iarbă și bem niște vin, pe care Joe l-a subtilizat de la tatăl lui. Ușa de la intrare e deschisă și, prin ea, o *chanteuse* franţuzoaică umple aerul nopţii calde. Am golit sticla și am mâncat niște brânză și o baguette. Sunt în sfârșit în Franţa cu Joe, gândesc eu, și asta mă face să zâmbesc.

— Ce-i? întreabă el.

— Nu știu. E plăcut. N-am mai băut vin până acum.

— Eu am băut toată viaţa. Când eram mici, tata îl amesteca pentru noi cu apă.

— Pe bune? Micii băieţi Fontaine ciocnindu-se de pereţi?

El râde.

— Da, exact. Asta-i teoria mea despre de ce copiii francezi sunt atât de civilizaţi. Își beau *leurs petits mignons*[1] minţi, în cea mai mare parte a timpului.

Dă sticla peste cap și trage o dușcă, apoi mi-o pasează mie.

— Amândoi părinţii tăi sunt francezi?

— Tata, născut și crescut la Paris. Mama e de pe aici. Însă tata compensează neajunsul, el e Matriţa Centrală franceză.

E o oarecare amărăciune în glasul lui, dar nu insist. Abia mi-am revenit din urmările curiozităţii mele, aproape c-am uitat de Généviève și de importanţa sincerităţii pentru Joe, când el întreabă:

— Ai mai fost vreodată îndrăgostită?

Stă întins pe spate, uitându-se la cerul ameţitor de înstelat.

Nu urlu *Da, chiar acum, de tine, prostule*, cum îmi vine deodată, ci spun:

— Nu. N-am fost nimic niciodată.

El se ridică într-un cot și se uită mirat la mine:

— Ce vrei să spui?

Îmi strâng genunchii la piept, uitându-mă în depărtare, la spuzeala luminilor din vale.

— Parcă am dormit sau cam așa ceva, fericită, dar adormită, timp de șaptesprezece ani, și apoi Bailey a murit...

Vinul mă face să vorbesc mai ușor, dar nu știu dacă are vreo noimă ce spun. Mă uit spre Joe. Mă ascultă cu atenţie, de parcă ar vrea să-mi prindă cuvintele în palmă, de îndată ce-mi ies de pe buze.

— Și acum?

— Păi, nu știu. Mă simt atât de altfel.

Iau o pietricică și o arunc în întuneric. Mă gândesc la cum lucrurile obișnuiau să fie predictibile, cuminţi. Cum eu obișnuiam

[1] plăpândele lor mici (lb. fr.)

să fiu aceeași. Mă gândesc că nu există noţiunea de inevitabil, că n-a existat niciodată, numai că n-o știam pe atunci.

— Acum sunt trează, bănuiesc, și poate că e un lucru bun, dar e mai complicat decât atât, pentru că acum sunt cineva care știe că oricând se poate întâmpla lucrul cel mai rău.

Joe dă din cap de parcă ar înţelege ce spun, ceea ce e bine, pentru că eu habar n-am ce-am zis. Știu ce am vrut să spun, totuși. Am vrut să spun că acum știu cât de aproape e moartea. Cum pândește. Și cine-ar vrea să știe asta? Cine ar vrea să știe că suntem la doar o nepăsătoare răsuflare distanţă de sfârșit? Cine ar vrea să știe că persoana pe care o iubește și de care are cel mai mult nevoie poate dispărea deodată, pentru totdeauna?

El spune:

— Dar dacă ești persoana care știe că oricând se poate întâmpla lucrul cel mai rău, nu ești, deopotrivă, și cea care știe și că oricând se poate întâmpla lucrul cel mai bun?

Mă gândesc la asta și numaidecât mă simt înveselită.

— Da, corect, spun eu. De pildă chiar acum, cu tine, de fapt..., îmi iese din gură înainte de-a mă putea opri și văd încântarea inundându-i faţa.

— Suntem beţi? întreb eu.

El mai ia o înghiţitură.

— Foarte probabil.

— Oricum, dar tu ai fost vreodată...

— N-am trecut prin nimic asemănător cu ceea ce treci tu.

— Nu, vreau să spun, ai fost vreodată îndrăgostit?

Simt o gheară în piept. Îmi doresc atât de tare să spună nu, dar știu că n-o să spună asta și așa e.

— Da, am fost. Bănuiesc.

Clatină din cap:

— Eu așa cred, în orice caz.

— Ce s-a întâmplat?

O sirenă ţipă în depărtare. Joe se ridică în capul oaselor.

— În timpul vacanţelor de vară, eu rămâneam la căminul școlii. Am dat peste ea și colegul meu de cameră, și asta m-a ucis. Vorbesc serios, m-a ucis. N-am mai vorbit niciodată cu ea, nici cu el, m-am aruncat într-un fel nebunește în muzică, am jurat să mă ţin departe de fete, mă rog, până acum, cred...

Zâmbește, dar nu ca de obicei. E o notă de vulnerabilitate, de ezitare; e întipărită pe toată faţa lui, îi plutește chiar și în jurul frumoșilor săi ochi verzi. Îmi închid ochii, să nu fiu nevoită s-o văd, pentru că nu mă pot gândi decât la cum era cât pe-aci să dea peste Toby și cu mine, astăzi.

Joe înșfacă sticla de vin și bea.

— Morala poveștii: violonistele sunt smintite. Cred că li se trage de la demenţa aia de arcuș.

Génévième, splendida violonistă franţuzoaică. Uh.

— Da? Și clarinetistele?

El zâmbește.

— Cele mai sufletiste.

Își plimbă degetul pe faţa mea, de la frunte la bărbie, apoi coboară pe gât.

— Și atât de frumoase.

Vai de mine, acum înţeleg perfect de ce regele Eduard al VIII-lea al Angliei a abdicat pentru dragoste. Dacă aș avea un tron, și eu aș abdica, numai să retrăiesc ultimele trei secunde.

— Și cântăreţii la corn? întreb, împletindu-mi degetele printre ale lui.

El clatină din cap.

— Ţicniţi apucaţi, ferește-te de ei. Indivizi de tipul totul sau nimic, fără cale de mijloc pentru egoiștii ăștia.

O-ooh.

— N-ai vrea să superi vreodată un cântăreţ la corn, adaugă el glumeţ, dar eu mă fac că n-o aud.

Nu pot să cred că l-am minţit, azi. Trebuie să stau departe de Toby. Foarte departe.

O pereche de coioţi urlă în depărtare, trimiţându-mi un fior pe șira spinării. Bun moment v-aţi ales, javrelor.

— N-am știut că voi, cântăreţii la corn, sunteţi atât de înfricoșători, zic eu, dându-i drumul la mână și luând o înghiţitură din sticlă. Și chitariștii?

— Spune-mi tu.

— Hmm, stai să mă gândesc...

De data asta, îmi plimb eu degetul peste faţa lui.

— Banali și plicticoși, și, bineînţeles, lipsiţi de talent...

El izbucnește în râs.

— N-am terminat! Dar compensează lipsurile astea prin faptul că sunt atât, atât de pătimași...

— Oh, Doamne, șoptește el, și-și așază o mână pe ceafa mea, apropiindu-mi buzele de ale lui. Hai să lăsăm lumea întreagă să explodeze naibii de data asta.

Și așa facem.

capitolul 19

Stau întinsă în pat și aud voci.

— Ce crezi că e în neregulă cu ea?

— Nu sunt sigură. Ar putea să i se tragă de la pereţii ăștia portocalii.

O pauză și apoi:

— Hai s-o luăm logic. Simptome: încă în pat, la prânz, într-o duminică însorită, rânjet prostesc pe faţa ei, pete pe buzele ei, probabil de la vin roșu, o băutură pe care nu are voie s-o bea, despre care vom discuta mai târziu, și semnul care o trădează: faptul că e încă îmbrăcată, cu o rochie, aș putea adăuga, care are flori pe ea.

— Ei bine, dacă vrei opinia mea de specialist, la care am ajuns printr-o vastă experienţă și cinci glorioase, deși defectuoase, mariaje, este că Lennie Walker, cunoscută ca John Lennon, și-a pierdut minţile de îndrăgostită ce e.

Big și Buni zâmbesc, aplecaţi peste mine. Mă simt ca Dorothy trezindu-se în patul ei, înconjurată de ai ei din Kansas, după ce a fost dincolo de curcubeu.

— Crezi c-o să te mai trezești vreodată?

Buni stă pe pat acum, mângâindu-mă pe mâna pe care o ţine în ale ei.

— Nu știu.

Mă răsucesc cu faţa la ea.

— Vreau doar să stau aici cât pot de mult și să mă gândesc la el.

Încă nu m-am hotărât ce e mai bine: experienţa de noaptea trecută sau euforia rederulării ei în minte, unde pot să apăs pe butonul de pauză și să prefac secundele extatice în ore întregi, unde pot să reiau unele momente până când gustul dulce de iarbă al lui Joe este din nou în gura mea, mirosul de cuișoare al pielii lui este în aer, până când îi pot simţi mâinile trecându-mi prin păr, peste tot pe rochia mea, doar un strat subţire, subţire de tot între noi, până la momentul în care și-a strecurat mâinile pe sub material și i-am simţit degetele pe piele ca muzica — toate acestea trimiţându-mă, iarăși și iarăși, peste marginea prăpastiei care este inima mea.

În dimineaţa asta, pentru prima oară, Bailey nu a fost primul meu gând când m-am trezit și asta mă face să mă simt vinovată. Dar vinovăţia nu are nicio șansă împotriva conștientizării că mă îndrăgostisem. M-am uitat lung pe fereastră la ceaţa matinală, întrebându-mă pentru un moment dacă ea mi-l trimisese pe Joe, ca să știu că în aceeași lume în care ea putea să moară, se putea întâmpla și asta.

Big spune:

— Numai uită-te la ea. Trebuie să tăiem din rădăcini tufele alea nenorocite de trandafiri.

Părul lui e extrem de sârmos și creţ ca arcurile, astăzi, iar mustaţa îi e neceruită, așa că arată de parcă ar avea o veveriţă pe faţă. În orice poveste, Big l-ar juca pe rege.

Buni îl ceartă:

— Mai taci, tu nici măcar nu crezi în asta.

Ei nu-i place să audă pe cineva continuând zvonurile despre natura afrodiziacă a trandafirilor ei, pentru că a fost o vreme când îndrăgostiţii disperaţi veneau și îi furau, pentru a încerca să schimbe sentimentele celor pe care le iubeau. O înnebuniseră. Nimic nu ia Buni mai în serios decât tunderea potrivită a tufelor.

Big nu se lasă, totuși.

— Eu urmez metoda științifică dovada-e-în-budincă: poftim, examinează și tu dovada empirică din patul ăsta. E mai lovită decât mine.

— Nimeni nu e mai lovit decât tine, tu ești amorezul orașului.

Buni își dă ochii peste cap.

— Tu spui amorez, dar subînțelegi viril, replică Big, răsucindu-și veveriţa pentru mai mult efect.

Mă ridic în capul oaselor și mă sprijin de pervaz, ca să mă bucur mai bine de meciul lor de tenis verbal. Pot simţi dogoarea zilei de vară prin fereastră, încălzindu-mi plăcut spatele. Dar când îmi arunc privirea spre patul lui Bailey, sunt adusă brusc la realitate. Cum mi se poate întâmpla ceva atât de important fără ea? Și toate celelalte lucruri importante care or să mai vină? Cum o să trec prin fiecare fără ea? Nu-mi pasă că ea a ţinut unele lucruri ascunse de mine — eu vreau să-i spun absolut totul despre noaptea trecută, despre tot ce-o să mi se întâmple vreodată! Plâng înainte să-mi dau seama, dar nu vreau să cădem toţi în spirala depresiei, așa că înghit și închid totul în mine, încercând să mă concentrez numai la noaptea trecută, la faptul că m-am îndrăgostit. Îmi zăresc clarinetul în partea cealaltă a camerei, pe jumătate acoperit cu eșarfa paisley a lui Bailey, pe care începusem s-o port eu, de curând.

— Joe n-a venit în dimineaţa asta? întreb, voind să cânt din nou, să suflu tot ce simţeam în clarinetul meu.

Big răspunde:

— Nu, pariez pe un milion de dolari că e exact unde ești și tu, deși el probabil are chitara cu el. L-ai întrebat dacă se culcă cu ea?

— E un geniu muzical, spun eu, simţind că ameţeala de mai devreme se întoarce.

Fără nicio îndoială, am devenit bipolară.

— Oh, Doamne. Haide, Buni, e o cauză pierdută.

Big îmi face cu ochiul, apoi se îndreaptă spre ușă.

Buni stă așezată lângă mine, ciufulindu-mi părul de parcă sunt un copil mic. Se uită la mine cu atenţie și un pic prea mult. Oh, nu. Fusesem într-o asemenea transă, încât uitasem că nu stătusem de vorbă cu Buni în ultima vreme, că abia de mai stătuserăm vreodată singure, așa, în ultimele săptămâni.

— Len.

Ăsta e fără îndoială tonul ei de buniclaraţii, dar nu cred c-o să fie despre Bailey. Despre exprimarea sentimentelor mele. Despre împachetarea lucrurilor lui Bailey. Despre ieșit în oraș să luăm prânzul împreună. Despre reluarea lecţiilor mele de muzică. Despre toate lucrurile pe care n-am mai vrut să le fac.

— Da?

— Am mai vorbit despre prevenirea sarcinii, boli și toate celelalte...

Pfui! Asta e benignă.

— Da, cam de vreun milion de ori.

— OK, așadar cât n-ai uitat brusc de toate.

— Nu.

— Bine.

Îmi mângâie iarăși mâna.

— Buni, nu e nevoie încă, da?

Simt împurpurarea obrajilor cuvenită la dezvăluirea aceasta, dar e mai bine să n-o las să se frământe și să mă descoasă permanent.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, zice ea, cu evidentă ușurare în voce, ceea ce mă face să mă gândesc.

Lucrurile cu Joe, noaptea trecută, au fost intense, dar au fost temporizate pentru a savura la maxim. Nu la fel a fost cu Toby. Mă îngrijorez despre ce s-ar fi putut întâmpla, dacă n-am fi fost întreruptţi. Aș fi avut atâta minte să pun stop? Aș fi avut? Tot ce știu e că totul s-a întâmplat foarte repede, eram complet lipsită de control, iar prezervativele erau ultimul lucru la care-mi stătea mintea. Doamne! Cum de se întâmplase așa ceva? Cum ajunseseră mâinile lui Toby Shaw pe sânii mei? *Ale lui Toby!* Și doar cu câteva ore

înainte de ale lui Joe. Îmi vine să mă bag sub pat și să nu mai ies de acolo. Cum am ajuns de la șoarece de bibliotecă și fanatică a orchestrei la desfrânata cu doi-tipi-în-aceeași-zi?

Buni zâmbește, neștiind nimic despre bila ce mi s-a ridicat brusc în gât, răsucindu-mi măruntaiele. Îmi ciufulește din nou părul.

— În mijlocul acestei întregi tragedii, tu ai crescut, scumpo, și ăsta e așa un lucru minunat.

Gem.

capitolul 20

— Lennie! Lennie! Leennniiie! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Dau telefonul la o parte de la ureche. Sarah nu-mi răspunsese la mesaj, așa că am dedus că era cu adevărat supărată. Încerc s-o întrerup ca să-i spun asta, dar ea îmi strigă:

— *Sunt* furioasă! Și *nu* vorbesc cu tine!

Apoi se pornește să-mi dea raportul despre bârfele verii pe care le-am ratat. O ascult cu drag, dar pot să-mi dau seama că existase niște vitriol adevărat în cuvintele ei. Stau întinsă în pat, epuizată după ce am exersat *Adagio și Tarantella* lui Cavallini două ore încheiate — a fost incredibil, de parcă transformam aerul în culori. Mă făcuse să mă gândesc la spusele lui Charlie Parker[1], pe care domnul James îi plăcea să-l citeze: *Dacă n-o trăiești, nu-ți poate ieși pe pavilion*. Pe mine mă făcuse să mă gândesc, de asemenea, că m-aș putea duce, totuși, la repetițiile de vară cu orchestra.

Sarah și cu mine am făcut un plan să ne întâlnim la Flying Man's. Ard de nerăbdare să-i spun despre Joe. Nu despre Toby —

[1] Citatul este: „Music is your own experience, your own thoughts, your wisdom. If you don't live it, it won't come out of your horn" (Muzica este experiența ta, gândurile tale, cunoștințele tale. Dacă n-o trăiești, n-o să-ți iasă pe pavilion) – în *Bird: The Legend Of Charlie Parker* (1977), de Robert George Reisner.

am impresia că, dacă n-o să vorbesc despre asta, pot să mă prefac că pur și simplu nu s-a întâmplat.

Ea stă întinsă pe o stâncă, la soare, citind *Al doilea sex,* de Simone de Beauvoir — pregătindu-se, sunt sigură, de foarte promiţătoarea ei expediţie de agăţat băieţi la simpozionul despre feminism, al Departamentului statal al Studiilor despre femei. Sare în picioare când mă vede și mă îmbrăţișează ca nebuna, în pofida faptului că e complet goală. Avem iazul nostru secret și o minicascadă, în spate la Flying Man's, unde venim de mulţi ani. Am declarat costumele de baie opţionale și noi optăm fără.

— Doamne, a trecut o veșnicie, zice ea.

— Îmi pare atât de rău, Sarah, spun eu, îmbrăţișând-o, la rândul meu.

— E OK, pe cuvânt, zice ea. Știu că trebuie să-ţi dau permis de voie, în clipa asta. Deci asta-i...

Se trage înapoi pentru o secundă, îmi cercetează faţa.

— Stai puţin. Ce-ai păţit? Arăţi ciudat. Vreau să spun, *cu adevărat* ciudat.

Nu mă pot opri din zâmbit. Probabil arăt ca o Fontaine.

— Ce-i, Lennie? Ce s-a întâmplat?

— Cred că m-am îndrăgostit.

În clipa în care cuvintele îmi ies din gură, simt cum îmi ia foc faţa de rușine. Se presupunea că sunt în doliu, nu că mă îndrăgostesc. Ca să nu mai spun și ce altceva am mai făcut.

— Ceeeee?! Asta-i *fir-ardeincredibiiillll* de necrezut! Vaci pe lună, Len! Vaci. Pe. Lună!

Ei, cam atât a fost cu rușinea. Sarah e în plină dispoziţie de majoretă, bate aerul cu braţele, ţopăie în loc. Apoi se oprește brusc.

— Stai, de cine? NU de Toby, sper.

— Nu, nu, bineînţeles că nu, spun eu, în timp ce un uriaș camion de vinovăţie, cu optsprezece roţi, în plină viteză, mă turtește la pământ.

— Pfui, oftează Sarah teatral, ștergându-și fruntea cu mâna. Atunci de cine? De cine ai putea tu să te îndrăgostești? N-ai ieșit pe nicăieri, cel puţin din câte știu, iar târgul ăsta e mai prăpădit decât Satul-Rataţilor, deci unde l-ai găsit?

— Sarah, e Joe.

— Nu e.

— Ba da, e.

— Nu!

— Da.

— Nu-i adevărat.

— E adevărat.

— Nu-nu, nu-nu, nu-nu.

— Da-da, da-da, da-da.

Etc.

Demonstraţia ei de entuziasm de mai devreme nu e nimic faţă de ce se petrece acum. Merge în cerc în jurul meu, spunând:

— Oh, Doamne. Sunt atââââââââât de geloasă. Toate fetele din Clover umblă după un Fontaine sau altul. Nu-i de mirare că ai stat închisă în casă. Și eu aș fi stat, dacă aș fi putut să fiu închisă cu vreunul dintre ei. Doamne, lasă-mă să trăiesc totul prin tine. Povestește-mi cum s-a întâmplat, în cele mai mici detalii. Băiatul ăla frumos de pică, ochii ăia, *genele* alea, zâmbetul ăla *increfir-ardibil*, băiatul care cântă la trompetă în felul ăla, uau, Lennnniiie!

Acum se plimbă în sus și-n jos, și-a aprins o altă ţigară, e la fumat în serie veselă — un furnal dezbrăcat maniac. Sunt atât de fericită să mă aflu împreună cu miracolul meu de prietenă, Sarah. Și sunt atât de fericită că sunt fericită din pricina asta.

Îi povestesc, în cele mai mici detalii. Cum a venit în fiecare dimineaţă cu croissante, cum am cântat împreună, cum i-a făcut pe Buni și pe Big atât de bucuroși prin simpla lui prezenţă în casă, cum am băut vin, noaptea trecută, și ne-am sărutat până am fost sigură că ajunsesem drept în cer. I-am povestit cum aveam impresia că-i pot auzi inima bătând și când nu era de faţă, cum pot simţi

că niște flori — unele megabunicești — mi se deschid în piept, cum sunt convinsă că simt exact ca Heathcliff pentru Cathy înainte să...

— OK, oprește-te o secundă.

Încă mai zâmbește, dar pare un pic îngrijorată și surprinsă.

— Lennie, nu ești îndrăgostită, ești demenţită. N-am mai auzit pe nimeni vorbind așa despre un băiat.

Ridic din umeri.

— Atunci sunt demenţită.

— Uau, vreau și eu să fiu demenţită.

Se așază lângă mine, pe piatră.

— Când te gândești că abia de-ai sărutat trei băieţi în toată viaţa ta și acum, asta. Bănuiesc că te-ai păstrat sau ceva de genul...

Îi spun despre teoria mea Rip Van Lennie[1], cu dormitul toată viaţa mea până de curând.

— Nu știu ce să zic, Len. Mie mi-ai părut întotdeauna trează.

— Da, nici eu nu știu ce să zic. A fost o teorie indusă de vin.

Sarah culege o pietricică de jos și o aruncă în apă cu un pic prea multă forţă.

— Ce-i? întreb eu.

Nu-mi răspunde imediat, mai ia o pietricică și o aruncă, la fel.

— Sunt furioasă pe tine, dar n-am voie să fiu, știi?

Exact asta simt și eu faţă de Bailey, uneori, în ultima vreme.

— Ai ţinut atâtea lucruri în secret de mine, Lennie. Am crezut... nu știu.

E ca și când ar rosti replicile mele dintr-o piesă.

— Îmi pare rău, spun din nou, cu voce pierită.

Aș vrea să spun mai mult, să-i dau o explicaţie, dar adevărul e că nu știu de ce m-am simţit atât de închisă faţă de ea de când a murit Bailey.

---

[1] Aluzie la romanul lui Washington Irving, *Rip Van Winkle* (1819), în care protagonistul este adormit în pădure de niște spirite și se întoarce acasă peste douăzeci de ani.

— E OK, zice ea din nou, liniștit.

— O să fie altfel de acum, spun eu și sper că e adevărat. Promit.

Mă uit la soare alintând suprafaţa râului, la frunzele verzi, la stâncile ude din spatele cascadei.

— Vrei să mergem în apă?

— Nu încă, zice ea. Și eu am noutăţi. Nu extraordinare, dar noutăţi.

E un stăvilar clar și îl merit. Nici măcar n-am întrebat-o ce mai face.

Ea îmi zâmbește superior, de-a dreptul dement, de fapt.

— M-am cuplat cu Luke Jacobus, noaptea trecută.

— Luke?

Sunt surprinsă. În afară de recenta lui întunecare a raţiunii, care avusese drept rezultat statutul lui de mort-în-orchestră, îi purtase o dragoste loială și neîmpărtășită lui Sarah încă din clasa a doua. Regele Tâmpiversului, obișnuia să-l numească ea.

— Nu te-ai sărutat cu el într-a șaptea și pe urmă l-ai părăsit când idiotul ăla de surfer ţi-a luat ochii?

— Da, probabil e o prostie, zice ea. Am fost de acord să fac versurile pentru muzica incredibilă pe care a compus-o, și am stat un timp împreună și pur și simplu s-a întâmplat.

— Cum a rămas cu regula Jean-Paul Sartre?

— Simţul umorului e un atu care taie știinţa de carte, am hotărât eu — și girafe săltăreţe, Len, pe erupţia gheizerului, tipul e ca Hulk, zilele astea.

— E amuzant, recunosc eu. Și verde.

Ea râde, tocmai când telefonul meu semnalizează un mesaj. Scormonesc prin geantă și-l scot, sperând într-un mesaj de la Joe.

Sarah cântă:

— Lennie a primit un bilet de amor de la Fontaine, în timp ce încearcă să-l citească peste umărul meu. Haide, dă-mi să văd.

Îmi înșfacă telefonul din mână. I-l smulg înapoi dar prea târziu. Scrie: *Trebuie să vorbesc cu tine. T.*

— *T* de la Toby? întreabă ea. Dar credeam... vreau să spun, tocmai ai spus... Lennie, ce faci?

— Nimic, îi spun eu, aruncând telefonul înapoi în geantă, deja încălcându-mi promisiunea. Pe bune. Nimic.

— Oare de ce nu te cred? zice ea, clătinând din cap. Am o presimţire rea despre povestea asta.

— Ba să n-ai, spun eu și înghit propria-mi presimţire atroce. Pe bune. Sunt demenţită, mai știi?

Îi pun o mână pe braţ.

— Hai să înotăm.

Plutim pe spate în iazul nostru mai bine de o oră. Am făcut-o să-mi povestească totul despre noaptea ei cu Luke, ca să nu mai fiu nevoită să mă gândesc la mesajul lui Toby, la ce ar putea fi atât de urgent. Apoi urcăm până la cascadă și ne vârâm sub ea, ţipând FUCK, în continuu, în mugetul apei, așa cum facem de când eram mici.

Urlu până nu mai pot.

capitolul 21

Au fost odată două surori
care nu se temeau de întuneric
pentru că întunericul era plin de vocea celeilalte
din partea cealaltă a camerei,
pentru că și atunci când noaptea era neagră
fără stele
ele veneau împreună de la râu
întrecându-se care rezista cel mai mult
până să-și aprindă lanterna,
nu se temeau
pentru că uneori, în toiul nopții
stăteau întinse pe spate
în mijlocul potecii
și se uitau la cer până când stelele veneau înapoi
și când veneau,
își întindeau brațele ca să le atingă
și le atingeau.

CÂND MĂ ÎNTORC acasă de la râu, prin pădure, deja am hotărât că Toby, ca și mine, trebuie să se fi simţit îngrozitor pentru ceea ce se întâmplase, și de aici urgenţa textului. Probabil voia doar să-mi dea asigurări că n-o să se mai întâmple iarăși. Ei bine, sunt de acord. Niciun protest de la vechiul meu *moi* dementit.

S-a înnorat și aerul greu se simte încărcat cu probabilitatea unei ploi de vară. Văd un pahar de unică folosinţă pe jos, așa că m-așez, scriu câteva versuri pe el și apoi îl îngrop sub o grămăjoară de ace de pin. Mă întind pe spate, pe pământul spongios al pădurii. Ador să fac asta — să mă dau cu totul imensităţii cerului sau tavanului, dacă nevoia apare când sunt în casă. Când îmi întind mâinile și îmi apăs degetele în solul argilos, încep să mă întreb ce-aș fi făcut în clipa asta, ce-aș fi simţit în minutul ăsta, dacă Bailey ar mai fi fost în viaţă. Îmi dau seama ceva care mă sperie: aș fi fericită, dar într-un mod temperat, fără nimic dement. Aș merge ca ţestoasa mai departe, cum am mers întotdeauna, băgată în carapacea mea, teafără și nevătămată.

Dar dacă aș fi o ţestoasă fără carapace acum, dementită și devastată în egală măsură, o *increfir-ardibilă* tânără vraiște, care vrea să transforme aerul în culori cu clarinetul ei, și dacă undeva, în adâncul fiinţei mele, aș prefera asta? Dacă, oricât de teamă mi-ar fi să am moartea după mine ca o umbră, aș începe să-mi placă cum grăbește pulsul, nu doar al meu, ci al întregii lumi. Mă îndoiesc că Joe m-ar fi observat măcar vreodată, dacă aș fi fost încă în carapacea mea dură de fericire potolită. Scrisese în jurnalul lui că avea impresia despre mine că sunt la volum maxim, *eu*, și poate că sunt acum, dar n-am fost niciodată înainte. Cum e posibil ca preţul acestei schimbări din mine să fie atât de mare? Nu mi se pare corect ca totul să vină din moartea lui Bailey. Nu mi se pare corect nici măcar să am gândurile astea.

Pe de altă parte, mă gândesc la sora mea și la ce ţestoasă fără carapace fusese ea și cum voia să fiu și eu una la fel. *Hai, măi, Lennie*, obișnuia să-mi spună de cel puţin zece ori pe zi. *Hai,*

Len. Și asta mă face să mă simt mai bine, acum, ca și când viaţa și nu moartea ei mă învaţă cum să fiu, cine să fiu.

Știu că Toby e acolo chiar înainte să intru, pentru că Lucy și Ethel s-au instalat pe verandă. Când intru în bucătărie, îi văd pe el și pe Buni stând la masă și vorbind cu voci scăzute.

— Bună, zic eu, nedumerită.

Oare nu-și dă seama că nu poate fi aici?

— Să vezi ce noroc am avut, zice Buni. Veneam spre casă cu braţele pline de cumpărături și deodată trece Toby vâjâind pe skateboardul lui.

Buni n-a mai condus din 1900. Merge pe jos prin tot Cloverul și tocmai de aceea a devenit Guru al Grădinilor. Nu se putea abţine, începuse să-și ia foarfecele de grădină cu ea în drumurile până în centru, iar când oamenii se întorceau la casele lor, o găseau tunzându-le tufele la perfecţie — ironic, da, ţinând cont de politica ei cu jos labele din propria ei grădină.

— Mare noroc, îi spun lui Buni și îl cercetez din priviri pe Toby.

Noi julituri îi acoperă braţele, probabil de la căzăturile de pe placă. Are ochi sălbăticiţi și răvășiţi, complet în derivă. În clipa asta știu două lucruri: că am greșit în privinţa mesajului său și că nu mai vreau să fiu în derivă cu el.

Ce vreau cu adevărat este să urc în Sanctuar și să cânt la clarinetul meu.

Buni se uită la mine și zâmbește.

— Ai înotat. Părul tău arată ca un ciclon. Mi-ar plăcea să-l pictez.

Întinde mâna și îmi atinge ciclonul.

— Toby o să rămână la masă cu noi.

Nu-mi vine să cred.

— Mie nu mi-e foame, spun. Mă duc sus.

Buni tresare la grosolănia mea, dar nu-mi pasă. În niciun caz n-am să stau la masă cu Toby, *care mi-a pipăit sânii*, cu Buni și cu Big. Ce-i în mintea lui?

Urc în Sanctuar, îmi scot din cutie și-mi montez clarinetul, apoi scot partitura cu muzica lui Edith Piaf pe care am împrumutat-o de la un anumit *garçon*, dau paginile, aleg *La vie en rose* și încep să cânt. E melodia pe care am ascultat-o noaptea trecută, în timp ce lumea exploda. Sper să pot rămâne pierdută într-o stare de Joedelir și n-o să aud bătaia la ușa mea după ce vor sfârși ei masa, dar bineînțeles că o aud.

Toby, *care mi-a pipăit sânii și să nu uităm că și-a pus și mâna pe chiloții mei*, deschide ușa, intră șovăind și se așază pe patul lui Bailey. Mă opresc din cântat, îmi sprijin clarinetul de noptieră. Pleacă, gândesc nemiloasă, du-te de aici. Hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat, în niciuna din dăți.

Niciunul dintre noi nu scoate vreun cuvânt. El se freacă pe coapse cu atâta forță că pariez că frecarea generează căldură. Privirea i se plimbă nefocalizată prin toată camera. În cele din urmă, se oprește asupra unei fotografii cu Bailey și cu el, pe măsuța ei de toaletă. Trage aer în piept și își întoarce ochii spre mine. Privirea lui zăbovește.

— Bluza ei...

Mă uit în jos. Uitasem că o aveam pe mine.

— Da.

Începusem să-i port hainele lui Bailey din ce în ce mai des și în afara Sanctuarului, nu numai înăuntru. Mă trezeam scotocind prin șifonierul meu și-mi veneau în minte întrebări: Cine a fost fata care a purtat lucrurile astea? Sunt sigură că unei singuratice i-ar plăcea, i-ar plăcea totul, gândesc eu, uitându-mă la Toby. Ea mi-ar spune probabil că încerc să-i iau locul lui Bailey. Sau, mai rău, să concurez cu Bailey într-un mod în care n-aș fi putut s-o fac niciodată când fusese în viață. Dar așa să fie? Nu mi se pare. Când îi port hainele, mă simt doar mai în siguranță, ca și când ea mi-ar șopti la ureche.

Sunt pierdută în gânduri, așa că tresar când Toby spune, cu o voce neobișnuit de tremurătoare:

— Len, îmi pare rău. Pentru tot.

Îi arunc o privire. Arată atât de vulnerabil, speriat.

— Mi-am pierdut capul, mă simt atât de prost.

Asta voise să-mi spună? Ușurarea mi se revarsă din piept.

— Și eu la fel, spun, topindu-mă imediat.

Suntem amândoi vinovaţi.

— Eu mai mult, crede-mă, zice el, frecându-și din nou coapsele.

E atât de frământat. Crede că e numai vina lui sau cum?

— Amândoi am făcut-o, Toby, zic eu. De fiecare dată. Amândoi suntem groaznici.

El se uită la mine, cu căldură în ochii lui negri.

— Tu nu ești groaznică, Lennie.

Vocea îi e blândă, intimă. Îmi dau seama că ar vrea să întindă o mână spre mine. Mă bucur că sunt în capătul celălalt al camerei. Mi-ar plăcea ca el să fie dincolo de ecuator. Oare corpurile noastre își închipuie acum că ori de câte ori sunt împreună trebuie să se atingă? Îi spun corpului meu că în mod hotărât nu e cazul, chiar dacă o simt din nou. Nu contează.

Și atunci un asteroid dezertor pătrunde prin atmosfera Pământului și cade cu zgomot în Sanctuar.

— Numai că nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine, zice el. Nu pot. Pur și simplu...

Strânge cuvertura patului lui Bailey în pumni.

— Vreau...

— Te rog, nu spune mai mult.

Traversez camera spre șifonierul meu, deschid sertarul de la mijloc, scot o bluză, bluza mea. Trebuie s-o scot pe a lui Bailey. Pentru că dintr-odată cred că singuratica aia imaginară a intuit corect.

— Nu sunt eu, spun calmă, în timp ce deschid ușa garderobei și mă strecor înăuntru. Eu nu sunt ea.

Stau în întunericul liniștit, recăpătând controlul asupra respiraţiei mele, asupra vieţii mele, îmbrăcând bluza mea pe corpul meu. E ca și când ar fi un râu sub picioarele mele, curgând spre el,

totuși, în pofida a tot ce s-a întâmplat cu Joe, un râu vehement, pătimaș, disperat, dar nu vreau să-l urmez, de data asta. Vreau să rămân pe mal. Nu putem să ne tot încolăcim brațele pe după o fantomă.

Când ies din garderobă, el nu mai e.

— Îmi pare foarte rău, spun tare, în camera portocalie pustie.

Parcă răspunzându-mi, mii de palme încep să aplaude pe acoperiș. Mă duc până la patul meu, mă urc pe pervazul ferestrei și-mi întind mâinile afară. Pentru că noi nu avem decât una sau două furtuni într-o vară, ploaia este un eveniment. Mă aplec mai mult peste pervaz, cu palmele spre cer, lăsând apa să mi se scurgă printre degete, amintindu-mi ce ne spusese Big, lui Toby și mie, în după-amiaza aceea. *Nu există altă cale de ieșire, decât trecând prin asta.* Cine-a știut ce înseamnă să treci *prin*?

Văd pe cineva alergând pe stradă, în ploaia torențială. Când silueta se apropie de grădina luminată, îmi dau seama că e Joe și moralul meu e imediat înălțat. Pluta mea de salvare.

— Hei! strig și dau din mâini ca o nebună.

El își ridică ochii spre fereastră, zâmbește și nu știu cum să cobor mai repede pe scări, să ies pe ușa de la intrare, în ploaie și lângă el.

— Mi-a fost dor de tine, spun eu, întinzând mâna și atingându-i obrazul cu degetele.

Ploaia îi picură de pe gene, curgând în mici șiroaie pe toată fața lui.

— Doamne, și mie.

Apoi mâinile lui sunt pe obrajii mei și ne sărutăm, iar ploaia toarnă cu găleata peste capetele noastre și, încă o dată, toată ființa mea e în flăcări de bucurie.

Nu știusem că așa simți când ești îndrăgostit, de parcă te transformi într-o văpaie.

— Ce faci? îl întreb, când în sfârșit mă hotărăsc să mă desprind un moment de el.

— Am văzut că ploua — m-am furișat afară, voiam să te văd, exact așa.

— De ce a trebuit să te furișezi?

Ploaia ne face fleașcă, bluza mi s-a lipit de corp, iar mâinile lui Joe de ea, plimbându-le în sus și-n jos pe mine.

— Sunt la carceră, zice el. Am făcut-o de oaie în stil mare, că vinul ăla pe care l-am băut era cam de patru sute de dolari sticla. Habar n-am avut. Am vrut să te impresionez pe tine, că d-aia l-am luat de jos. Tata și-a ieșit din răbdări când a văzut sticla goală — m-a pus să sortez lemne toată ziua și toată noaptea în atelierul lui, în timp ce el a vorbit la telefon cu iubita lui toată vremea. Cred că a uitat că știu franceza.

Nu știu dacă să-l mai întreb de sticla de vin de patru sute de dolari pe care am băut-o sau despre iubită, dar mă hotărăsc pentru cea din urmă.

— Iubita lui?

— Nu contează. Trebuia să te văd, dar acum trebuie să mă întorc și vreau să-ţi dau asta.

Scoate o bucată de hârtie din buzunar și o îndeasă repede în al meu, ca să nu se ude de tot.

Mă sărută din nou.

— OK, te las.

Nu se clintește.

— Nu vreau să te las.

— Nici eu nu vreau, îi zic.

Părul lui e negru și lipit în șuviţe ca șerpii pe toată faţa. E ca și când aș fi sub duș cu el. Uau — să fiu sub duș cu el.

Se întoarce ca să plece, totuși, și observ că-și mijește ochii, uitându-se peste umărul meu.

— De ce e mereu aici?

Mă întorc. Toby e la geamul de la ușă, *uitându-se la noi* — arată de parcă ar fi fost lovit de o bilă demolatoare. Doamne! Probabil că nu plecase, probabil fusese în atelier cu Buni sau cam așa. El deschide ușa, își ia placa și trece grăbit pe lângă noi fără niciun cuvânt, cu umerii strânși sub ploaie.

— Ce se petrece? întreabă Joe, cercetându-mă cu razele X ale privirii sale.

Tot corpul i s-a încordat.

— Nimic. Pe bune, răspund eu, exact cum îi răspunsesem și lui Sarah. E supărat pentru Bailey.

Ce altceva pot să-i spun? Dacă îi spun ce se petrece, ce a continuat chiar și după ce m-a sărutat el, o să-l pierd.

Așa că, atunci când spune:

— Sunt eu prost și paranoic?

Eu doar răspund:

— Da.

Iar în cap îmi răsună: *Să nu superi vreodată un cântăreț la corn.*

El zâmbește larg și deschis ca o pajiște.

— OK.

Apoi mă sărută pătimaș o ultimă oară și din nou soarbem ploaia unul de pe buzele celuilalt.

— Pa, John Lennon.

Și o ia din loc.

Mă grăbesc să intru, îngrijorată pentru ceea ce-mi spusese Toby și ceea ce nu-i spusesem eu lui Joe, de parcă ploaia mă spălase de toate acele săruturi minunate.

capitolul 22

STAU ACUM întinsă în pat, ţinând în mâini antidotul frământărilor pentru orice. E o foaie de caiet cu portative, încă umedă de ploaie. Sus, cu scrisul de mână pătrăţos, de băiat ciudat, al lui Joe e scris: *Pentru o clarinetistă sufletistă, frumoasă, de la un chitarist banal, plicticos şi lipsit de talent, deşi înflăcărat. Partea 1, Partea 2 urmează.*

Încerc s-o aud în minte, dar abilitatea mea de a auzi fără să cânt e jalnică. Mă ridic, îmi iau clarinetul şi, peste câteva clipe, melodia se revarsă în cameră. Îmi amintesc în timp ce cânt că el spusese că tonalitatea mea e atât de singuratică, asemenea unei zile fără păsări, dar melodia pe care a compus-o e toată numai păsări, iar ele îşi iau zborul din clarinetul meu şi umplu aerul unei zile de vară liniştite, umplu copacii şi cerul — e excelentă. O cânt încă o dată şi încă o dată, până când o ştiu pe de rost.

E ora două noaptea şi, dacă mai cânt o dată, o să-mi cadă degetele, dar sunt prea Joedelirantă să pot dormi. Cobor la bucătărie să-mi iau ceva de mâncare, iar când urc din nou în Sanctuar, sunt lovită pe neaşteptate de o dorinţă atât de puternică, încât trebuie să-mi acopăr gura ca să-mi înăbuş un ţipăt. Vreau ca Bails să fie întinsă în patul ei, citind. Vreau să-i vorbesc despre Joe, vreau să-i cânt şi ei acest cântec.

O vreau pe sora mea.

Vreau să arunc cu o clădire în Dumnezeu.

Trag aer în piept și-l suflu cu destulă forţă ca să spulber zugrăveala portocalie de pe pereţi.

Nu mai plouă — noaptea curăţată ca nouă se rostogolește în valuri pe fereastra deschisă. Nu știu ce să fac, așa că mă duc până la biroul lui Bailey și mă așez, ca de obicei. Mă uit din nou la cartea de vizită a detectivului. Mă gândisem să-l sun, dar n-am făcut-o încă, și nici n-am strâns încă niciun lucrușor. Iau o cutie de carton și hotărăsc să fac un sertar, două. Nu pot să sufăr să văd cutiile goale, aproape la fel de mult ca și ideea de a-i strânge lucrurile.

Sertarul de jos e plin de caiete de școală, ani de muncă, acum zadarnici. Iau unul, îmi plimb degetul pe copertă, îl strâng la piept, apoi îl pun în cutie. Toată cunoașterea ei a dispărut, acum. Tot ce a învăţat vreodată sau a auzit sau a văzut. Modul ei aparte de a se uita la Hamlet sau la margarete sau a gândi despre iubire, toate gândurile ei personale complicate, cugetările ei secrete neimportante — au dispărut, de asemenea. Am auzit expresia asta, odată: De fiecare dată când moare cineva, o bibliotecă arde. Mă uit la una arsă până la pământ.

Îngrămădesc restul caietelor peste cel dintâi, închid sertarul și repet operaţiunea cu cel de deasupra. Închid cutia de carton și iau o alta. În sertarul ăsta sunt alte caiete de școală și niște jurnale pe care n-o să le citesc. Trec repede prin teanc, punându-le, unul câte unul, în cutie. La fundul sertarului este unul deschis. E plin de scrisul mărunt și mâzgălit al lui Bailey; coloane de cuvinte acoperă toată pagina, majoritatea tăiate cu linii. Îl iau, simt un junghi de vinovăţie, dar apoi vinovăţia mi se transformă în surprindere, apoi în frică, atunci când văd ce cuvinte sunt acelea.

Toate sunt combinaţii între numele mamei noastre cu alte nume și lucruri. Există o întreagă secţiune a numelui Paige combinat cu oameni și lucruri în legătură cu John Lennon, tizul meu, și, cum am presupus noi, din pricina asta, muzicianul ei favorit. Noi nu

știm practic nimic despre mama. De parcă, atunci când a plecat, și-a luat toate urmele vieţii sale cu ea, lăsând doar o poveste. Buni rareori vorbește despre altceva decât despre extraordinara ei poftă de a călători, iar Big nici atât.

„La cinci ani, ne povestea Buni mereu și mereu, ridicându-și degetul, ca pentru a-și sublinia spusele, mama voastră s-a dat jos din pat, într-o noapte, și am găsit-o la jumătatea drumului spre oraș, cu rucsăcelul ei albastru și un băţ. Mi-a spus că pornise într-o aventură — la cinci ani, fetelor!"

Așadar, asta era tot ce aveam, în afară de o cutie cu lucrurile ei pe care o păstram în Sanctuar. Cutia e plină de cărţi pe care noi le șterpeliserăm ani de-a rândul de pe rafturile de la parter, unele care aveau numele ei în ele: *Oliver Twist, Pe drum, Siddhartha, Poemele alese ale lui William Blake*, și niște exemplare Harlequin[1], care ne-au uluit grozav, snoabe într-ale cărţilor ce eram noi. Niciuna dintre ele nu avea colţurile îndoite sau adnotări. Mai aveam niște albume anuale, dar nu exista nimic scris de prietenii ei în ele. Și un exemplar din *Plăcerea de a găti*, pătat cu mâncare peste tot. (Buni ne-a spus, odată, că mama era magiciană într-ale bucătăriei și că ea bănuiește că face rost de bani, pe drum, din gătit.)

Dar mai cu seamă ceea ce avem noi sunt hărţile, mulţime și mulţime de hărţi: hărţi rutiere, hărţi topografice, hărţi ale Cloverului, hărţi ale Californiei, ale celorlalte patruzeci și nouă de state americane, ale ţărilor străine, continent după continent. Sunt și câteva atlase, fiecare studiat și citit și răscitit la fel de mult ca exemplarul meu din *La răscruce de vânturi*. Hărţile și atlasele dezvăluie cel mai mult despre ea: o fată pe care a chemat-o lumea largă. Când eram mai mici, Bailey și cu mine petreceam ore în șir cercetând atlasele și închipuindu-ne rute și aventuri pentru ea.

Încep să răsfoiesc carnetul de însemnări. Sunt pagini peste pagini cu aceste combinaţii: Paige/Lennon/Walker, Page/Lennon/

[1] Harlequin Enterprises Limited, companie canadiană care publică serii de cărţi de dragoste și de ficţiune pentru femei.

Yoko, Page/Lennon/Imagine, Page/Dakota[1]/Ono și tot așa. Uneori, există câte o însemnare sub o combinaţie de nume. De pildă, sub combinaţia *Paige/Dakota* e mâzgălită o adresă din New Hampton, Massachussets. Dar a fost tăiată și a scris deasupra *prea tânără.*

Sunt șocată. Amândouă căutaserăm pe internet numele mamei noastre de nenumărate ori, fără niciun rezultat, și uneori încercam să ne gândim la pseudonime pe care și le-ar fi putut lua și le căutaserăm și pe acelea, la fel de zadarnic, însă niciodată astfel, niciodată metodic, niciodată cu genul ăsta de aprofundare și stăruinţă. Carnetul e practic plin. Bailey trebuie să fi făcut asta în fiecare clipă liberă, în fiecare moment în care eu nu eram prin preajmă, pentru că rareori am văzut-o la computer. Însă acum, că mă gândesc, o văd stând în faţa Jumătăţii de Mamă îngrozitor de mult, înainte să moară, studiind-o intens, aproape de parcă ar fi așteptat ca ea să-i vorbească.

Deschid la prima pagină a carnetului. E datată 27 februarie, cu mai puţin de două luni înainte să moară. Cum a putut face toată munca asta în atât de puţin timp? Nu-i de mirare că a avut nevoie de ajutorul Sf. Anton. Îmi doresc să mi-l fi cerut pe-al meu.

Pun carnetul la loc în sertar, mă duc la patul meu, îmi scot din nou clarinetul din cutie și cânt melodia lui Joe. Vreau să fiu din nou în ziua aceea de vară, vreau să fiu aici cu sora mea.

---

[1] Dakota sau Apartamentele Dakota este numele celebrului imobil din Manhattan în care au locuit John Lennon și Yoko Ono, din 1973 până la asasinarea artistului, în 1980.

(Găsită pe coperta interioară a cărții La răscruce de vânturi, *în camera lui Lennie)*

Noaptea,
când eram mici,
făceam cort din așternuturile lui Bailey,
ne târam sub el cu lanternele
și jucam cărți: cupe,
whist, macao,
și preferatul nostru: degete-însângerate[1].
Competiția era nemiloasă.
Toată ziua, zi de zi,
eram Fetele Walker —
unite ca siamezele,
prietene la cataramă —
dar când Buni închidea ușa,
noaptea, la culcare,
ne arătam colții.
Jucam pe treburile casei,
pe muncit ca sclavul,
pe adevăr sau provocare și pe bani.
Jucam care să fie mai bună, mai deșteaptă,
să fie mai frumoasă,
mai,
pur și simplu mai.
Dar totul era o violență —
jucam
ca să putem adormi
în același pat
fără să cerem voie,
ca să ne putem împleti împreună
ca o coșiță de păr,
ca, în timp ce dormeam,
visele noastre să poată trece de la un corp la altul.

[1] Orice joc cu pedepse (fizice).

capitolul 23

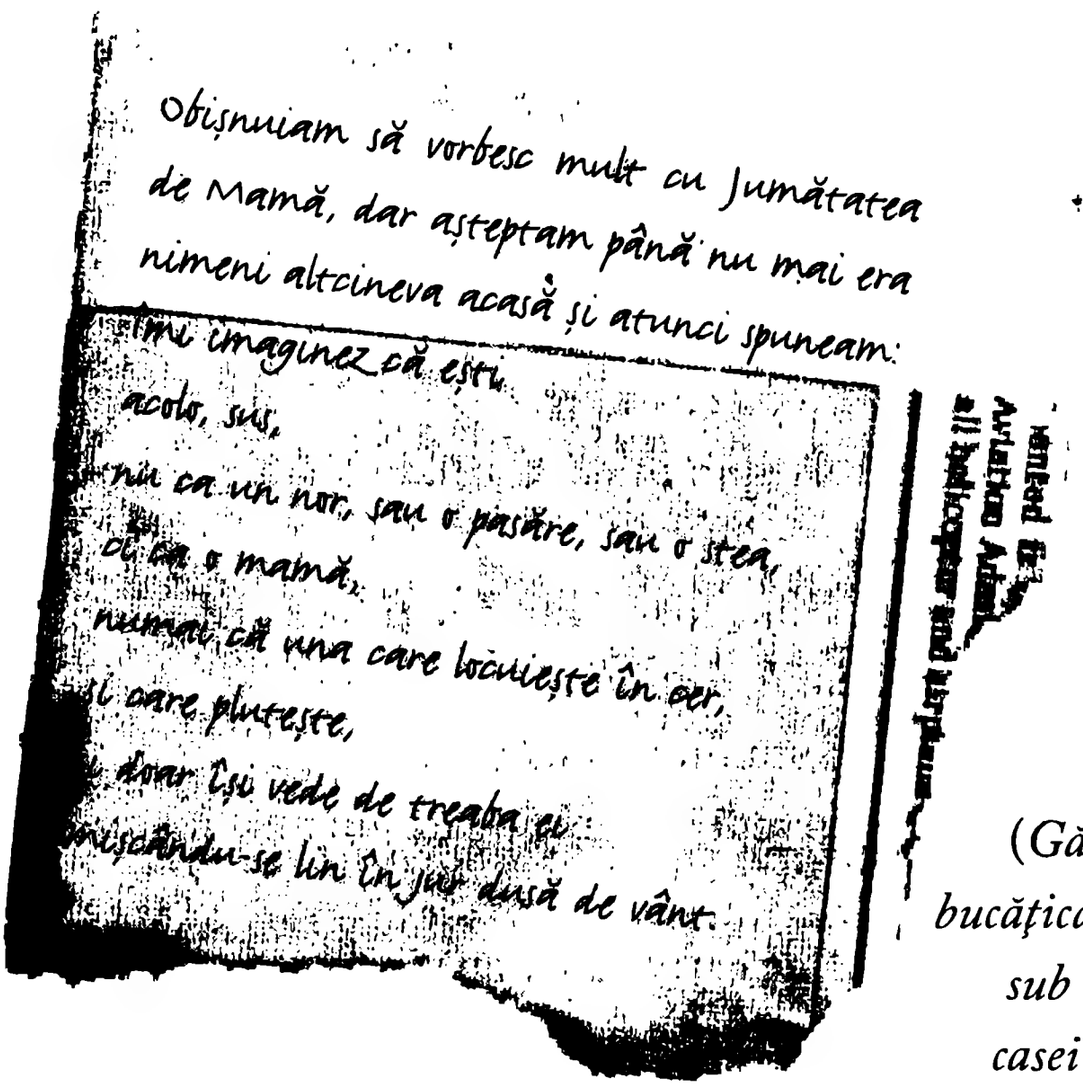
Obișnuiam să vorbesc mult cu Jumătatea
de Mamă, dar așteptam până nu mai era
nimeni altcineva acasă și atunci spuneam:
Mă imaginez că ești
acolo, sus,
nu ca un nor, sau o pasăre, sau o stea,
ci ca o mamă,
numai că una care locuiește în cer,
și care plutește,
doar își vede de treaba ei
înșirându-se lin în jur dusă de vânt.

(Găsită pe o bucățică de ziar sub veranda casei Walker)

Când cobor la bucătărie, în dimineaţa următoare, Buni e la aragaz, prăjind cârnaţi, cu umerii aduși într-o posomorâre generală. Big stă cocârjat peste cafeaua lui, la masă. În spatele lor, linţoliul ceţii de dimineaţă acoperă fereastra, de parcă toată casa plutește într-un nor. Stând în prag, sunt pătrunsă de aceeași senzaţie înfricoșătoare, de gol, pe care o am când văd case abandonate, cele

cu bălării crescând prin treptele de la intrare, cu tencuiala crăpată și ferestre murdare, sparte și bătute în scânduri.

— Unde e Joe? întreabă Big.

Atunci îmi dau seama de ce e disperarea atât de fățișă în dimineața asta: Joe nu e aici.

— La carceră, spun eu.

Big ridică ochii și rânjește cunoscător.

— Ce-a făcut?

Instantaneu, dispoziția s-a îmbunătățit. Uau. Bănuiesc că nu e plută de salvare doar pentru mine.

— A luat o sticlă de vin de patru sute de dolari de la tatăl lui și a băut-o, într-o noapte, cu o fată pe nume John Lennon.

În același timp, Buni și Big tresar, apoi exclamă:

— Patru sute de dolari?!

— Habar n-a avut.

— Lennie, nu-mi place că bei.

Buni agită spatula spre mine. Cârnații sfârâie și stropesc în tigaie, în spatele ei.

— Eu nu beau. Bine, foarte rar. Nu-ți face griji.

— La naiba, Len. A fost bun?

Fața lui Big e un studiu al mirării.

— Nu știu. N-am mai băut niciodată vin roșu înainte, bănuiesc că da.

Îmi torn o ceașcă de cafea care e apătoasă precum ceaiul. M-am obișnuit cu noroiul pe care-l făcea Joe.

— La naiba, repetă Big, luând o gură din cafeaua lui și strâmbându-se dezgustat.

Bănuiesc că acum și el preferă nămoloasa lui Joe.

— Presupun că nici n-ai să mai bei vin, cu ștacheta ridicată atât de sus.

Mă întreb dacă Joe o să vină la prima repetiție a orchestrei de azi — eu m-am hotărât să mă duc — când deodată intră pe ușă cu

croissante, gândaci morţi pentru Big și un zâmbet până la Dumnezeu pentru mine.

— Salut! spun eu.

— Ţi-au dat drumul, zice Big. Asta-i grozav. E o vizită conjugală sau ţi s-a terminat sentinţa?

— Big! îl ceartă Buni. Te rog.

Joe râde.

— S-a terminat. Tata e foarte romantic, asta-i trăsătura lui cea mai bună și deopotrivă cea mai rea, iar când i-am explicat cum mă simţeam...

Joe se uită la mine, începe să se înroșească, ceea ce, bineînţeles, mă face pe mine să mă transform în roșie coaptă. Cu siguranţă trebuie să fie împotriva regulamentului să te simţi așa, când sora ta e moartă!

Buni clatină din cap.

— Cine s-ar fi gândit că Lennie e atât de romantică?

— Glumiţi? exclamă Joe. Faptul că a citit *La răscruce de vânturi* de douăzeci și trei de ori n-a dat-o de gol?

Eu îmi plec ochii. Sunt stingherită de cât de mișcată sunt de spusele lui. *Mă cunoaște*. Cumva, mai bine decât Buni și Big.

— *Touché*, domnule Fontaine, zice Buni, ascunzându-și surâsul, întorcându-se spre plită.

Joe vine în spatele meu, își încolăcește braţele pe după mijlocul meu. Închid ochii, mă gândesc la corpul lui, gol pe sub haine, apăsându-se în mine, gol sub mine. Întorc capul să mă uit la el.

— Melodia pe care ai compus-o e atât de frumoasă. Vreau s-o cânt pentru tine.

Mai înainte ca ultimul cuvânt să-mi iasă din gură, el mă sărută. Mă răsucesc în braţele lui, ca să fim faţă în faţă, apoi îmi arunc mâinile după gâtul lui, în timp ce el îmi lipește palma pe spate, sub talie, și mă trage spre el. Oh, Doamne, nu-mi pasă dacă asta e necuviincios din partea mea, dacă încalc toate regulile din Vest, nu-mi pasă de absolut nimic, pentru că gurile noastre, pentru un

timp despărţite, s-au întâlnit din nou și nimic nu mai contează în afara acestui fapt de extaz.

Cum mai pot oamenii să-și vadă de viaţă când simt astfel?

Cum își mai leagă șireturile pantofilor?

Sau cum își conduc mașinile?

Sau cum operează utilaje grele?

Cum mai continuă civilizaţia când se petrece așa ceva?

O voce, cu zece decibeli mai domoală decât registrul ei normal, se bâlbâie dinspre unchiul Big:

— Ăă, copii. Poate aţi vrea să, nu știu, mmm...

Totul se oprește cu o frână bruscă în mintea mea. Big se bâlbâie? Ăă, Lennie? Probabil că nu-i plăcut să te săruţi așa în mijlocul bucătăriei, în faţa bunicii și unchiului tău. Mă desprind de Joe ca de o ventuză. Mă uit la Buni și la Big, care stau în picioare, fâţâindu-se încurcaţi și sfioși, în timp ce cârnaţii se ard. E posibil să fi reușit să-i stingherim pe Împăratul și Împărăteasa Ciudăţeniei?

Arunc o privire înapoi la Joe. El arată, ca-n desene animate, complet zăpăcit, de parcă a fost lovit cu leuca în cap. Întreaga scenă mi se pare de un umor nebun, așa că mă prăbușesc pe scaun, râzând.

Joe schiţează un zâmbet pe jumătate jenat spre Buni și Big, se sprijină de bufet, ţinând acum strategic cutia trompetei peste pântece. Mulţumesc Domnului că eu n-am unul dintr-ăla. Cine ar vrea un libidometru ieșit în afară la mijlocul corpului?

— Mergem la repetiţie, nu-i așa? întreabă el.

Vuf. Vuf. Vuf.

Da, dacă reușim.

Am reușit, deși, în cazul meu, doar cu trupul. Sunt surprinsă că degetele mele pot găsi cheile în timp ce plutesc prin piesele pe care domnul James le-a ales ca să le cântăm la Festivalul Râului. Chiar și cu Rachel aruncându-mi săgeţi ucigătoare din pricina lui Joe și întorcând repetat stativul ca să pot să i le văd, sunt pierdută în muzică, mă simt de parcă aș cânta numai cu Joe, improvizând,

bucurându-mă că nu știu ce-o să se întâmple de la o notă la alta... dar la mijlocul repetiţiei, la mijlocul cântecului, la mijlocul notei, o senzaţie de groază se înfiripă în mine, în timp ce încep să mă gândesc la Toby, la cum arăta când a plecat, seara trecută. La ce spusese în Sanctuar. Trebuie să știe că e nevoie să stăm departe unul de celălalt acum. Trebuie. Îmi alung panica, dar petrec restul repetiţiei într-un presentiment dureros, urmând aranjamentul fără nici cea mai mică deviere.

După repetiţie, Joe și cu mine avem toată după-amiaza împreună, pentru că el nu mai e consemnat, iar eu am liber de la muncă. Mergem înapoi spre casa mea, mânaţi de vânt încolo și-ncoace ca niște frunze.

— Știu ce ar trebui să facem, zic eu.

— Nu voiai să-mi cânţi cântecul?

— Ba da, dar vreau să ţi-l cânt în altă parte. Îţi amintești că te-am provocat, în pădure, în seara aceea, să înfrunţi pădurea cu mine într-o zi cu adevărat vântoasă? Astăzi e ziua aceea.

Ieșim de pe drum și intrăm în pădure, lovindu-ne trecând printre tufe și desiș, până găsim poteca pe care o căutam. Soarele pătrunde sporadic printre copaci, aruncând o lumină slabă și năpădită de umbre pe jos. Din cauza vântului, copacii scârţâie simfonic —e o veritabilă filarmonică de uși neunse. Perfect.

După un timp, el spune:

— Cred că mă ţin remarcabil de bine, dacă ne gândim, nu?

— Dacă ne gândim la ce?

— Dacă ne gândim că mergem prin pădure pe coloana sonoră a celui mai înfricoșător film de groază care s-a făcut vreodată și toţi trolii copacilor din lume s-au adunat deasupra noastră ca să-și deschidă și să-și închidă ușile de la intrare.

— E ziua în amiaza mare, nu se poate să fii speriat.

— Ba se poate, dar încerc să nu fiu un papă-lapte. Am un prag de rezistenţă foarte scăzut la sinistru.

— O să-ţi placă unde te duc, ai cuvântul meu.

— O să-mi placă dacă o să-ţi dai jos toate hainele acolo, ai cuvântul meu, sau măcar o parte din ele, poate chiar numai o șosetă.

Mă prinde din urmă, își lasă cornul jos și mă răsucește cu faţa la el.

Eu spun:

— Pare că te chinui foarte tare să te stăpânești, știi? E înnebunitor.

— Fără voia mea. Sunt pe jumătate francez, *joie de vivre* și toate celelalte. Foarte serios, totuși, nu te-am văzut în niciun stadiu de nud sau seminud și au trecut trei zile încheiate de la primul nostru sărut, *quelle catastrophe*, știi?

Încearcă să-mi dea părul suflat de vânt la o parte de pe faţă, apoi mă sărută până când îmi zvâcnește inima în piept ca un cal sălbatic.

— Cu toate că am o imaginaţie foarte bună...

— *Quel* tâmpit, spun eu, împingându-l în faţă.

— Știi, doar mă port ca un tâmpit, ca să spui tu *quel* tâmpit, răspunde el.

Poteca urcă într-un loc unde sequoia bătrâni se înalţă drept până la cer și transformă pădurea în catedrala lor tainică. Vântul s-a oprit, iar pădurea a devenit nepământean de nemișcată și de liniștită. Frunzele tremură de jur împrejurul nostru, ca niște mici petice de lumină.

— Așadar, ce-i cu mama ta? întreabă Joe, din senin.

— Ce?

Mintea mea nici că putea fi mai departe de gândurile la mama.

— În prima zi când am venit pe la voi, Buni mi-a spus că o să termine portretul când mama ta se va întoarce. Unde e?

— Nu știu.

De obicei, las răspunsul aici și nu umplu spaţiile goale cu detalii, dar el încă n-a dat bir cu fugiţii din pricina tuturor ciudăţeniilor familiei.

— N-am întâlnit-o niciodată pe mama, spun eu. Bine, am întâlnit-o, dar a plecat când eu aveam un an. Are o fire neastâmpărată, bănuiesc că e trăsătură de familie.

Se oprește în loc.

— Asta e? Asta e explicaţia? Pentru că a plecat și *nu s-a mai întors niciodată*?

Da, e ţicneală, dar ţicneala asta a Walkerilor a avut întotdeauna noimă, pentru mine.

— Buni spune că o să se întoarcă, spun eu.

Stomacul mi se strânge dureros la gândul că s-ar putea întoarce chiar acum. La gândul că Bailey încercase cu atâta îndârjire s-o găsească. La gândul că i-aș trânti ușa în faţă, dacă într-adevăr s-ar fi întors, ţipându-i: *Ai venit prea târziu.* La gândul că ar putea să nu vină înapoi niciodată. La gândul că nu sunt sigură cum să mai cred toate acestea fără Bailey, crezând împreună cu mine.

— Și mătușa Sylvie a lui Buni a avut apucătura asta, adaug eu, simţindu-mă imbecilă. S-a întors după douăzeci de ani de umblat prin lume.

— Uau, zice Joe.

Nu i-am văzut niciodată fruntea atât de încruntată.

— Uite, n-o cunosc pe mama, așa că nu-i duc dorul sau ceva..., spun eu, dar simt că încerc mai degrabă să mă conving pe mine, decât pe Joe. Ea e o femeie cutezătoare, cu spirit liber, care a plecat să cutreiere tot globul de una singură. E misterioasă. E o treabă mișto.

E *mișto*? Doamne, sunt atât de bleagă. Dar când s-a schimbat totul? Pentru că obișnuia să fie mișto, super-mișto, de fapt — ea era Magellan a noastră, Marco Polo al nostru, una dintre femeile Walker rebele, al cărei spirit neînfrânat și neastâmpărat o pune în mișcare dintr-un loc într-altul, de la o dragoste la alta, de la un moment la un imprevizibil alt moment.

Joe zâmbește, se uită la mine cu atâta căldură, încât uit de orice altceva.

— Tu ești mișto, zice el. Iertătoare. Spre deosebire de căposul de mine.

Iertătoare? Îi iau mâna, întrebându-mă de unde reacţia lui și întrebându-mă și de a mea, dacă sunt de treabă și iertătoare sau

complet iluzorie. Și ce-i asta cu căpoșenia lui? Cine e căpos? Acel Joe care n-a mai vorbit niciodată cu violonista aceea? Dacă-i așa, nu vreau să-l întâlnesc pe băiatul ăla niciodată. Continuăm să mergem în tăcere, amândoi rotindu-ne în cerurile minţilor noastre încă vreun kilometru, și apoi am ajuns și toate gândurile la căpoșenia lui și la misterioasa mea mamă absentă dispar.

— OK, închide ochii, îi spun. O să te conduc eu.

Întind mâinile din spatele lui și-i acopăr ochii cu palmele, ghidându-l pe potecă.

— OK, deschide-i.

Este un dormitor. Un întreg dormitor în mijlocul pădurii.

— Uau, unde-i Frumoasa Adormită? întreabă Joe.

— Asta voi fi eu, spun și fac câţiva pași în fugă, sărind în patul pufos.

E ca și când ai sări pe un nor. El îmi urmează exemplul.

— Tu ești prea trează ca să fii ea, am discutat deja despre asta.

Stă pe marginea patului, uitându-se în jur.

— E de necrezut, cum a apărut ăsta aici?

— E un han, la vreun kilometru depărtare, pe râu. A fost o comună, în anii șaizeci, iar proprietarul, Sam, este un bătrân hipiot. El a aranjat dormitorul ăsta din pădure pentru oaspeţii care se întâmplau să rămână, dacă făceau drumul până aici, ca o surpriză romantică, bănuiesc, dar eu n-am văzut niciun suflet să treacă pe aici și vin de când mă știu. De fapt, cred că am văzut pe cineva aici, o dată: pe Sam, schimbând cearșafurile. Întinde prelata pe deasupra, când plouă. Eu scriu la birou, citesc în balansoar, stau aici, pe patul ăsta și visez cu ochii deschiși. N-am mai adus până acum vreun băiat aici, totuși.

El zâmbește, se așază pe partea patului unde stau eu întinsă și începe să-și plimbe degetele pe burta mea.

— La ce visezi tu cu ochii deschiși?

— La asta, spun, în timp ce mâna lui se lipește pe mijlocul meu, pe sub bluză.

Respirația îmi devine mai rapidă — îi vreau mâinile peste tot.

— John Lennon, pot să te întreb ceva?

— O-ooh, ori de câte ori oamenii spun asta, urmează ceva înfricoșător.

— Ești virgină?

— Ce spuneam — urmează întrebarea înfricoșătoare, bolborosesc eu, umilită.

Ce mai stricător de dispoziție! Mă foiesc să mă eliberez de sub mâna lui.

— E chiar atât de evident?

— Oarecum.

Uh. Îmi vine să mă bag sub pături. El încearcă să-și ia vorbele înapoi.

— Nu, vreau să spun, cred că e mișto că ești.

— În mod clar, nu e mișto.

— Pentru tine, poate, dar nu pentru mine, dacă...

— Dacă ce?

Stomacul mi se agită dintr-odată. Mi se dă peste cap.

Acum el arată stingherit — așa-i trebuie.

— Păi, dacă vreodată, nu acum, dar cândva, ai vrea să nu mai fii, și eu aș putea să fiu primul, asta e partea unde lucrurile sunt mișto, știi, pentru mine.

Expresia lui e timidă și dulce, dar ceea ce spune mă face să mă simt speriată, și excitată, și copleșită, și sunt gata să izbucnesc în lacrimi, ceea ce și fac și, pentru prima oară, habar n-am măcar de ce.

— Oh, Lennie, îmi pare rău, a fost atât de rău s-o spun? Nu plânge, nu e nicio presiune, să te sărut, să fiu cu tine în orice fel e nemaipomenit...

— Nu, zic eu, râzând și plângând în același timp. Plâng pentru că... ei bine, nu știu de ce plâng, dar sunt fericită, nu tristă...

Întind mâna spre brațul lui, iar el se întinde lângă mine, sprijinindu-mi capul pe cotul lui, corpurile noastre atingându-se pe

toată lungimea. Îmi cercetează ochii, într-un fel care mă face să tremur.

— Doar să mă uit în ochii tăi..., șoptește el. Niciodată n-am mai simţit ceva asemănător.

Mă gândesc la Génévième. El spusese că fusese îndrăgostit de ea, adică înseamnă...

— Nici eu, zic, incapabilă să-mi opresc lacrimile să nu șiroiască iar.

— Nu plânge.

Vocea lui e lipsită de greutate, ceaţă plutitoare. Îmi sărută ochii, îmi trece ușor peste buze.

Se uită la mine atât de direct, încât mă ameţește, de parc-aș avea nevoie să mă întind puţin, deși stau întinsă.

— Știu că n-a trecut atât de mult timp, Len, dar cred... nu știu... aș putea fi...

Nu e nevoie s-o spună, și eu o simt; nu e subtilă — e ca și când toate clopotele de pe o rază de kilometri întregi bat deodată, cu forţă, asurzitor, cele flămânde și cele micuţe, fericite, cu clinchete subţiri, toate răsunând în acest moment. Îmi petrec mâinile pe după gâtul lui, îl trag spre mine și atunci el mă sărută cu putere și atât de adânc, iar eu zbor, plutesc, mă înalţ...

Îmi murmură în păr:

— Uită ce-am spus mai devreme, hai să rămânem la asta, s-ar putea să nu supravieţuiesc pentru mai mult.

Râd. Atunci el sare, îmi găsește încheieturile mâinilor și mi le ţintuiește deasupra capului.

— Da, bine. Glumind până la capăt, vreau să fac *totul* cu tine, oricând vei fi tu pregătită, eu sunt acela, promiţi?

E deasupra mea, bătând din gene și rânjind ca un netot absolut.

— Promit, zic.

— Bine. Mă bucur că am hotărât-o pe-asta.

Își ridică o sprânceană.

— O să te deflorez, John Lennon.

— O, Doamne, atât, atât de jenant, *quel, quel* uriaș tâmpit.

Încerc să-mi acopăr faţa cu mâinile, dar el nu mă lasă. Și atunci ne luptăm și râdem și trec multe, multe minute până îmi amintesc că sora mea a murit.

capitolul 24

(Găsită pe un ambalaj de bomboană, în pădure, în spatele Liceului Clover)

ÎI VĂD CAMIONETA lui Toby în faţa casei și un fulger de mânie mă săgetează. De ce nu poate să stea departe de mine măcar o zi, dracului? Chiar vreau să pătrez sentimentul ăsta de fericire de care mă bucur acum. *Te rog.*

O găsesc pe Buni în atelierul de artă, curăţându-și pensulele. Toby nu se vede pe nicăieri.

— De ce e întotdeauna aici? îi șoptesc lui Buni.

Ea se uită la mine, surprinsă.

— Ce-ţi veni, Lennie? Eu l-am chemat să mă ajute să repar spalierele prin grădină, iar el a zic c-o să treacă după ce-și termină munca la fermă.

— Nu poţi chema pe altcineva?

Vocea îmi clocotește de furie și exasperare și sunt sigură că par sărită de pe fix. Sunt sărită de pe fix — nu vreau decât să fiu îndrăgostită. Vreau să simt bucuria asta. Nu vreau să am de-a face cu

Toby, cu mâhnirea, cu durerea, cu vinovăţia și MOARTEA. Sunt atât de sătulă de MOARTE.

Buni nu arată deloc mulţumită.

— Doamne, Len, ai puţină milă, băiatul e distrus. Îl face să se simtă mai bine dacă e pe lângă noi. Noi suntem singurii care înţeleg. A spus-o clar, aseară.

Își usucă pensulele deasupra chiuvetei, smucind din încheietură teatral de câte ori le scutură.

— Te-am întrebat odată dacă era totul în regulă între voi doi și tu ai spus că da. Te-am crezut.

Trag adânc aer în piept și îl las să-mi iasă din plămâni încet, încercând să-l închid pe Mr. Hyde înapoi în corpul meu.

— E OK, e bine, îmi cer iertare. Nu știu ce-i cu mine.

Apoi o ating ușor pe Buni și ies brusc din cameră.

Mă urc în Sanctuar și pun cea mai nesuferită muzică punk descreierată pe care o am, o trupă din San Francisco numită Jeg. Știu că Toby urăște orice fel de punk, pentru că ăsta era un motiv constant de ceartă cu Bailey, care o iubea. În cele din urmă câștigase el, cu tot alt-country[1] care-i plăcea, și cu Willie Nelson, Hank Williams și Johnny Cash, treimea lui sfântă, însă el nu se răzgândise niciodată în privinţa punkului.

Muzica nu e de ajutor. Ţopăi în sus și-n jos pe covorașul albastru de dans, dând din cap la ritmul neobosit, dar sunt prea furioasă și să dau din cap, PENTRU CĂ NU VREAU SĂ DANSEZ ÎN MIEZUL DE DOVLEAC AL SANCTUARULUI SINGURĂ. Într-o clipă, toată furia pe care o simţisem puţin mai înainte pentru Toby s-a transferat asupra lui Bailey. Nu înţeleg cum a putut să-mi facă una ca asta, să mă lase singură aici. Mai ales pentru că mi-a promis, toată viaţa ei, că n-o să dispară NICIODATĂ ca mama, că întotdeauna noi o să ne avem una pe cealaltă, întotdeauna, ÎNTOTDEAUNA, ÎNTOTDEAUNA.

---

[1] *Alternative country*, subgen al muzicii country care încorporează influențe de rock tradițional, *bluegrass*, *honky-tonk*, rock alternativ, folk și uneori punk.

— Era foarte important pentru mine, Bailey! strig eu și iau perna, izbind-o continuu de pat, până când, în sfârșit, multe melodii mai târziu, mă simt ceva mai calmă.

Mă prăbușesc pe spate, în pat, gâfâind și transpirând. Cum o să supraviețuiesc? Cum reușesc alții? Oamenii mor tot timpul. În fiecare zi. În fiecare ceas. Sunt familii în toată lumea care se uită în gol la paturi în care nu se mai doarme, la pantofi care nu mai sunt purtați. Familii care nu mai trebuie să cumpere niște cereale anume, un șampon de un anume fel. Sunt oameni pretutindeni care stau la coadă la filme, cumpără perdele, plimbă câinii, în vreme ce, pe dinăuntru, inimile lor sunt făcute zdrențe. Pentru ani în șir. Pentru întreaga lor viață. Nu cred că timpul vindecă. Nu vreau. Dacă m-aș vindeca, ar însemna că am acceptat lumea fără ea?

Îmi amintesc din nou de carnețelul ei. Mă ridic, închid Jegul, pun niște Nocturne de Chopin, ca să văd dacă asta mă va liniști, și mă duc la birou. Scot carnețelul, deschid la ultima pagină, unde sunt câteva combinații care nu fuseseră încă tăiate. Toată pagina e plină de combinații între numele mamei și personaje din Dickens. Paige/Twist, Paige/Fagan, Walker/Havisham, Walker/Oliver/Paige, Pip/Paige.

Deschid computerul, scriu *Paige Twist* și apoi caut prin paginile de documente, negăsind nimic care să poată fi legat de mama, apoi scriu *Paige Dickens* și găsesc niște posibilități, dar documentele sunt majoritatea de la echipele de atletism ale liceelor și din revistele studenților de la colegiu, niciunul care să fi putut avea vreo legătură cu ea. Mai caut și alte combinații dickensiene, dar nu găsesc nici cea mai vagă posibilitate.

A trecut o oră și am făcut doar câteva căutări. Mă uit înapoi la paginile, nenumărate, de combinații pe care le căutase Bailey și mă întreb din nou când le făcuse pe toate și unde, poate la laboratorul de informatică al școlii, pentru că altfel cum aș fi putut să nu observ că se uită zăpăcită la computerul ăsta ore în șir? Mă șochează din

nou cât de mult își dorise s-o găsească pe mama, pentru că, altminteri, de ce și-ar fi dedicat atâta timp acestei probleme? Ce s-a putut întâmpla în februarie care s-o facă să apuce pe drumul ăsta? Mă întreb dacă a fost atunci când a cerut-o Toby în căsătorie. Poate că voise să vină mama la nuntă. Dar Toby a spus că o ceruse în căsătorie chiar înainte de a muri. Trebuie să vorbesc cu el.

Cobor la parter, cer iertare lui Buni, îi spun că am fost cu nervii întinși toată ziua, ceea ce e adevărat pentru fiecare nenorocită de zi, în ultima vreme. Ea se uită la mine, mă mângâie pe păr și spune:

— E în regulă, scumpo, poate reușim să mergem la o plimbare împreună, mâine, să vorbim puţin...

Când o să *priceapă*? Nu vreau să vorbesc cu ea despre Bailey, despre nimic.

Când ies din casă, Toby stă pe o scară, lucrând la un spalier din faţa grădinii. Fâșii de auriu și trandafiriu jupoaie cerul. Toată curtea e scăldată de soarele la apus, trandafirii par luminaţi pe dinăuntru, ca lanternele.

El întoarce capul spre mine, răsuflă teatral, apoi coboară încet scara, sprijinindu-se de ea cu braţele încrucișate la piept.

— Voiam să-ţi spun că îmi pare rău... încă o dată.

Oftează.

— Sunt pe jumătate ieșit din minţi, în ultima vreme.

Îmi cercetează atent ochii.

— Tu ești OK?

— Da, mai puţin partea cu jumătate ieșită din minţi, îi răspund.

La acestea, zâmbește și toată faţa i se înseninează de bunătate și înţelegere. Mă relaxez puţin, mă simt prost c-am vrut să-l decapitez acum o oră.

— Am găsit un carneţel în biroul lui Bailey, îi spun, nerăbdătoare să aflu dacă știa ceva și foarte dornică să nu vorbesc sau să mă gândesc la ziua de ieri. Se pare că o căuta pe mama, dar cu ardoare, Toby, pagini peste pagini de posibile pseudonime, pe care trebuie să le fi căutat pe internet. A încercat totul, trebuie s-o fi

făcut zi și noapte. Nu înțeleg unde a făcut asta, nu știu de ce a făcut-o...

— Nici eu nu știu, zice el și vocea îi tremură puțin.

Lasă ochii în jos. Îmi ascunde ceva?

— Carneţelul e datat. A început să se ocupe cu asta la sfârșitul lui februarie — s-a întâmplat ceva atunci de care știi tu?

Oasele lui Toby se înmoaie și se lasă în jos pe lângă spalier, cu capul în mâini și începe să plângă.

Ce se întâmplă?

Mă aplec, îngenunchez în faţa lui și îmi pun mâinile pe braţele lui.

— Toby, zic blând, e OK.

Îl mângâi pe cap. Frica îmi trimite fiori pe ceafă și pe braţe.

El clatină din cap.

— Nu e OK.

Abia de poate articula.

— Nu voiam să-ţi spun niciodată.

— Ce? Ce nu voiai să-mi spui?

Vocea mea iese ţipată, de nebună.

— Înrăutăţește lucrurile, Len, și n-am vrut să-ţi fie și mai greu.

— Ce?

Tot părul mi s-a ridicat. Sunt cu adevărat înspăimântată acum. Ce ar putea să facă moartea lui Bailey încă și mai rea?

El mă ia de mână și o ţine strâns într-a lui.

— Urma să avem un copil.

Mă aud icnind.

— Era însărcinată când a murit.

Nu, gândesc eu, asta nu se poate.

— Poate că de-asta o căuta pe mama voastră. Sfârșitul lui februarie e aproape de momentul în care am aflat noi.

Ideea își începe avalanșa prin mine, câștigând viteză și volum. Cealaltă mână a mea e pe umărul lui și, cu toate că mă uit la faţa lui, o privesc pe sora mea ţinând copilul lor în sus, strâmbându-se năstrușnic la el, privesc cum ea și Toby îl iau pe copil fiecare de o

mână și se duc cu el la râu. Doamne. Pot să văd în ochii lui Toby că toate acestea le-a purtat singur și, pentru prima oară de la moartea lui Bailey, simt mai multă părere de rău pentru cineva decât pentru mine. Îl iau în braţe și îl legăn. Și atunci, când ochii noștri se întâlnesc și suntem din nou acolo, în acel lăcaș deznădăjduit al durerii pierderii, un loc în care Bailey nu poate fi niciodată și Joe Fontaine nu există, un loc unde suntem doar Toby și cu mine, lăsaţi în urmă, îl sărut. Îl sărut să-l alin, să-i spun cât de rău îmi pare, să-i arăt că sunt aici și că sunt vie, și la fel și el. Îl sărut pentru că sunt mult prea dată peste cap și sunt așa de luni întregi. Îl sărut și continui să-l sărut și să-l ţin în braţe și să-l mângâi, pentru că, din cine știe ce motiv sucit, asta e ceea ce fac.

În clipa în care corpul lui Toby înlemnește în braţele mele, știu.

Știu, dar nu știu cine e.

La început, cred că e Buni, ea trebuie să fie. Dar nu e.

Nu e nici Big.

Mă întorc și îl văd, la câţiva metri distanţă, încremenit, o statuie.

Ne uităm ochi în ochi și apoi el se împleticește îndărăt. Sar din braţele lui Toby, îmi găsesc picioarele și mă reped spre Joe, dar el se întoarce cu spatele și o ia la fugă.

— Așteaptă, te rog, strig eu. Te rog.

El se oprește, cu spatele la mine — o siluetă pe fundalul unui cer acum învăpăiat, un foc nebunesc întinzându-se scăpat de sub control spre orizont. E ca și când aș cădea pe scări, lovindu-mă și rostogolindu-mă mai departe, incapabilă să mă opresc. Totuși, mă silesc să înaintez și să mă duc la el. Îl iau de mână, încercând să-l întorc cu faţa spre mine, dar el și-o smulge de parcă atingerea mea îl dezgustă. Apoi se întoarce, încet, de parcă s-ar mișca sub apă. Aștept, speriată până la Dumnezeu să mă uit la el, să văd ce-am făcut. Când în sfârșit e cu faţa la mine, ochii lui sunt lipsiţi de viaţă, faţa îi e de piatră. E ca și când minunatul lui spirit i-a părăsit corpul.

Cuvintele îmi zboară din gură:

— Nu e ca între noi, nu simt.... e altceva, sora mea...

Sora mea era însărcinată, sunt gata să spun ca explicaţie, dar cum ar putea să explice asta ceva? Sunt disperată ca el să înţeleagă, dar nu înţeleg eu.

— Nu e ce crezi tu, spun, previzibil, jalnic.

Văd cum furia și durerea erup simultan pe chipul lui.

— Ba da, *este*. Este *exact* ceea ce cred eu, este exact ceea ce *am crezut* eu.

Îmi scuipă cuvintele în faţă.

— Cum ai putut... am crezut că tu...

— Eu, da. Eu, da.

Plâng în hohote acum și lacrimile îmi șiroiesc pe obraji.

— Nu înţelegi.

Faţa lui e un tumult de dezamăgire.

— Ai dreptate. *Nu* înţeleg. Poftim.

Scoate o bucată de hârtie din buzunar.

— Asta venisem să-ţi dau.

O mototolește și o aruncă în mine, apoi face stânga-mprejur și o rupe la fugă, pierzându-se în înserare.

Mă aplec și iau hârtia mototolită, o netezesc. Sus scrie *Partea a 2-a: Duet pentru clarinetista și chitaristul menţionaţi mai înainte.* O împăturesc cu grijă, o bag în buzunar, apoi m-așez în iarbă, o grămadă de oase fără vlagă. Îmi dau seama că sunt exact în același loc în care Joe și cu mine ne-am sărutat, seara trecută, în ploaie. Cerul și-a pierdut înflăcărarea, numai niște scame aurii răzleţe, înghiţite necruţător de întuneric. Încerc să aud în cap melodia pe care a scris-o pentru mine, dar nu pot. Tot ce aud este el spunând: *Cum ai putut?*

Cum am putut?

Cineva ar fi putut la fel de bine să ruleze tot cerul, să-l împacheteze și să-l ia definitiv.

Curând, simt o mână pe umăr. Toby. Ridic mâna și o pun peste a lui. El se lasă pe un genunchi, lângă mine.

— Îmi pare rău, spune liniștit. Apoi adaugă. O să plec, Len.

Apoi simt numai răceală pe umăr, unde fusese mâna lui. Îi aud camioneta pornind și ascult motorul ambalând, în timp ce pornește pe drum după Joe.

Numai eu. Sau cel puţin așa cred până îmi ridic ochii spre casă, unde văd silueta lui Buni în cadrul ușii. Seara trecută, era Toby acolo. Nu știu de cât timp stă acolo, nu știu ce a văzut și ce nu. Deschide ușa, merge până la capătul verandei și se sprijină de balustradă cu ambele mâini.

— Hai înăuntru, scumpo.

Nu-i povestesc ce s-a întâmplat cu Joe, la fel cum nu i-am povestit niciodată ce se întâmplase cu Toby. Totuși pot vedea în ochii ei mâhniţi, când se uită la mine, că foarte probabil știe deja tot.

— Într-o zi, o să stai din nou de vorbă cu mine.

Mă ia de mâini.

— Mi-e dor de tine, știi. Și lui Big îi e dor.

— Era însărcinată, șoptesc.

Buni dă din cap.

— Ţi-a spus?

— Autopsia.

— Erau logodiţi, spun.

Pe-asta, îmi dau seama după faţa ei, n-o știa.

Mă cuprinde în braţele ei și stau astfel, în îmbrăţișarea ei sigură și trainică, lăsându-mi lacrimile să-mi urce și să-mi tot urce în ochi și să-mi cadă și să-mi tot cadă, până când rochia ei e fleașcă de la ele și noaptea a năpădit casa.

capitolul 25

Nu mă duc la altarul biroului ca să vorbesc cu Bailey din vârful muntelui. Nici măcar nu aprind lumina. Mă duc direct în pat, cu toate hainele pe mine, și mă rog să adorm. Somnul nu vine.

Ceea ce vine, însă, e rușinea, săptămâni întregi de rușine, valuri de rușine, străbătându-mă în explozii rapide și fierbinți ca greața, făcându-mă să gem în pernă. Minciunile și jumătățile de adevăr și prescurtările pe care i le-am spus și nu i le-am spus lui Joe mă năpădesc și mă apasă până ce abia de mai pot respira. Cum am putut să-l rănesc așa, să-i fac exact ceea ce i-a făcut Génévième? Toată iubirea pe care o am pentru el mă strivește în corpul meu. Mă doare pieptul. Mă doare toată ființa mea. Arăta ca o persoană complet diferită. Devenise o persoană complet diferită. Nu era cel care mă iubea pe mine.

Îi văd chipul lui Joe, apoi pe al lui Bailey, amândoi aplecându-se asupra mea cu doar trei cuvinte pe buze: *Cum ai putut?*

N-am niciun răspuns.

Îmi pare rău, scriu cu degetul pe cearșafuri neîncetat, până când nu mai pot rezista și aprind lumina.

Dar lumina îmi provoacă greață veritabilă și-mi apar în fața ochilor toate momentele cu sora mea care vor rămâne de-acum

netrăite: să-i ţin copilul în braţele mele. Să-i învăţ copilul să cânte la clarinet. Doar să îmbătrânim împreună, zi după zi. Tot viitorul pe care n-o să-l avem se sfâșie și iese din mine în găleata de gunoi deasupra căreia sunt aplecată până ce nu mai rămâne nimic înăuntru, nimic decât eu în această cameră portocalie fantomatică.

Și atunci mă izbește.

Fără adăpostul și tumultul din braţele lui Toby, fără sublima uitare de orice altceva din braţele lui Joe, nu mai sunt decât eu.

Eu, ca o micuţă cochilie de melc, cu singurătatea întregului ocean mugind invizibil înăuntru.

Eu.

Fără.

Bailey.

Întotdeauna.

Îmi arunc capul în pernă și urlu, de parcă însuși sufletul meu mi-a fost rupt în două, pentru că așa este.

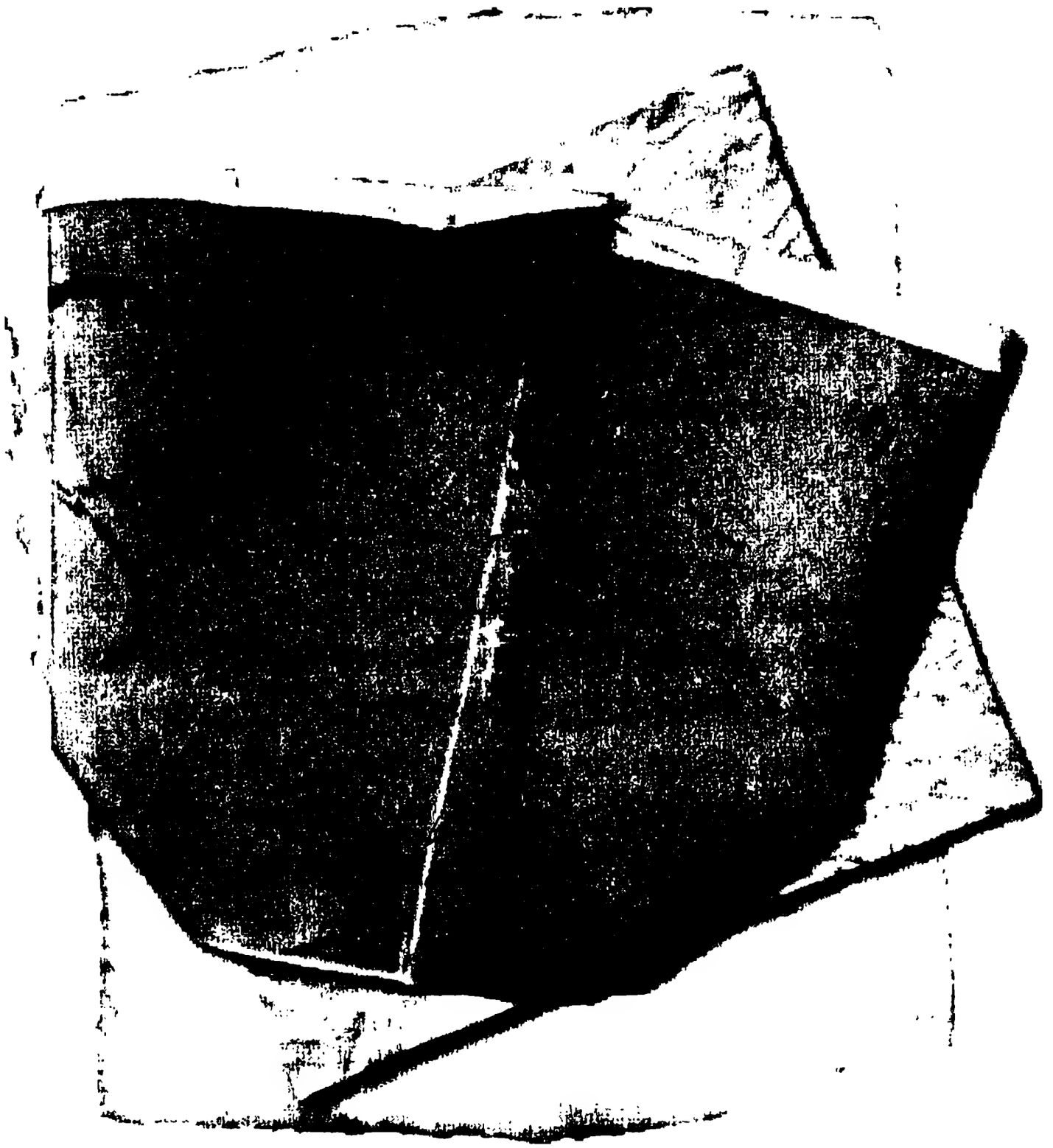

(Găsită pe un pahar de unică folosință la râu)
(Găsită pe un ambalaj de bomboană în parcare, la Liceul Clover)
(Găsită pe o bucățică de hârtie din coșul de gunoi, Biblioteca publică din Clover)

Partea a doua

Len, unde e ea în seara asta?

Dormeam.

Haide, Len.

OK, în India, urcă pe Himalaya.

Am făcut-o pe asta săptămâna trecută.

Atunci începe tu.

Bine. E în Spania. Barcelona. O eșarfă îi acoperă capul, stă în apropiere de apă, bea sangria, cu un bărbat numit Pablo.

Se iubesc?

Da.

Dar ea o să-l părăsească de cum vine dimineața.

Da.

O să se trezească înainte de zori, o să-și ia valiza ușurel de sub pat, o să-și pună o perucă roșcată, o eșarfă verde, o rochie galbenă și pantofi albi. O să prindă primul tren care pleacă.

O să lase un bilet?

Nu.

Niciodată nu lasă.

Nu.

O să stea în tren și o să se uite pe geam, la mare.

O femeie o să se așeze lângă ea și or să încropească o conversație.

Femeia o s-o întrebe dacă are copii, iar ea o să spună „Nu".

Greșit, Len. O să spună: „Sunt la drum să-mi văd fetele chiar în clipa asta".

(Găsită pe o bucată de hârtie vârâtă între două stânci, la Flying Man's)

capitolul 26

Mă trezesc târziu, cu faţa turtită în pernă. Mă ridic într-un cot și mă uit pe fereastră. Stelele au vrăjit cerul întunecat. E o noapte scânteietoare. Deschid fereastra și zgomotul râului vine călare pe adierea de vânt parfumată de trandafiri drept în camera noastră. Sunt șocată să-mi dau seama că mă simt puţin mai bine, de parcă am ajuns dormind într-un loc cu ceva mai mult aer. Îmi alung gândurile de la Joe și de la Toby, mai inspir o dată adânc mireasma florilor, a râului, a lumii, apoi mă ridic, duc găleata de gunoi în baie, o curăţ și mă spăl și pe mine, apoi mă întorc drept la biroul lui Bailey.

Deschid computerul, scot carnetul din primul sertar al biroului unde îl ţin acum și hotărăsc să continui de unde am rămas, ziua trecută. Trebuie să fac ceva pentru sora mea și n-am altă idee decât s-o găsesc pe mama pentru ea.

Încep prin a tasta restul combinaţiilor din carnetul lui Bailey. Înţeleg de ce, devenind mamă, la rândul ei, a simțit Bailey imboldul s-o caute pe mama astfel. Mi se pare cumva logic. Dar mai există și altceva, bănuiesc eu. Într-un colţ îndepărtat și strâmt din mintea mea, există o măsuţă de toaletă, iar în măsuţa aceea de toaletă există un gând, vârât în fundul celui mai de jos sertar. Știu

că se află acolo pentru că eu l-am pus, alegând un loc în care să nu fiu nevoită să mă mai uit la el. Dar în seara asta deschid sertarul acela scârţâitor și mă confrunt cu ceea ce am crezut întotdeauna și anume: și Bailey îl avea — neastâmpărul tropăise prin întreaga viaţă a surorii mele, insuflând tot ce făcea, de la fugit la colegiu în capătul celălalt al ţării, până la schimbarea de personalitate pe scenă. Întotdeauna crezusem că acesta era motivul din spatele dorinţei sale de a o găsi pe mama. Și știu că era motivul pe care mi-aș fi dorit să nu-l fi avut niciodată. Pariez că de aceea nu-mi spusese și mie că o căuta pe mama atât de asiduu. Știuse că aveam să încerc s-o opresc. N-aș fi vrut ca mama să-i descopere lui Bailey o cale de a ieși din vieţile noastre.

O exploratoare e destul pentru orice familie.

Dar pot să recuperez asta acum găsind-o pe mama. Pun combinaţie după combinaţie în mai multe motoare de căutare. După o oră, totuși, sunt gata să arunc computerul pe fereastră. E zadarnic. Am ajuns până la capătul carnetului lui Bailey și am început și căutări de combinaţii proprii, folosind cuvinte și simboluri din poemele lui Blake. Pot să văd în carnet că Bailey scotocise prin cutia mamei după indicii de pseudonime. Folosise referinţe din *Oliver Twist*, *Siddhartha* și *Pe drum*, dar nu ajunsese încă la William Blake. Am ţinut volumul de poeme deschis și am combinat cuvinte ca *Tigru* sau *Un pom otrăvit* sau *Diavol* cu *Paige* sau *Walker* și cuvinte ca *bucătar* și *restaurant*, gândindu-mă, ca Buni, că așa își făcea probabil banii în timp ce călătorea, dar fără niciun rezultat. După încă o oră de împerecheri inexistente, îi spun vârfului de munte Bailey din desenul cu exploratoarea că nu mă dau bătută, numai că am nevoie de o pauză și cobor la bucătărie să văd dacă mai e cineva treaz.

Big e pe verandă, stând în mijlocul banchetei ca pe un tron. Mă înghesui lângă el.

— Incredibil, murmură el, dându-mi un ghiont pe genunchi. Nici nu-mi mai aduc aminte ultima oară când mi te-ai alăturat la

taclale noaptea. Tocmai mă gândeam că aș putea trage chiulul, mâine, ca să văd dacă o nouă prietenă de-a mea vrea să ia prânzul cu mine într-un restaurant. M-am săturat să iau masa în copaci.

Își răsucește mustața un pic prea visător.

O-ooh.

— Ține minte, îl avertizez. N-ai voie să mai ceri pe nimeni în căsătorie până n-ai stat cu ea un an întreg. Astea au fost regulile tale după ultimul divorț.

Întind mâna și-l trag de mustață, adăugând, pentru efect:

— Al cincilea divorț al tău.

— Știu, știu, zice el. Dar, frate, chiar mi-e dor să cer pe cineva, nimic nu-i atât de romantic. Vezi cum faci să încerci asta, măcar o dată, Len — e un salt cu parașuta, deși ai picioarele pe pământ.

Râde într-un mod zăngănitor, care ar putea fi numit chicotit, dacă el n-ar avea zece metri înălțime. Ne-a spus asta, lui Bailey și mie, toată viața. De fapt, până ce Sarah s-a apucat să țină un discurs despre inechitățile căsniciei în clasa a șasea, habar n-avusesem că o cerere în căsătorie nu era considerată întotdeauna o inițiativă cu oportunități egale.

Mi-arunc privirea spre curtea unde, cu câteva ore mai devreme, Joe m-a părăsit, probabil pentru totdeauna. Mă gândesc pentru o clipă să-i spun lui Big că probabil Joe n-o să mai vină pe aici, dar n-am curajul să-i dau vestea. E aproape la fel de atașat de el pe cât sunt și eu. Și, oricum, vreau să stau de vorbă cu el despre altceva.

— Big?

— Hmm?

— Chiar crezi în chestia cu gena neastâmpărului?

El se uită la mine, mirat, apoi răspunde:

— Sună ca o perfectă aiureală, nu-i așa?

Mă gândesc la răspunsul neîncrezător al lui Joe de azi, din pădure, la propriile mele dubii, la ale tuturor, întotdeauna. Chiar și în târgul ăsta, unde libertatea de spirit este o valoare familială fundamentală, în cele câteva dăți când am spus cuiva că mama a

plecat, când eu aveam doar un an, ca să trăiască o viaţă de libertate și de peregrinare, ei făcuseră niște mutre de parcă ar fi vrut să mă trimită să fiu închisă într-o cameră cu pereţii căptușiţi, undeva. Chiar și așa, pentru mine, această teorie a familiei Walker nu mi s-a părut niciodată imposibilă. Oricine a citit vreun roman sau a mers pe stradă sau a trecut pragul intrării în casa mea știe că oamenii au tot fel de ciudăţenii, mai ales ai mei, cred eu, aruncând o privire spre Big, care face Dumnezeu știe ce în copaci, se căsătorește permanent, încearcă să reînvie gândaci morţi, fumează mai multă iarbă decât toată clasa a unsprezecea și arată de parcă ar trebui să domnească peste vreun tărâm de basm. Deci de ce sora lui n-ar fi o aventurieră, un spirit lipsit de griji? De ce n-ar fi mama mea ca eroul din atâtea povești, cel curajos care pleacă? Preum Luke Skywalker, Gulliver, Căpitanul Kirk, Don Quijote, Odiseu. Nu întru totul reali pentru mine, de acord, dar mitici și magici, foarte asemănători cu sfinţii mei preferaţi sau cu personajele din romanele de care mă agăţ probabil un pic prea strâns.

— Nu știu, îi răspund cinstit. Este totul o aiureală?

Big nu zice nimic multă vreme, doar își răsucește mustaţa, cugetând.

— Nu, e doar o chestiune de clasificare, înţelegi ce vreau să spun?

Nu înţeleg, dar nu-l întrerup.

— Multe lucruri caracterizează membrii unei familii, nu-i așa? Iar această tendinţă, sau ce-o fi, din indiferent ce motiv, îi caracterizează pe ai noștri. Ar fi putut fi mai rău, am fi putut avea depresie sau alcoolism sau amărăciune. Rudele noastre cu această afecţiune doar călătoresc...

— Cred că și Bailey a avut-o, Big, spun eu, cuvintele ieșindu-mi din gură mai înainte să le pot opri, dezvăluind cât de mult credeam de fapt în asta, la urma urmei. Întotdeauna am crezut c-o avea.

— Bailey? Își încreţește fruntea. Nu, n-o văd. Eu n-am văzut niciodată o fată mai ușurată decât ea ca atunci când a fost respinsă la școala aia din New York City.

— Ușurată?

Uite, *asta* e o perfectă aiureală!

— Glumești? Ea *întotdeauna* și-a dorit să meargă la Juilliard. A muncit atâââât de mult pentru asta. Era visul ei!

Big îmi cercetează faţa aprinsă, apoi spune, blând:

— Al cui vis, Len?

Își poziţionează mâinile ca și când ar cânta la clarinet.

— Pentru că singura pe care m-am obișnuit s-o văd muncind atâââât de mult pe aici ai fost tu.

Doamne.

Vocea cu tremolo a Margueritei îmi răsună în minte: *Interpretarea ta e fermecătoare. Să înveţi să-ţi stăpânești emoţiile, Lennie, și te duci la Juilliard.*

În loc de asta, eu m-am lăsat de cântat.

În loc de asta, m-am împins și m-am înghesuit într-o cutie-cu-surprize, pe care mi-am construit-o singură.

— Vino aici.

Big își ridică braţul ca pe o aripă uriașă și îl pune peste mine, în timp ce mă strâng lângă el și încerc să nu mă gândesc la cât de îngrozită mă simţeam de fiecare dată când Marguerite pomenea de Juilliard, de fiecare dată când mă imaginam...

— Visele se schimbă, zice Big. Cred că al ei se schimbase.

Visele se schimbă, da, înţelegeam, dar nu știam că visele se pot ascunde într-o persoană.

Își aduce și celălalt braţ, încolăcindu-l în jurul meu și mă afund în urs, respirând în puternicul miros de iarbă îmbibat în hainele lui. El mă strânge tare, îmi mângâie părul cu mâna lui uriașă. Uitasem cât de liniștitor e Big, un cuptor uman. Arunc o privire spre faţa lui. O lacrimă îi curge pe obraz.

După câteva clipe, spune:

— Bails poate c-a avut niște furnici pe tălpi, cum au majoritatea oamenilor, dar eu cred că era mai mult ca mine, și ca tine, în ultimul timp, din punctul ăsta de vedere — *o sclavă a iubirii.*

Zâmbește la mine de parcă m-ar iniţia într-o societate secretă.

— Poate că e de la afurisiţii ăia de trandafiri și, asta ca să știi, eu cred în ăia: cârlig, undiţă și plumb. Sunt mortali pentru inimă — jur, suntem ca șoarecii de laborator când respirăm parfumul ăla tot anotimpul...

Își răsucește mustaţa, pare să fi uitat ce spunea. Aștept, amintindu-mi că e drogat. Parfumul trandafirilor șerpuiește prin aer între noi. Îl inspir, gândindu-mă la Joe, știind cât se poate de bine că nu trandafirii au stârnit dragostea asta în inima mea, ci băiatul, așa un băiat nemaipomenit. *Cum am putut?*

În depărtare, strigă o bufniţă — un sunet cavernos, însingurat, care mă face și pe mine să mă simt la fel.

Big continuă să vorbească de parcă n-ar fi trecut niciun moment.

— Nu, nu Bails a avut-o...

— Ce vrei să spui? întreb, ridicându-mă.

El se oprește din răsucit. Chipul îi devine serios.

— Buni era altfel când am fost noi tineri, zice el. Dacă a avut-o cineva, ea a fost aceea.

— Buni rareori iese din cartier, spun eu, nefiind de acord.

El chicotește.

— Știu. Bănuiesc că asta-i măsura în care eu nu cred totuși în genă. Întotdeauna am crezut că mama o avea. M-am gândit că Buni doar o pusese cumva la borcan, s-a închis ca într-o cursă în atelierul acela de artă, săptămâni de-a rândul, și a descărcat-o pe pânzele alea.

— Păi, dacă așa stau lucrurile, atunci de ce *mama mea* nu și-a pus-o și ea la borcan?

Încerc să-mi ţin vocea în frâu, dar mă simt deodată înfuriată.

— De ce a trebuit să plece, dacă Buni a putut trăi cu ea făcând câteva picturi?

— Nu știu, iubito, poate că Paige a avut-o mai rău.

— A avut *ce* mai rău?

— Nu știu!

Și îmi dau seama că nu știe, că e la fel de frustrat și stupefiat ca și mine.

— Acel ceva care face o femeie să-și părăsească fiicele micuţe, fratele și mama, și să nu se întoarcă timp de șaisprezece ani. Asta! Vreau să spun, noi o numim pofta de a cutreiera prin lume, alte familii ar putea să nu fie atât de îngăduitoare.

— Și cum ar numi-o alte familii? întreb.

Nu mi-a mărturisit niciodată atât de multe despre mama ca acum. E totul doar o poveste de acoperit nebunia? Ea chiar e pe bune scăpată din lanţul de la copac?

— Nu contează cum ar numi-o altcineva, Len, zice el. Asta este povestea *noastră* de spus.

Asta este povestea noastră de spus. A rostit asta în modul acela sentenţios, de Zece Porunci, și mă impresionează ca atare, adică profund. Ai crede că, după cât am citit la viaţa mea, ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai înainte, dar n-am făcut-o. Nici măcar o dată nu m-am gândit la aspectul interpretativ, de povestire al vieţii, al vieţii mele. Întotdeauna m-am simţit de parcă aș fi fost într-o poveste, da, dar nu de parcă eu aș fi fost autorul ei sau de parcă aș fi avut ceva de spus în relatarea ei.

Poţi să-ţi spui povestea în orice fel îţi trăsnește ţie prin minte.

E soloul tău.

capitolul 27

Acesta e secretul pe care l-am ținut față de tine, Bails,
și față de mine, de asemenea:
Cred că mi-a plăcut faptul că mama plecase,
că putea fi oricine,
oriunde,
făcând orice.
Mi-a plăcut că era invenția noastră,
o femeie trăind
pe ultima pagină a poveștii
cu numai ce ne-am imaginat noi
pus înaintea ei.
Mi-a plăcut că era a noastră, numai a noastră.

(Găsită pe o pagină ruptă din La răscruce de vânturi,
înfiptă într-o creangă, în pădure)

JOELIPSA SE AȘTERNE peste dimineaţă ca un giulgiu. Buni și cu mine stăteam prăbușite, fără vlagă, peste masa din bucătărie, uitându-ne în gol, în direcţii diferite.

Când m-am întors în Sanctuar, noaptea trecută, am puș carnetul lui Bailey în cutie, cu celelalte, și am închis-o. Apoi l-am dus pe Sf. Anton la locul lui, pe poliţa căminului, în faţa Jumătăţii de Mamă. Nu sunt sigură cum o s-o găsesc pe mama, dar știu că n-o să fie cu ajutorul internetului. Toată noaptea m-am gândit la ceea ce spusese Big. Se poate ca nimeni din familia asta să nu fie chiar cel pe care-l credeam eu, mai ales eu. Sunt foarte sigură că el a nimerit-o, cu mine.

Și poate și cu Bailey. Poate că are dreptate și ea n-a avut-o — orice ar fi *o* asta. Poate că sora mea voia doar să rămână aici, să se căsătorească și să aibă o familie.

Poate că asta era culoarea extraordinarului ei.

— Bailey a avut atâtea secrete, îi spun eu lui Buni.

— Pare o trăsătură de familie, răspunde ea, cu un suspin obosit.

Vreau s-o întreb ce vrea să spună, amintindu-mi ce spusese Big și despre ea, noaptea trecută, dar nu pot pentru că el tocmai intră în bucătărie, îmbrăcat gata pentru muncă, o clonă a lui Strâmbă-Lemne. Aruncă doar o privire spre noi și întreabă:

— Cine-a murit?

Apoi încremenește și clatină din cap.

— *Nu pot să cred* că am spus asta.

Se ciocănește în ţeastă ca pentru *nu-i nimeni acasă.* Apoi se uită în jur.

— Hei, unde-i Joe?

Și Buni și eu privim în jos.

— Ce-i? întreabă el.

— Nu cred c-o să mai vină pe aici, spun eu.

— Pe bune?

Big se micșorează de la Gulliver la liliputan sub ochii mei.

— De ce, iubito?

Simt că-mi dau lacrimile.

— Nu știu.

Din fericire, el o lasă așa și iese din bucătărie să-și verifice gândacii.

Tot drumul până la restaurant mă gândesc la nebuna violonistă franţuzoaică Génévième de care Joe a fost îndrăgostit și cum el n-a mai vorbit niciodată cu ea. Mă gândesc la descrierea lui a cântăreţilor la corn ca fiind genul totul sau nimic. Mă gândesc cum eu îl avusesem pe el tot și de acum n-aveam să mai am nimic din el, cel puţin dacă n-aș putea cumva să-l fac să înţeleagă ce se întâmplase seara trecută și-n toate celelalte seri cu Toby. Dar cum? Deja îi lăsasem două mesaje pe telefon, în dimineaţa asta, și chiar sunasem la casa Fontaine o dată. Decursese cam așa:

Lennie (tremurând în papucii ei de baie): Joe e acasă?

Marcus: Uau, Lennie, șocanta... curajoasa fată.

Lennie (privind în jos la litera stacojie brodată pe tricoul ei): E pe-acolo?

Marcus: Nu, a plecat devreme.

Marcus și Lennie: Tăcere stânjenitoare.

Marcus: E foarte afectat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat pentru o fată, pentru nimic, de fapt...

Lennie (gata să plângă): Vrei să-i spui că l-am sunat?

Marcus: Vreau.

Marcus și Lennie: Tăcere stânjenitoare.

Marcus (șovăitor): Lennie, dacă îl placi, ei bine, nu te da bătută.

Tonul.

Și asta-i problema, îl plac la nebunie. Fac un apel SOS către Sarah, să vină pe la restaurant cât sunt eu în tură.

În mod obișnuit, eu sunt Creatorul de Lasagna Zen. După trei veri și jumătate, patru schimburi pe săptămână, opt lasagna pe tură: 869 lasagna până în prezent — am făcut calculul — sunt maestră. Este meditaţia mea. Separ pastele foaie cu foaie din grămada

cleioasă care iese din frigider cu răbdarea și precizia unui chirurg. Îmi afund mâinile în ricotta și mirodenii și amestec totul până devine pufos ca un nor. Tai brânza în felii subţiri ca foaia de hârtie. Pun mirodenii în sos până cântă. Și apoi le pun una peste alta într-un munte al perfecţiunii. Lasagnele mele sunt sublime. Astăzi, totuși, lasagnele mele nu cântă. După ce aproape că mi-am retezat un deget pe tocător, am scăpat gogoloiul cleios de paste pe podea, am ţinut prea mult la cuptor noul pachet de paste, am scăpat o remorcă de sare în sosul tomat, Maria m-a pus să migălesc idiotizant la umplut rulouri de aluat cu un obiect bont, în timp ce făcea ea lasagnele lângă mine. Eram încolţită. Era prea devreme pentru clienţi, așa că nu eram decât noi, captive în interiorul lui *National Enquirer*[1] — Maria este heraldul târgului, trăncănește fără încetare despre destrăbălările și întâmplările amoroase din Clover, inclusiv, bineînţeles, escapadele arborescente ale inéditului Romeo al orașului: unchiul meu, Big.

— Ce mai face?

— Cum știi.

— Toată lumea întreabă de el. Obișnuia să se oprească la The Saloon în fiecare seară, după ce se întorcea pe pământ din vârful copacilor.

Maria amestecă într-o oală de sos lângă mine, ca o vrăjitoare în cazanul ei, în timp ce eu încerc să acopăr faptul că am spart încă un rulou de paste. Sunt o bolnavă din dragoste cu o soră moartă.

— Locul ăsta nu mai e același fără el. Preferă să stea singur?

Maria se întoarce spre mine, își dă la o parte o șuviță de păr negru de pe fruntea ei transpirată și observă cu enervare grămada în creștere de rulouri de cannoli sparte.

— E OK, la fel ca noi toţi, zic eu. Vine acasă după muncă.

---

[1] Numele unui celebru tabloid american (*enquirer* – anchetator, investigator, în limba engleză).

Mă abţin să adaug: Și fumează trei castroane de iarbă ca să-și amorţească durerea. Mă uit mereu la ușă, imaginându-mi că Joe ar putea intra graţios pe ea.

— Am auzit că a avut o vizitatoare în copac, alaltăieri, zice Maria alintat, întorcându-se la iscodit treburile celorlalţi.

— Nu se poate, zic eu, știind foarte bine că așa trebuie să se fi întâmplat.

— Ei, da. Dorothy Rodriguez, o cunoști, nu? Predă la clasa a doua. Noaptea trecută, la bar, am auzit că s-a urcat cu el în butoi până sus, în coroana copacilor, și *știi*...

Îmi face cu ochiul.

— Au făcut un picnic.

Gem:

— Maria, e unchiul meu, te rog.

Ea râde, apoi sporovăiește despre alte zece întâlniri amoroase secrete, până când, în sfârșit, intră Sarah, îmbrăcată ca un magazin de textile specializat în imprimeuri. Se oprește în prag, își ridică braţele și face semne de pace cu amândouă mâinile.

— Sarah! Pe cuvânt, arăţi exact ca mine acum douăzeci — drace, aproape acum treizeci de ani, zice Maria, îndreptându-se spre camera frigorifică.

Aud ușa trântindu-se în urma ei.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Sarah.

Odată cu ea a intrat și ziua de vară. Părul îi este încă ud de la înotat. Când am sunat-o, mai devreme, ea și Luke erau la Flying Man's „lucrând" la un cântec. Pot să simt mirosul râului pe ea, în timp ce mă îmbrăţișează peste tejghea.

— Porţi inelele la degetele de la picioare? o întreb ca să-mi amân puţin confesiunea.

— Bineînţeles.

Își ridică piciorul îmbrăcat în pantaloni strâmţi, caleidoscopici, în aer, ca să-mi arate.

— Impresionant.

Se cocoaţă pe scaunul înalt de cealaltă parte a tejghelei unde lucrez eu și își trântește cartea în faţă. Arunc o privire: *Written on the Body*, de o Hélène Cixous[1] mai tânără.

— Lennie, feministele astea franceze sunt mult mai mișto decât existenţialiștii ăia stupizi. Sunt atât de pătrunsă de conceptul de *jouissance* — înseamnă extaz transcendental, despre care sunt sigură că tu și Joe ştiţi totul...

Se joacă prin aer cu beţe invizibile.

— *Știam* totul.

Trag aer în piept. Mă pregătesc pentru marele *Ţi-am spus eu* al secolului.

Faţa ei încremenește undeva între neîncredere și șoc.

— Ce vrei să spui cu *știam*?

— Vreau să spun, *știam*.

— Dar, ieri...

Clatină din cap, încercând să asimileze vestea.

— Voi doi v-aţi jucat deviind de la repetiţii, îngreţoșându-ne pe noi, ceilalţi, din pricina acestei indisputabile, irefutabile și inconfundabile iubiri adevărate care vă emana din toţi porii corpurilor voastre siameze unite-la-șolduri[2]. Rachel a fost cât pe-aci să explodeze. A fost atât de frumos.

Și apoi, când înţelege:

— N-ai făcut asta.

---

[1] *Written on the Body* (1992) este scris de fapt de Jeanette Winterson, scriitoare și activistă britanică. Romanul a câștigat premiul Lambda Literary, la categoria Lesbian Fiction, în 1994. Hélène Cixous este o profesoară, retoriciană, și o poetă și dramaturgă feministă, care s-a ocupat îndeamănunt de tema textualitate și sexualitate (după părerea ei, sexualitatea este în directă legătură cu modul în care comunicăm în societate). Este autoarea cărţii *Le Rire de la Méduse* (1975), tradusă în engleză ca *The Laugh of the Medusa* (1976), în care adresează cititoarelor ei (femei) un soi de ultimatum: fie pot citi și aleg să rămână ţinute prizoniere în propriile corpuri de către un limbaj care nu le îngăduie să se exprime, fie își pot folosi corpurile ca un mijloc de a comunica.

[2] *Attached to the Hip*, titlul unei piese a trupei americane de metal alternativ CKY.

— Te rog, nu amesteca o vacă, un cal, porcul-termitelor sau orice animal în chestia asta. Scutește-mă de morală, OK?

— OK, promit. Acum spune-mi că n-ai făcut așa ceva. Ţi-am spus eu că am o presimţire rea.

— Am făcut-o.

Mi-ascund faţa în palme.

— Joe ne-a văzut sărutându-ne, seara trecută.

— Glumești, desigur.

Clatin din cap.

Ca la un semn, o ceată de Toby în miniatură trec vâjâind pe plăcile lor de skate, sfâșiind trotuarul, liniștit ca un Boeing 747.

— Dar de ce, Len? De ce ai făcut asta?

Vocea ei e numai surprindere, fără acuzare. Chiar vrea să știe.

— Nu-l iubești pe Toby.

— Nu.

— Și ești dementoidă după Joe.

— Complet.

— Și atunci de ce?

Asta e întrebarea de un milion de dolari.

Umplu rulourile de cannoli, hotărând să mă exprim în cuvinte.

— Cred că a fost în legătură cu cât de mult o iubim amândoi pe Bailey, oricât de tâmpit sună asta.

Sarah se holbează la mine.

— Ai dreptate, sună aiurea. Bailey te-ar fi *omorât*.

Inima mea accelerează ameţitor în piept.

— Știu. Dar Bailey e *moartă*, Sarah. Și Toby și cu mine nu știm cum să ne descurcăm cu asta. Și asta s-a întâmplat. OK?

Nu ţipasem în viaţa mea la Sarah și acum în mod cert fusesem foarte aproape de ţipat. Dar sunt furioasă pe ea că spune ceea ce știu că e adevărat. Bailey m-ar fi omorât și din cauza asta îmi vine să ţip și mai mult la Sarah, ceea ce fac.

— Ce-ar trebui să fac? Penitenţă? Ar trebui să-mi biciuiesc carnea, să-mi afund mâinile în leșie, să-mi frec faţa cu piper ca Sfânta Roza[1]? Să port o cămașă din păr aspru?

Ochii ei dădeau să-i sară din orbite.

— Da, exact asta cred că ar trebui să faci! strigă ea, dar apoi buzele îi zvâcnesc puţin. Asta e, să porţi o cămașă de păr aspru! O căciulă din păr aspru! Un întreg costum de păr aspru!

Faţa i se schimonosește. Zice piţigăiat:

— Sfânta Lennie!

Apoi se cocoșează de râs. Izbucnesc și eu în hohote, toată mânia preschimbându-se într-un acces spectaculos și incontrolabil — amândouă suntem pe jos, făcând eforturi să respirăm și mă simt atât de bine, încât chiar aș putea muri din lipsă de oxigen.

— Îmi pare rău, spun printre gâfâieli.

Ea izbutește să răspundă:

— Nu, mie. Promit să n-o mai iau așa. Totuși mă simt bine că te-am făcut să râzi.

— Și eu, chiţăi.

Maria vine înapoi, cu șorţul plin de roșii, ardei iuţi și cepe, aruncă o privire spre noi și zice:

— Tu și complicea ta ţicnită, afară! Ia-ţi o pauză.

Sarah și cu mine ne prăbușim pe banca noastră din faţa restaurantului. Strada revine la viaţă cu perechi bronzate din San Francisco ieșind aiurite din motel, căutând clătite sau colace pentru înot sau iarbă.

Sarah clatină din cap, în timp ce-și aprinde o ţigară. Am buimăcit-o. Un lucru greu de făcut. Știu că i-ar plăcea să mai urle încă la mine: *Ce mama vulpilor zburătoare a fost în capul tău, Lennie?* Dar n-o face.

---

[1] Sf. Roza din Lima, în tinereţe, supărată că pretendenţii începuseră să-i remarce frumuseţea și s-o ceară de nevastă, și-a frecat faţa cu piper ca să se urâţească și să fie lăsată de părinţi să devină călugăriţă.

— OK, obiectivul imediat este să-l aduci pe băiatul ăla Fontaine înapoi, zice ea, calmă.

— Exact.

— În mod evident, să-l faci gelos iese din discuţie.

— Evident.

Îmi sprijin bărbia în palme, uitându-mă în sus la sequoia milenară de peste drum — care se zgâieşte în jos, la mine, consternată. Ar vrea să-mi tragă un şut în fundul meu de aspirantă-la-pământ.

— Ştiu! exclamă Sarah. O să-l seduci.

Îşi coboară pleoapele, îşi ţuguie buzele într-un botic bosumflat în jurul ţigării, trage adânc din ea, apoi suflă o bulă perfectă de fum.

— Seducţia întotdeauna merge. Nu-mi vine în minte niciun film în care să nu fi mers, tu ştii vreunul?

— Nu cred că vorbeşti serios. El e atât de jignit şi de supărat. Nici măcar nu mai vorbeşte cu mine, l-am sunat de trei ori azi... şi apoi, sunt eu, ai uitat? Eu nu ştiu să seduc pe nimeni.

Sunt nefericită — îi văd mereu în minte faţa lui Joe, împietrită şi lipsită de viaţă, cum a fost seara trecută. Dacă a existat vreodată vreo faţă insensibilă la seducţie, atunci aceea trebuie să fi fost.

Sarah îşi răsuceşte eşarfa cu o mână şi fumează cu cealaltă.

— Nu trebuie să *faci* nimic, Len, doar să apari mâine la repetiţia cu orchestra arătând TRĂSNET, arătând *irezistibilă.*

Rosteşte *irezistibilă* de parcă ar avea zece silabe.

— Hormonii lui furibunzi şi pasiunea nebună pentru tine vor face restul.

— Asta nu pare incredibil de superficial, domnişoară Feministă Franceză?

— *Au contraire, ma petite*[1]. Feministele astea sunt adeptele celebrării corpului, a *limbajului* său.

Îşi flutură eşarfa.

[1] Dimpotrivă, copila mea (lb. fr.).

— Cum spuneam, ele urmăresc să juiseze. Ca un mijloc, firește, de a răsturna paradigma patriarhală dominantă și canonul literar al bărbatului alb, dar o să discutăm despre asta altă dată.

Dă un bobârnac ţigării care zboară pe stradă.

— Oricum, nu strică, Len. Și o să fie distractiv. Pentru mine, adică...

Un nor de tristeţe îi traversează chipul.

Schimbăm o privire încărcată cu săptămâni de vorbe nerostite.

— Pur și simplu am crezut că nu mă mai puteai înţelege, izbucnesc eu.

M-am simţit o persoană diferită și Sarah părea aceeași, cea veche, și pariez că Bailey se simţise la fel faţă de mine și avusese dreptate. Uneori, trebuie să-ţi vezi singur de drum prin intimitatea ta confuză.

— Nu puteam înţelege, exclamă Sarah. Nu chiar. M-am simţit — mă *simt* atât de nefolositoare, Lennie. Și, frate, cărţile alea despre mâhnirea în urma pierderii cuiva drag sunt de rahat, atât de pline de clișee, gunoi sută la sută.

— Mulţumesc, spun eu. Fiindcă le-ai citit.

Ea își coboară ochii în pământ.

— Și mie îmi e dor de ea.

Până în clipa asta, nu mi-a trecut prin cap că poate citise cărţile alea și pentru ea, de asemenea. Dar, bineînţeles. Ea o venera pe Bailey. Iar eu o lăsasem să sufere de una singură. Nu știu ce să zic, așa că o îmbrăţișez. Strâns.

O mașină cu o ceată de cretini urlători de la Liceul Clover în ea claxonează. Ce metodă de a strica momentul. Ne desprindem, Sarah agitând cartea ei feministă în direcţia lor ca o fanatică religioasă — mă face să râd.

După ce trece mașina, ea scoate o altă ţigară din pachet și îmi atinge ușor genunchiul cu ea.

— Chestia asta cu Toby, pur și simplu n-o pricep.

Aprinde ţigara și continuă să scuture băţul de chibrit și după ce se stinge, ca pe un metronom.

— Erai la concurenţă cu Bailey? Voi două n-aţi dat niciodată semne c-aţi fi tipul surorilor din Regele Lear. Cel puţin mie nu mi s-a părut.

— Nu, nu eram. Nu... dar... nu știu, m-am întrebat și eu același lucru...

Mă izbise drept în moalele capului ceva ce spusese Big, noaptea trecută, acel enorm ceva.

— Ţi-aduci aminte când urmăream Derbiul Kentucky? o întreb pe Sarah, neștiind sigur dacă asta o să aibă vreo logică pentru oricine în afara mea.

Ea îmi aruncă o privire de parc-aș fi dusă cu capul.

— Da, ăă, de ce?

— Ai observat că toţi caii de curse aveau niște ponei însoţitori, care nu se dezlipeau de lângă ei?

— Cred că da.

— Ei bine, cred că așa eram noi, eu și Bails.

Ea face o pauză de câteva clipe, suflă un lung fuior de fum, înainte să spună:

— Amândouă eraţi cai de cursă, Len.

Îmi dau seama că n-o crede, totuși, că doar încearcă să fie drăguţă.

Eu clatin din cap.

— Ei, hai, fii realistă, eu n-am fost. Doamne, în niciun caz. Eu, nu.

Și nu fusese din vina nimănui decât a mea. Bailey făcuse tot atâta gălăgie ca și Buni când mă lăsasem de lecţiile de muzică.

— Vrei să fii? întreabă Sarah.

— Poate, spun eu, nereușind să mă hotărăsc pentru da.

Ea zâmbește, apoi, în tăcere, amândouă privim la șirul mașinilor ce trec pe lângă noi, majoritatea pline cu echipamentul acvatic de cauciuc ridicol de colorat: bărci-girafă, canoe-elefant și altele asemenea.

În cele din urmă, spune:

— Să fii un ponei însoţitor trebuie să fie naşpa. Nu metaforic, vreau să spun, ştii tu, dacă eşti cal. Gândeşte-te şi tu. Sacrificiu de sine douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, nicio strălucire... ar trebui să-şi facă un sindicat, să aibă propriul lor Derbi al Poneilor Însoţitori.

— O cauză nobilă nouă pentru care să lupţi.

— Nu. Cauza mea nouă este transformarea Sfintei Lennie într-o *femme fatale*.

Zâmbeşte atotcunoscător.

— Haide, mă, Lennie, zii da.

Cu *Haide, mă, Lennie* îmi aduce aminte de Bails şi următorul lucru pe care-l ştiu e că mă aud spunând:

— OK, bine.

— O s-o facem cu cap, promit.

— Specialitatea ta.

Ea râde:

— Aha, eşti atât de „distrusă".

E o soluţie fără sorţi de izbândă, dar altă idee n-am. Trebuie să fac ceva, şi Sarah are dreptate, arătând sexy, presupunând că *eu* aş putea să arăt sexy, n-are ce să strice, nu? Adică, e adevărat că seducţia rareori dă greş în filme, mai ales în cele franţuzeşti. Prin urmare, mă las pe seama mâinilor experte şi a experienţei lui Sarah, a conceptului de *jouissance*, şi Operaţiunea Seducţie e oficial lansată.

Am decolteu cu şănţuleţ. Balcoane, chiar. Înaintare bazaoache. Ţâţe tupeiste. Sfere care dau să se reverse dintr-o minusculă rochie neagră, pe care urmează s-o port ziua-n amiaza mare, la repetiţia orchestrei. Nu mă pot opri să nu mă uit în jos. Sunt o tipă bine făcută, cu forme pline. Sinele meu sfrijit e în mod cert într-un înveliş cu rotunjimi. Cum e posibil ca un sutien să facă asta? Notă pentru fizicieni: Materia într-adevăr se poate crea. Ca să nu mai spun că sunt în sandale cu platformă, aşa că par de trei metri înălţime, iar buzele mele sunt roşii ca rodiile.

Sarah și cu mine ne-am ascuns într-o sală de clasă de lângă sala de muzică.

— Ești sigură că-i bine, Sarah?

Nu știu cum m-am vârât în episodul ăsta ridicol din *I Love Lucy*[1].

— Niciodată n-am fost mai sigură pe ceva. Niciun băiat n-o să fie în stare să-ţi reziste. Sunt totuși puţin îngrijorată că domnul James n-o să supravieţuiască.

— Bine. Să mergem, zic eu.

Reușesc să străbat culoarul prefăcându-mă că sunt altcineva. O persoană dintr-un film, un film franţuzesc alb-negru, în care toată lumea fumează și e misterioasă și ademenitoare. Sunt o femeie, nu o fată, și urmează să seduc un bărbat. Pe cine păcălesc? Intru în panică și mă întorc în fugă în sala de clasă goală. Sarah vine după mine, ca o domnișoară de onoare.

— Lennie, hai, mă! spune, exasperată.

Iarăși *Lennie, hai, mă.* Încerc din nou. De data asta mă gândesc la Bailey, la modul în care își legăna ea șoldurile, făcând pământul să lucreze pentru ea, și alunec fără efort pe ușa sălii de muzică.

Observ imediat că Joe nu e aici, dar mai e timp până încep repetiţiile, vreo cincisprezece secunde, iar el întotdeauna vine mai devreme, dar probabil l-a reţinut ceva.

Paisprezece secunde: Sarah a avut dreptate, toţi băieţii se holbează la mine de parcă am răsărit dintr-un poster cu model nud de la mijlocul vreunei reviste. Rachel e cât pe-aci să scape clarinetul din mână.

Treisprezece, douăsprezece, unsprezece: domnul James își ridică ambele mâini, sărbătorește.

— Lennie, arăţi fermecător!

Mă duc până la scaunul meu.

---

[1] Sitcom american de succes din anii '50, parodie a fetelor ambiţioase, mai mult sau mai puţin talentate, care ţin morţiș să devină staruri; Lucy e naivă și ambiţioasă, dar are un constant ghinion de a se vârî în necazuri, pe ea și pe soţul ei, ori de câte ori încearcă să evolueze pe scenă, unde interpretările ei devin dezastruoase.

Zece, nouă: îmi asamblez clarinetul, dar nu vreau să mozolesc mușțiucul cu ruj. O fac, totuși.

Opt, șapte: ne acordăm instrumentele.

Șase, cinci: continuăm acordajul.

Patru, trei: mă întorc în loc. Sarah clatină din cap, mimând *increfir-arsăfiedibil.*

Doi, unu: acum, anunțul la care mă aștept.

— Hai să începem ora. Îmi pare rău să vă spun că ne-am pierdut singurul cântăreț la trompetă pentru festival. Joe urmează să cânte, în schimb, cu frații lui. Luați-vă creioanele, am niște schimbări de făcut.

Îmi las splendidul meu cap în palme și o aud pe Rachel spunând:

— Ți-am spus eu că nu era de nasul tău, Lennie.

capitolul 28

(Găsită pe spatele unui fluturaș publicitar, pe trotuar, pe Main Street)

A fost odată o fată care a murit subit.
S-a ridicat din Rai în jos, pe pământ
Și a văzut că sora ei îi ducea dorul prea mult,
era mult prea tristă,
așa ca a încrucișat niște drumuri
care n-ar fi trebuit să se încrucișeze,
a luat câteva momente în mâna ei,
le-a zgâlțâit,
și le-a aruncat ca pe zaruri
peste lumea vie.
A mers.
Băiatul cu chitara s-a ciocnit
de sora ei.
„Vite-așa, Len", a șoptit ea. „Restul depinde de tine."

— FORȚA FIE CU TINE! zice Sarah și mă trimite pe drumul meu, care e pe deal în sus spre casa Fontaine, în mai devreme pomenitele rochie neagră cocktail, sandale cu platformă și ţâţe obraznice.

Tot drumul până acolo repet o mantra: Eu sunt autoarea poveștii mele și pot s-o spun cum vreau eu. Sunt un solist. Sunt un cal de cursă. Da, asta mă pune într-o categorie de ciudaţi majori ai omenirii, dar își face efectul și ajung în vârful dealului, pentru că, cincisprezece minute mai târziu, mă uit la casa Fontaine, iarba uscată de vară trosnind de jur împrejurul meu, zumzăind de insecte, ceea ce îmi aduce brusc aminte: De unde naiba știe Rachel ce s-a întâmplat cu Joe?

Când intru pe aleea mașinilor, văd un bărbat îmbrăcat complet în negru, cu un pămătuf de păr alb, dând din mâini și rotindu-și braţele ca un derviș, strigând în franceză la o femeie stilată, într-o rochie neagră (ei i se potrivește), care arată la fel de enervată. Ea îi șuieră ceva în engleză. În mod cert, nu vreau să trec pe lângă aceste două pantere, așa că mă furișez în partea îndepărtată a proprietăţii și mă ascund sub o salcie enormă, care domnește ca o regină peste curte, draperia deasă de frunze căzând ca un veșmânt verde sclipitor de jur împrejurul bătrânului trunchi și al crengilor, creând un loc de pândă ideal.

Am nevoie de o clipă ca să-mi fac curaj, așa că mă plimb în sus și-n jos, în noul meu apartament verde pâlpâitor, încercând să-mi închipui ce o să-i spun, practic, lui Joe, un lucru la care Sarah și cu mine am uitat să ne gândim.

Atunci o aud: muzică de clarinet venind din casă, melodia pe care Joe a compus-o pentru mine. Inima mea face un salt de speranţă. Mă duc în partea cea mai apropiată de Maison Fontaine a copacului, rămânând ascunsă de perdeaua de frunze, mă ridic pe vârfuri și văd pe fereastra deschisă un pic din Joe cântând la un clarinet bas, în living.

Și astfel începe viaţa mea ca spion.

Îmi spun că, după acest cântec, o să sun la ușă și o să dau piept literalmente cu muzica. Dar când termină, el cântă melodia încă o

dată și încă o dată, apoi următorul lucru pe care-l știu este că stau întinsă pe spate, ascultând muzica aceasta uimitoare, caut în poșeta lui Sarah un creion, pe care-l găsesc, deopotrivă cu o bucăţică de hârtie. Notez o poezie și trag hârtia în ţeapă cu un băţ, și-o pironesc în pământ. Muzica mă face visătoare; alunec înapoi la acel ultim sărut, bând din nou ploaia dulce de pe buzele lui...

Ca să fiu brutal întreruptă de vocea exasperată a lui DougFred:

— Omule, mă înnebunești — același cântec continuu, mereu și mereu, de două zile deja, nu mai pot. O să sărim cu toţii de pe pod imediat după tine. De ce nu vorbești pur și simplu cu ea?

Sar în picioare și mă apropii pe furiș de fereastră: Harriet Spioana în travesti. Te rog, spune că o să vorbești cu ea, îi transmit eu cu gândul lui Joe.

— Exclus, zice el.

— Joe, e jenant... haide.

Vocea lui Joe e strangulată, gâtuită.

— Eu sunt atât de jenant. M-a minţit tot timpul... exact ca Génévième, exact ca tata pe mama, din punctul ăsta de vedere...

Uh. Uh. Uh. Frate, am făcut-o lată.

— Mă rog, deja, cu toate astea — lucrurile sunt complicate, uneori, omule.

Aleluia, DougFred.

— Nu și pentru mine.

— Du-te și ia-ţi cornul, trebuie să exersăm.

Încă ascunsă sub copac, îi ascult pe Joe, Marcus și DougFred exersând. E ceva de genul: trei note, apoi un telefon celular sună, Marcus: *Bună, Amy*, apoi, cinci minute mai târziu, sună din nou un telefon, Marcus: *Salut, Sophie*, apoi DougFred: *Bună, Chloe*, apoi, peste alte cincisprezece minute: *Salut, Nicole*. Băieţii ăștia sunt iarba pisicii din Clover. Îmi amintesc cum a sunat telefonul aproape continuu în seara pe care am petrecut-o aici. În cele din urmă, Joe spune: *Închideţi-vă celularele, altminteri n-o să ducem la capăt nici o piesă* — dar, exact când termină de vorbit, îi sună lui telefonul, iar fraţii lui izbucnesc în râs. Îl aud spunând: *Hei, Rachel.*

Și ăsta e sfârșitul pentru mine. *Hei, Rachel*, cu o voce care pare fericită s-o audă, de parcă îi aștepta telefonul, îl dorea chiar.

Mă gândesc la Sfânta Wilgefortis, care s-a culcat frumoasă și s-a trezit cu o ditamai barba și cu mustață, și-i doresc aceeași soartă lui Rachel. În seara asta.

Apoi aud: *Ai avut absolută dreptate. Cântăreții din Gâtlej din Tuva sunt grozavi.*

Sun la 911.

OK, calmează-te, Lennie. Nu te mai plimba în sus și-n jos. Nu te gândi la el bătând din gene la Rachel Brazile! Surâzând la ea, sărutând-o, făcând-o să se simtă ca și când ar fi o parte din cer... *Ce-am făcut?* Mă așez pe spate în iarbă, sub umbrela de frunze tremurătoare și luminate de soare. Sunt dărâmată de un telefon. Cum trebuie să fi fost pentru el să mă vadă de-a dreptul sărutându-mă cu Toby?

Sunt de rahat, n-am cum să spun altfel.

Pe de altă parte, nu am altfel cum să spun nici că sunt atât de îngrozitor de îndrăgostită — pur și simplu zbiară iubirea în tot lăuntrul meu, ca într-un soi de operă psihopată.

Dar înapoi la BESTIZILLA!?

Fii rațională, îmi poruncesc, sistematică, gândește-te la toate nenumăratele motive neromantice inofensive pentru care ea l-ar fi putut suna. Nu-mi vine în minte niciunul, deși mă frământ atât de mult să încerc, încât nici măcar nu aud camioneta urcând, doar o portieră trântindu-se. Mă ridic, mă uit prin draperia groasă de frunze și cât pe-aci să leșin, văzându-l pe Toby mergând spre ușa de la intrare. Mama mă-sii-osaurus? Șovăie înainte să sune, trage adânc aer în piept, apoi apasă pe buton, așteaptă, apasă din nou. Se dă un pas înapoi, se uită spre living, unde muzica acum duduie, apoi bate cu putere. Muzica se oprește și aud tropăitul picioarelor, văd ușa deschizându-se și-l aud pe Toby întrebând:

— Joe e aici?

Înghit în sec.

În clipa următoare, îl aud pe Joe, încă în living:

— Care-i problema lui? N-am vrut să vorbesc cu el, ieri, și nu vreau să vorbesc cu el nici astăzi.

Marcus s-a întors în living.

— Doar stai de vorbă cu omul.

— Nu.

Dar Joe trebuie să se fi dus la ușă, pentru că aud niște cuvinte înăbușite și văd gura lui Toby mișcându-se, deși vorbește mult prea jos ca să deslușesc cuvintele.

Nu plănuiesc ce se întâmplă mai departe. Doar se întâmplă. Se întâmplă că am din nou mantra aia prostească e-povestea-mea-sunt-un-cal-de-curse repetându-se în mintea mea, așa că nu știu cum mă hotărăsc că, indiferent ce-o să se petreacă, de bine sau de rău, nu vreau să mă ascund în copaci când se petrece. Îmi adun tot curajul și desfac cortina de frunze.

Primul lucru pe care-l observ este cerul, atât de intens albastru și cu nori din aceia strălucitori de albi, încât te cuprinde fericirea că ai ochi. Nimic nu poate merge rău sub acest cer, îmi spun eu, în timp ce străbat pajiștea, încercând să nu mă clatin în sandalele mele cu platforme. Părinții-panteră Fontaine nu se văd pe nicăieri; probabil și-au mutat meciul de șuierat în hambar. Toby probabil mi-a auzit pașii; se întoarce.

— Lennie?

Ușa se deschide larg și trei Fontaine se îngrămădesc afară ca înghesuiți într-o mașină.

Marcus vorbește primul:

— Tam-ta-nam!

Joe rămâne cu gura căscată.

Și Toby, de altfel.

— Fir-aș al naibii, iese din gura lui DougFred, cu eterna-i față de tulburat-de-veselie.

Toți patru sunt ca un șir de rațe consternate. Sunt acut conștientă de cât de scurtă mi-e rochia, cât de strânsă la piept, ce zbârlit mi-e părul, cât de roșii îmi sunt buzele. Îmi vine să mor. Mi-aș strânge brațele pe lângă corp. Pentru tot restul vieții mele o să las rolul de

femme fatale altor *femmes*. Tot ce-mi doresc e s-o șterg, dar nu vreau să se holbeze ei la fundul meu, în timp ce fug în pădure, îmbrăcată în peticul ăsta de material care maimuțărește o rochie. Ia stai puțin — unul după altul, le privesc chipurile tâmpe. Să fi avut Sarah dreptate? S-ar putea să țină figura? Ar putea băieții să fie atât de slabi de minte?

Marcus e exuberant:

— Ce bucățică bună, John Lennon.

Joe îl fulgeră cu privirea.

— Taci naibii din gură, Marcus.

Și-a recăpătat stăpânirea și furia. Nu, Joe cu siguranță nu e atât de slab de minte. Știu instantaneu că a fost o mutare proastă, foarte proastă.

— Ce naiba e cu voi doi? zice el spre Toby și spre mine, aruncându-și brațele în sus, imitându-l perfect pe dervișul său de tată.

Își face loc printre frații lui și Toby, sare de pe verandă și vine la mine, atât de aproape încât pot să-i miros furia.

— Nu pricepi? Ce-ai făcut? S-a terminat, Lennie, noi am terminat-o.

Frumoasele buze ale lui Joe, cele care m-au sărutat și mi-au șoptit în păr, se strâmbă și se schimonosesc rostind cuvintele pe care le urăsc. Pământul de sub mine începe să se clatine. Oamenii nu leșină cu adevărat, nu-i așa?

— Pricepe, pentru că vorbesc serios. E praf și pulbere. *Totul.*

Sunt paralizată de umilință. O omor pe Sarah. Și ce mai mutare de perfect ponei însoțitor din partea mea. Știam că n-o să meargă așa. Era imposibil ca el să lase deoparte monstruoasa trădare numai pentru că m-am sugrumat în rochia asta ridicol de strâmtă. Cum am putut fi atât de proastă?

Și tocmai îmi dau seama că se poate să fiu eu autoarea propriei mele povești, dar la fel și toți ceilalți sunt autorii poveștilor lor și, uneori, ca acum, nu există suprapunere.

El se îndepărtează de mine. Nu-mi pasă că sunt șase perechi de ochi și urechi ațintite asupra noastră. Nu poate pleca până nu am

o șansă să-i spun ceva, o șansă să-l fac să înțeleagă ce s-a întâmplat, ce simt pentru el. Îl apuc de marginea tricoului. El se răsucește brusc, îmi dă mâna la o parte și se uită în ochii mei. Nu știu ce vede în ei, dar se mai îmblânzește puțin.

Văd cum o parte din furie i se duce, uitându-se la mine. Fără aceasta, arată slab și vulnerabil, ca un băiat mic și descurajat. Asta mă umple de tandrețe. Aș vrea să-i ating frumoasa lui față. Mă uit la mâinile lui; tremură.

Ca și tot trupul meu.

Mă așteaptă să vorbesc. Dar îmi dau seama că lucrul cel mai potrivit de spus trebuie să fie în mintea altei fete, pentru că într-a mea nu e. Într-a mea nu e nimic.

— Îmi pare rău, izbutesc să rostesc.

— Nu-mi pasă, zice el și vocea i se frânge puțin.

Se uită în pământ. Îi urmăresc privirea, îi văd picioarele goale ieșind de sub jeanși; sunt lungi și au degete ca de maimuță. Nu i-am mai văzut picioarele fără pantofi sau șosete până acum. Sunt perfect simiene — cu degete atât de lungi că ar putea cânta la pian cu ele.

— Picioarele tale, zic eu, înainte să știu c-o fac. Nu le-am mai văzut niciodată până acum.

Cuvintele mele imbecile răsună ca o bătaie de tobă în aer între noi și, pentru o fracțiune de secundă, știu că vrea să râdă, vrea să întindă mâinile și să mă tragă la el, vrea să mă tachineze pentru c-am spus ceva atât de ridicol, când el e gata să mă omoare. Pot să văd asta pe fața lui, de parcă i-ar fi scrise gândurile pe deasupra. Dar când toate dispar la fel de repede cum au apărut, ceea ce rămâne este suferința, cu nimic micșorată, din ochii lui, gura lui fără zâmbet. N-o să mă ierte niciodată.

Am răpit veselia din cea mai veselă persoană de pe planeta Pământ.

— Îmi pare atât de rău, zic. Eu...

— Doamne, nu mai spune asta.

Mâinile lui zburătăcesc în jurul meu ca niște lilieci nebuni. I-am reațâțat furia.

— Pentru mine nu contează că-ți pare rău. Nu vrei să înțelegi.

Se întoarce brusc și se repede în casă mai înainte să mai spun vreun alt cuvânt.

Marcus clatină din cap și oftează, apoi își urmează fratele în casă, laolaltă cu DougFred.

Stau pe loc, iar cuvintele lui Joe încă îmi mai ard pielea, gândindu-mă cât de nefericită fusese ideea să vin până aici, în rochia asta minusculă și tocuri cât zgârie-norii. Îmi șterg cântecul de sirenă de pe buze. Sunt dezgustată de mine însămi. Nu i-am cerut iertare, n-am explicat absolut nimic, nu i-am spus că el este cel mai uimitor lucru ce mi s-a întâmplat vreodată, că îl iubesc, că el e singurul pentru mine. În loc de asta, am vorbit despre picioarele lui. *Picioarele*. Să mai vorbești despre blocaje sub presiune. Și atunci îmi aduc aminte de *Hei, Rachel*, care explodează ca un cocteil Molotov de gelozie în nefericirea mea, încununând tabloul deprimării.

Îmi vine să-i trag un șut cerului perfect ca de carte poștală.

Sunt atât de absorbită în autoflagelarea mea, încât uit că Toby e aici, până ce spune:

— Emoţional tipul.

Îmi ridic privirea. Stă pe verandă acum, sprijinit în mâini cu spatele și picioarele întinse în afară. Trebuie să fi venit direct de la muncă, fiindcă nu are obișnuitele rupturi cenușii de skate, ci jeanșii stropiţi de noroi, cizmele și cămașa încheiată la toţi nasturii, lipsindu-i doar Stetsonul ca să fie imaginea Marlboro Man. Arată la fel ca în ziua în care îi răpise inima surorii mele: revoluţionarul lui Bailey.

— Aproape că m-a atacat cu chitara, ieri. Cred că facem progrese, adaugă el.

— Toby, ce cauţi aici?

— Ce cauţi tu, ascunzându-te în copaci? întreabă, la rândul lui, făcând semn spre salcia din spatele meu.

— Încercam să-mi repar greșeala, spun.

— Și eu la fel, zice el repede, sărind în picioare. Dar faţă de tine. Am tot încercat să-i spun ce și cum.

Cuvintele lui mă surprind.

— Te duc acasă, zice.

Amândoi intrăm în camioneta lui. Nu pot să-mi înăbuș greaţa care mă copleșește, ca rezultat al indiscutabil celei mai proaste seducţii din istoria dragostei. Uh. Și peste toate, sunt sigură că Joe ne urmărește de la vreo fereastră, cu toată suspiciunea clocotind în capul lui încins, în timp ce plec cu Toby.

— Deci, ce i-ai spus? am întrebat, când am ieșit de pe teritoriul Fontaine.

— Păi, cele trei cuvinte pe care am izbutit să i le zic, ieri, și cele zece de azi, adunate, aproape fac cât i-aș fi spus să-ţi acorde o a doua șansă, că între noi nu e nimic, că eram doar zdrobiţi...

— Uau, asta a fost drăguţ. Băgăreț, după cum a ieșit totul, dar drăguţ.

El se uită la mine pentru o clipă, înainte de a-și întoarce ochii spre drum.

— V-am privit, pe voi doi, noaptea aceea, în ploaie. Am văzut clar ce simţeai.

Vocea lui e plină de o emoţie pe care n-o pot descifra și probabil nici nu vreau.

— Mulţumesc, spun calmă, mișcată de ceea ce a făcut, în pofida tuturor celorlalte, din cauza tuturor celorlalte.

El nu răspunde, doar se uită drept înainte, în soarele care ascunde totul în calea noastră cu splendoarea lui nestăpânită. Camioneta trece vâjâind printre copaci și-mi scot mâna pe geam, încercând să prind vântul în palmă cum obișnuia să facă Bailey, fiindu-mi dor de ea, fiindu-mi dor de fata pe lângă care eram obișnuită să fiu, fiindu-mi dor de cine obișnuiam noi să fim. N-o să mai fim niciodată acele persoane. Ea le-a luat pe toate cu ea.

Observ că Toby bate nervos cu degetele în volan. O face continuu. Tac. Tac. Tac.

— Ce e? întreb.

El strânge tare volanul cu ambele mâini.

— Am iubit-o cu adevărat, spune el și vocea îi tremură. Mai mult decât orice.

— Oh, Toby, știu asta.

E singurul lucru pe care chiar îl înţeleg din toată încurcătura asta: că, într-un fel, ceea ce s-a întâmplat între noi s-a întâmplat pentru că exista prea multă dragoste pentru Bailey între noi, nu prea puţină.

— Știu, repet.

El dă din cap.

Atunci un gând îmi fulgeră prin minte: Bailey ne iubea pe amândoi, pe Toby și pe mine, atât de mult — el și cu mine însemnam aproape toată inima ei, și poate că tocmai asta e ceea ce încercaserăm noi să facem fiind împreună, poate că încercaserăm să-i adunăm inima la loc.

Oprește camioneta în faţa casei. Soarele pătrunde în cabină, scăldându-ne în lumină. Mă uit pe geamul meu, o pot vedea pe Bails dând fuga din casă, zburând de pe verandă ca să sară chiar în camioneta asta în care stau eu acum. E atât de ciudat. Am petrecut o grămadă de timp purtându-i pică lui Toby pentru că mi-o luase de lângă mine pe sora mea, iar acum mi se pare că mă bizui pe el să mi-o aducă înapoi.

Deschid portiera, pun un picior pe pământ.

— Len?

Mă întorc.

— O să-l îndupleci.

Zâmbetul lui e cald și sincer. Își sprijină capul pe volan.

— O să te las singură, o vreme, dar dacă ai nevoie de mine... pentru orice, OK?

— La fel, spun eu, cu un nod în gât.

Iubirea noastră îngemănată pentru Bailey tremură între noi; e ca o fiinţă vie, delicată ca o pasăre mică și cu respiraţia tăiată în pofta ei de zbor. Inima mă doare pentru amândoi.

— Nu face nimic prostesc pe placa aia, spun eu.

— Nu.

— OK.

Apoi mă strecor afară, închid portiera și mă îndrept spre casă.

capitolul 29

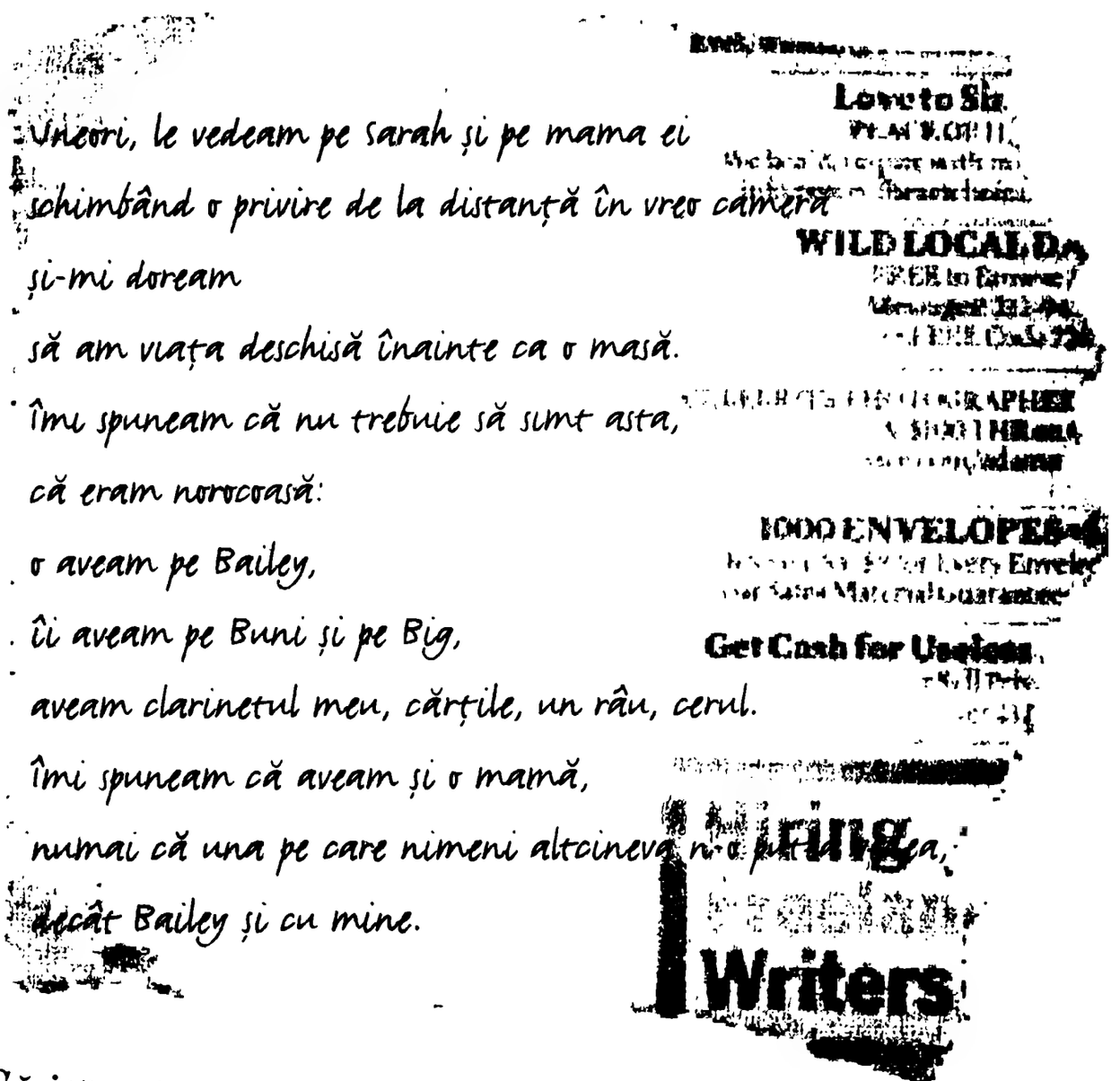

Uneori, le vedeam pe Sarah și pe mama ei
schimbând o privire de la distanță în vreo cameră
și-mi doream
să am viața deschisă înainte ca o masă.
Îmi spuneam că nu trebuie să simt asta,
că eram norocoasă:
o aveam pe Bailey,
îi aveam pe Buni și pe Big,
aveam clarinetul meu, cărțile, un râu, cerul.
Îmi spuneam că aveam și o mamă,
numai că una pe care nimeni altcineva nu o putea,
decât Bailey și cu mine.

(Găsită scrijelită pe cererile de ajutoare din Gazeta Cloverului,
sub bancă, în fața Restaurantului Mariei)

SARAH E LA STATE, de vreme ce simpozionul e în după-amiaza asta, așa că n-am pe nimeni pe care să dau vina pentru *Hei, Rachel* fiasco al seducției decât pe mine însămi. Îi las un mesaj în care îi spun că am fost complet umilită ca o sfântă bună din pricina *jouissance*-ului ei, iar acum caut miracolul de ultimă instanță.

Casa e cufundată în liniște. Buni trebuie să fi plecat pe-afară, ceea ce e păcat, deoarece, pentru prima oară după secole întregi, nu mi-ar fi plăcut nimic mai mult decât să stau la masa din bucătărie cu ea și să bem o cafea.

Mă urc în Sanctuar ca să meditez la Joe, dar odată ajunsă acolo, ochii îmi poposesc pe cutiile de carton pe care le-am închis noaptea trecută. Nu suport să mă uit la ele, așa că, după ce mă schimb de costumația mea ridicolă, le duc în pod.

N-am mai fost pe aici de nu știu câți ani. Nu-mi place izul de mormânt, mirosul închis, ca de încins, lipsa de aer. Întotdeauna mi s-a părut atât de trist, plin de toate lucrurile abandonate sau uitate. Îmi plimb privirea peste dezordinea lipsită de viață, mă simt descumpănită la ideea de a-i aduce lucrurile lui Bailey aici, sus. Asta evitasem să fac în lunile trecute. Trag adânc aer în piept, mă mai uit o dată în jur. Nu există decât o singură fereastră, așa că hotărăsc, în pofida faptului că porțiunea din jurul ei e ticsită de cutii și munți de antichități, că lucrurile lui Bailey ar trebui să stea acolo unde soarele se va strecura măcar până la ele în fiecare zi.

Îmi croiesc drum până acolo, ca într-o cursă cu obstaole din mobilier rupt, cutii și picturi vechi. Dau la o parte câteva cutii imediat, ca să pot deschide puțin fereastra și să aud râul. Un vag parfum de trandafir și iasomie intră odată cu briza după-amiezii. O deschid mai larg, mă cocoț pe un birou vechi ca să mă pot apleca peste pervaz. Cerul este în continuare spectaculos și sper că Joe îl privește și el. Indiferent unde mă uit în mine, dau peste și mai multă iubire pentru el, pentru tot ce are legătură cu el, pentru furia lui la fel de mult cât și pentru tandrețea lui — e atât de viu, mă face să mă simt că aș putea mușca din întregul pământ. Dacă măcar nu m-ar fi părăsit cuvintele, azi, dacă măcar aș fi putut striga după el: *Ba pricep! Pricep că atâta timp cât ai să trăiești nimeni n-o*

să te iubească vreodată la fel de mult ca mine — am o singură inimă așa că pot să ți-o dăruiesc numai ție! Asta-i exact ceea ce simt — dar, din păcate, oamenii nu vorbesc astfel în afara romanelor victoriene.

Îmi iau capul de sub cer și mi-l aduc înapoi în podul sufocant. Aștept să mi se obișnuiască ochii și, când se obișnuiesc, rămân convinsă că acesta e singurul loc posibil pentru lucrurile lui Bailey. Încep să mut toate vechiturile care sunt deja acolo pe rafturile de pe peretele îndepărtat. După multe drumuri, mă aplec, în sfârșit, să ridic ultimul dintre lucruri, care e o cutie de pantofi, iar capacul i se deschide de cum o ating. E plină de scrisori, toate adresate lui Big, probabil scrisori de dragoste. Trag cu ochiul la o carte poștală de la o Edie. Hotărăsc să nu iscodesc mai departe; karma mea e aproape mai proastă ca niciodată în clipa asta. Pun capacul la loc și așez cutia pe unul dintre rafturile de jos, unde mai e încă spaţiu. Exact în spatele ei, observ o casetă veche de scrisori, cu lemnul lustruit și lăcuit. Mă întreb ce caută o antichitate ca asta aici, în loc să fie la parter, laolaltă cu restul comorilor lui Buni. Arată ca o piesă de expoziţie. O trag afară; lemnul e mahon și are un cerc de cai în galop gravat pe capac. De ce nu e acoperită de praf ca totul de pe rafturile astea? Ridic capacul și văd că e plină de însemnări vechi, făcute pe hârtia de corespondenţă verzulie a lui Buni, foarte numeroase, și de asemenea multe scrisori. Mă pregătesc să pun caseta la loc, când văd scris pe dosul unui plic, cu scrisul îngrijit al bunicii, numele *Paige*. Cercetez rapid și celelalte plicuri. Pe fiecare dintre ele e scris *Paige*, cu anul trecut în dreptul numelui ei. Buni îi scrie scrisori mamei? În fiecare an? Toate plicurile sunt lipite. Știu că ar trebui să pun caseta înapoi, că sunt treburi personale, dar nu pot. Karma e de vină. Deschid una dintre scrisorile împăturite. Zice așa:

Draga mea,

În secunda în care liliacul e în plină floare, trebuie să-ți scriu. Știu că-ți spun asta în fiecare an, dar n-au mai înflorit la fel de când ai plecat. Acum sunt atât de zgârciți. Poate că e din pricină că nu se apropie nimeni de ei ca să-i iubească, așa cum făceai tu — cum ar

putea? În fiecare primăvară, mă întreb dacă o să le găsesc pe fete dormind în grădină, cum te găseam pe tine, dimineață după dimineață. Ştiai cât de mult îmi plăcea asta, să ies şi să te văd adormită, cu toate tufele mele de liliac şi de trandafiri de jur împrejurul tău — nici măcar n-am încercat vreodată să pictez imaginea. N-am s-o fac niciodată. Cum să vreau s-o stric pe cea pe care o am în minte?

Mama

Uau — mama iubește liliacul, îl iubește *de-adevăratelea*. Da, da, ce-i drept, multă lume iubește liliacul, dar mama e atât de sonată după el, încât obișnuia să doarmă în grădina lui Buni, noapte de noapte, toată primăvara, atât de sonată că nu putea suporta să stea în casă, știind că toate florile acelea își făceau de cap dincolo de fereastră. Oare își lua și pături cu ea? Un sac de dormit? Nimic? Oare se strecura afară când toţi ceilalţi dormeau? Oare făcea asta când era de vârsta mea? Oare se uita în sus la cer la fel de mult cât mă uit eu? Vreau să știu mai multe. Mă simt cu nervii întinși și mintea vraiște, de parcă o întâlnesc pentru prima oară. Mă așez pe o ladă, să mă calmez. Nu pot. Iau o altă însemnare. Zice așa:

Mai ții minte pesto ăla pe care l-ai făcut tu, cu nuci în loc de arahide? Ei bine, am încercat cu nuci pecan şi ştii ce? E chiar mai bine. Rețeta:

2 ceşti de frunze de busuioc proaspăt cules
2/3 ceaşcă ulei de măsline
1/2 ceaşcă de nuci pecan, prăjite
1/3 ceaşcă de parmezan proaspăt ras
2 căței mari de usturoi, pisați
1/2 linguriță de sare

Mama făcea pesto cu nuci! Asta-i chiar mai bine decât dormitul cu liliacul. Atât de normal. Atât de *Cred că o să încropesc niște paste cu sos pesto pentru cină*. Mama mea se agita prin bucătărie. Punea nucile și busuiocul și uleiul de măsline într-un blender și apăsa pe buton. Fierbea apa pentru paste! Trebuie să-i spun lui

Bailey. Îmi vine să strig pe fereastră la ea: *Mama noastră fierbe apa pentru paste!* O să-i spun. O să-i spun și lui Bailey. Mă duc până la fereastră, mă urc înapoi pe birou, îmi scot capul afară, și urlu la cer, povestindu-i surorii mele tot ce am aflat. Mă simt ameţită și, da, un pic scăpată de la copacul meu, când mă târăsc înapoi în pod, acum sperând că n-a auzit nimeni fata ţipând cât o ţineau plămânii despre paste și liliac. Trag aer în piept. Deschid o altă scrisoare.

Paige,

Am folosit parfumul pe care îl foloseai şi tu ani de-a rândul. Cel despre care credeai că mirosea a soare. Tocmai am descoperit că nu-l mai produc. Mă simt ca şi când acum te-am pierdut definitiv. Nu pot îndura asta.

Mama

Oh.

Dar de ce Buni nu ne-a spus și nouă că mama se dădea cu un parfum care mirosea a soare? Că dormea în grădină, primăvara? Că făcea pesto cu nuci? De ce a ascuns-o pe mama din viaţa reală de noi? Dar de îndată ce-mi pun întrebarea știu răspunsul, pentru că dintr-odată tot sângele mi se scurge din vene, înlocuit în tot corpul meu de dorul după o mamă care iubește liliacul. Un dor cum n-am avut niciodată după Paige Walker care cutreiera lumea. Acea Paige Walker nu m-a făcut niciodată să mă simt ca o fiică, dar o mamă care fierbe paste, da. Numai că oare n-ai nevoie să fii și declarată fiică? N-ai nevoie și să fii iubit?

Și acum există ceva mai rău decât dorul care m-a inundat mai devreme, întrucât cum a putut o mamă care fierbea apa pentru paste să părăsească două fiice mici?

Cum a putut?

Închid capacul, pun caseta pe un raft, îngrămădesc repede cutiile lui Bailey lângă fereastră și cobor în casa pustie.

capitolul 30

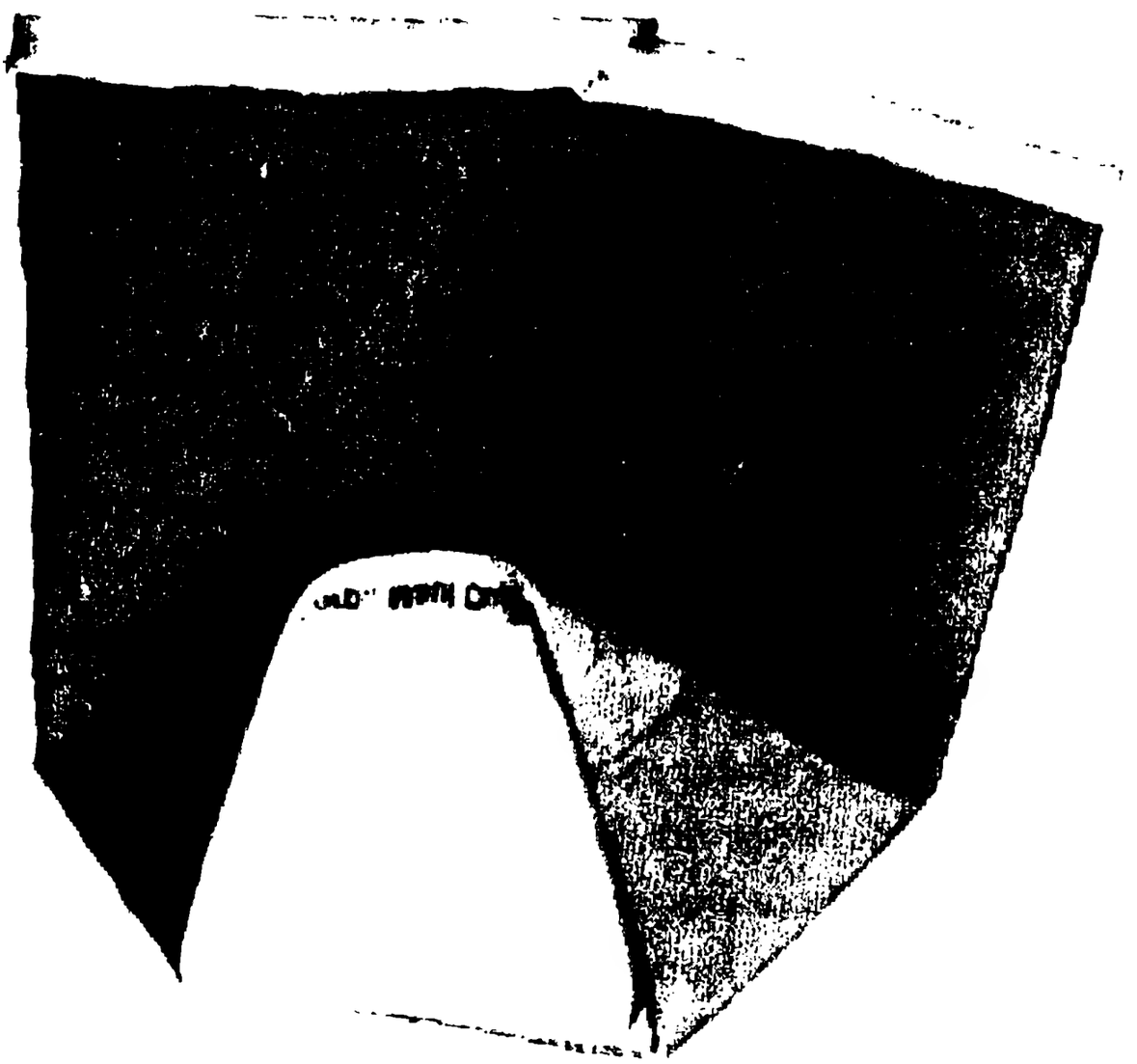

(Găsită pe un pahar de unică folosinţă lângă un pâlc de sequoia bătrâni)

Următoarele câteva zile se târăsc jalnic. Chiulesc de la repetiţiile cu orchestra și mă închid în Sanctuar. Joe Fontaine nu trece în vizită, nici nu sună, nici nu dă mesaj, nici nu trimite e-mail, nici nu scrie pe cer, nici în codul Morse, nici nu comunică telepatic

cu mine. Nimic. Mai mult ca sigur el și *Hei, Rachel* s-au mutat la Paris, unde trăiesc din ciocolată, muzică și vin roșu, în timp ce eu stau la fereastra asta, uitându-mă galeș pe drum, unde nu vine nimeni săltând, cu o chitară în mână, cum obișnuia s-o facă.

Cu trecerea zilelor, iubirea de liliac a lui Paige Walker și abilitatea de a fierbe apă pentru paste au surprinzătorul efect de a șterge șaisprezece ani de mit în privința ei. Iar, fără acesta, tot ce-mi mai rămâne e atât: Mama noastră ne-a abandonat. Nu există altă explicație. Și ce fel de persoană face așa ceva? Rip Van Lennie are dreptate. Am trăit într-o lume de vis, cu creierul complet spălat de Buni. Mama e foarte țicnită, și tot așa și eu, pentru că ce fel de ignorant înghite o asemenea poveste cusută cu ață albă? Familiile acelea ipotetice de care pomenea Big, deunăzi, au dreptate să nu fie îngăduitoare. Mama este neglijentă și iresponsabilă și probabil și deficientă mintal. Nu e nicidecum o eroină. E doar o femeie egoistă, care n-a putut să facă față, și-a părăsit cele două fete mici pe prispa mamei ei și nu *s-a mai întors niciodată*. Asta este. Și asta suntem și noi, doi copii, lepădați, pur și simplu lăsați în voia sorții. Sunt bucuroasă că Bailey n-a trebuit s-o vadă niciodată în lumina asta.

Nu mă duc înapoi în pod.

E în regulă. Sunt obișnuită cu o mamă care călătorește prin lume pe un covor fermecat. O să mă pot obișnui și cu această mamă, nu-i așa? Dar lucrul cu care nu mă pot obișnui este că eu nu mai cred că Joe, în pofida iubirii mele din ce în ce mai mari pentru el, o să mă ierte vreodată. Cum să te obișnuiești să nu-ți mai spună nimeni John Lennon? Sau să te facă să crezi că cerul începe de la picioarele tale? Sau să se poarte ca un tâmpit, ca să spui tu *quel tâmpit*? Cum să te obișnuiești să fii fără un băiat care te preface în lumină?

Nu pot.

Și mai rău încă e faptul că, zi după zi, Sanctuarul devine mai liniștit, chiar și atunci când dau combina stereo la maximum, chiar și atunci când vorbesc cu Sarah, care tot își mai cere iertare pentru

fiascoul seducţiei, chiar și atunci când cânt Stravinsky — e doar din ce în ce mai cufundat în liniște, până când e atât de liniște, încât ceea ce aud, la nesfârșit, e sunetul de scripeţi care coboară sicriul în pământ.

Zilele trec una după alta și sunt perioade din ce în ce mai lungi în care mi se pare că nu-i mai aud tocurile lui Bailey clămpănind pe hol, că n-o mai zăresc fugar întinsă în patul ei, citind o carte și n-o mai surprind cu colţul ochiului recitându-și replicile în oglindă. Mă obișnuiesc cu Sanctuarul fără ea și urăsc asta. Nu pot să sufăr că, stând în garderoba ei, scotocind printre haine, cu faţa îngropată în materiale, nu mai pot găsi o bluză sau o rochie care să mai aibă încă mirosul ei și asta-i numai vina mea. Toate miros acum ca mine.

Nu pot să sufăr faptul că abonamentul ei la telefon a fost, în sfârșit, închis.

Cu fiecare zi ce trece, mai multe urme ale surorii mele dispar, nu doar din lume, dar și din mintea mea, și nu pot să fac nimic în privinţa asta, decât să stau în Sanctuarul lipsit de sunete, lipsit de mirosuri, și să plâng.

În a șasea zi de jale, Sarah îmi declară stare de urgenţă și mă face să-i promit că merg cu ea la film, în seara asta.

Vine să mă ia cu Ennui. Poartă o fustă mini neagră și un și mai mini maieu negru, care îi lasă la vedere mult din trupul ei bronzat, sandale negre cu tocuri de un metru, peste toate având trântit un fes negru de schi, ceea ce reprezintă, presupun, tentativa ei de utilitate, pentru că suflă un vânt îngheţat și e frig ca la poli. Eu port o haină de piele întoarsă maro, helancă și jeanși. Împreună, arătăm culese din zone climatice diferite.

— Bună! zice ea, scoţând ţigara din gură ca să mă sărute, când mă urc. Filmul ăsta chiar se presupune că e bun. Nu ca ultimul la care te-am obligat să mergi, cu femeia aia care a stat în fotoliu cu pisica ei jumătate din film. Recunosc că acela a fost problematic.

Sarah și cu mine avem filozofii diferite în ceea ce privește mersul la film. Tot ce vreau eu de la o peliculă e să stau în întuneric cu

o găleată uriașă de popcorn. Dă-mi urmăriri cu mașina, fete cu băieți, victime triumfând, fă-mă să leșin, să țip și să plâng. Sarah, pe de altă parte, nu poate suporta un astfel de meniu prozaic și se plânge tot timpul de cum ne putrezesc mințile și curând n-o să mai fim în stare să avem propriile gânduri, deoarece creierele noastre o să fie pierdute în paradigma dominantă. Sarah preferă să meargă la The Guild, unde rulează filme străine triste, în care nu se întâmplă nimic, nu vorbește nimeni, toată lumea iubește pe cineva care nu-l va iubi niciodată, și așa se termină filmul. În programul din seara asta e un film stupid și plictisitor, alb-negru, din Norvegia.

Entuziasmul îi piere când îmi studiază fața.

— Arăți jalnic.

— O săptămână de rahat cu totul.

— În seara asta o să fie distractiv, promit.

Ia o mână de pe volan și scoate dintr-un rucsac o pungă de hârtie maronie.

— Pentru film.

Mi-o întinde mie.

— Vodcă.

— Hmm, atunci mai mult ca sigur am să adorm în timpul acestui film plin de acțiune, de suspans, alb-negru și mut din Norvegia.

Ea-și dă ochii peste cap.

— Nu e mut, Lennie.

În timp ce așteptăm la coadă, Sarah țopăie în jur, ca să se încălzească. Îmi spune că Luke a făcut față remarcabil de bine la simpozion, deși a fost singurul băiat de acolo, ba chiar i-a sugerat să pună o întrebare despre muzică, dar, la jumătatea frazei și la jumătatea unei țopăieli, face ochii mari. Nu-mi scapă, deși ea și-a reluat sporovăiala de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mă întorc și, pe partea cealaltă a străzii, îl văd pe Joe cu Rachel.

Sunt atât de absorbiți în conversație, că nici măcar nu-și dau seama că s-a schimbat lumina semaforului.

Lasă-l în pace, îmi vine să strig. Pleacă de lângă ea înainte să te îndrăgostești. Pentru că asta pare să se întâmple. Îl urmăresc pe Joe cum o trage ușor de braţ, în timp ce-i spune una-alta, sunt sigură că despre Paris. Pot să-i văd zâmbetul, toată acea luminozitate revărsându-se asupra lui Rachel și cred c-o să cad, doborâtă la pământ, ca un copac.

— Hai să plecăm.

— Da.

Sarah pornește deja spre jeep, căutându-se în geantă după chei. O urmez, dar mai întorc o dată capul și îi întâlnesc ochii lui Joe drept spre mine. Sarah dispare. Apoi, Rachel. Apoi, toţi oamenii care așteaptă la coadă. Apoi, mașinile, copacii, clădirile, pământul, cerul, până când nu mai rămânem decât Joe și cu mine, privindu-ne unul pe celălalt peste un spaţiu vid. El nu zâmbește. Anti-zâmbește. Dar nu pot să-mi întorc capul și se pare că nici el. Timpul a încetinit atât de mult, încât mă întreb dacă, atunci când o să ne oprim din uitat unul la altul, n-o să fim bătrâni și vieţile noastre se vor fi sfârșit cu doar câteva sărutări pricăjite între noi. Sunt ameţită de dorul lui, ameţită să-l văd, ameţită să mă aflu la numai câţiva metri depărtare de el. Îmi vine să fug pe partea cealaltă a străzii, chiar sunt gata s-o fac — pot să-mi simt inima galopând, împingându-mă spre el, dar atunci el doar își clatină capul ca pentru sine și își mută privirea de la mine la Rachel, care acum reintră în atenţia lui. Atenţie foarte concentrată. Cu bună intenţie, își petrece un braţ pe după ea și traversează împreună strada, așezându-se la coada pentru film. O durere fierbinte mă sfâșie pe dinăuntru. El nu se uită înapoi, dar Rachel se uită.

Mă salută, cu un zâmbet triumfător, apoi scutură o insultă de păr blond spre mine, în timp ce-și pune braţul pe după mijlocul lui și se întoarce.

Inima mea parcă a fost aruncată cu un șut într-un cotlon întunecat al corpului meu. *OK, am priceput*, îmi vine să urlu la cer. *Așa te simţi în cazul ăsta.* Lecţie învăţată. Pedeapsă acceptată. Îi urmăresc

cum dispar în cinematograf braţ la braţ, dorindu-mi să am o gumă ca s-o pot șterge pe ea din imaginea asta. Sau un aspirator. Un aspirator ar fi mai bun, aș aspira-o și gata, ar dispărea. Din braţele lui. De pe scaunul meu de orchestră. Definitiv.

— Haide, Len, hai s-o ștergem de aici, aud o voce familiară.

Bănuiesc că Sarah încă mai există și vorbește cu mine, deci și eu înseamnă că mai exist. Mă uit în jos, mă văd și-mi dau seama că mai sunt încă în picioare. Pun un picior în faţa celuilalt și reușesc să ajung până la Ennui.

Nu e nici lună, nici stele, doar un clopot cenușiu fără strălucire, fără lumină, deasupra capetelor noastre în timp ce ne îndreptăm spre casă.

— O s-o provoc pentru scaunul de prim-clarinetist, zic eu.

— În sfârșit.

— Nu din cauza asta...

— Știu. Pentru că tu ești un cal de curse, nu vreun ponei oarecare.

Nu e niciun pic de ironie în vocea ei.

Cobor geamul și las aerul rece să mă pălmuiască până mă năucește.

capitolul 31

Sarah și cu mine stăm atârnate pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara ferestrei dormitorului meu, trecând sticla de vodcă de la una la alta.

— Am putea s-o scoatem din schemă? sugerează Sarah, cuvintele ei încleindu-se într-unul singur.

— Cum să facem? întreb eu, trăgând din sticlă o înghiţitură zdravănă.

— Otravă. Întotdeauna e cea mai bună alegere, greu de depistat.

— Hai să-l otrăvim și pe el, și pe toţi fraţii ăia ai lui stupid de frumoși.

Pot simţi cum mi se lipesc cuvintele de gură.

— N-a așteptat nici măcar o săptămână, Sarah.

— Asta nu e relevant. E rănit.

— Doamne, cum poate să-i placă de ea?

Sarah clatină din cap.

— Am văzut cum s-a uitat la tine, pe stradă, ca un nebun, cu adevărat sărit de pe fix, mai diliu

(*Găsită pe o bucăţică de hârtie, sub marea salcie*)

Ţii minte
cum a fost
când
ne-am
sărutat?
Snopi
peste
snopi
de
raze
de
lumină
aruncați
drept
peste
noi.
O
scară
coborâtă
din
cer.
Cum
poate
cuvântul
iubire
cuvântul
viață
barem
să
încapă
în
gură?

decât diliii, pe toţi tigrii Sfântului Fast-food. Știi ce cred eu? Cred că și-a pus braţul pe după ea pentru binele tău.

— Și dacă face și sex cu ea pentru binele meu?

Gelozia e ca un câine turbat prin mine. Totuși, nu-i ea cel mai rău lucru, nici regretul, cel mai rău lucru e că eu mă tot gândesc la după-amiaza de pe patul din pădure, cât de vulnerabilă m-am simţit, cât de mult îmi plăcuse, să fiu atât de deschisă, îmi plăcuse de mine aceea, cu el. Mă mai simţisem vreodată atât de apropiată de cineva?

— Îmi dai o ţigară, te rog? întreb eu, luând-o mai înainte să-mi răspundă.

Ea ţine o palmă căuș în jurul ţigării ei, o aprinde cu cealaltă, apoi mi-o întinde mie, o ia pe a mea, apoi și-o aprinde pentru ea. Trag din ea, tușesc, nu-mi pasă, mai trag o dată și reușesc să nu mă înec, suflând un fuior gri de fum în aerul nopţii.

— Bails ar ști ce-i de făcut, zic eu.

— Ar ști, încuviinţează Sarah.

Fumăm împreună în tăcere, la lumina lunii, și îmi dau seama de ceva pe care nu pot să i-l spun niciodată lui Sarah. Se poate să fi existat un alt motiv, unul mai profund, pentru care n-am vrut să fiu în preajma ei. Și anume că ea nu e Bailey, iar asta e un pic de neîndurat pentru mine — dar trebuie să îndur. Mă concentrez la muzica râului, mă las să plutesc cu el, în timp ce gonește viguros la vale.

După câteva momente, spun:

— Până aici! Treaba asta nu poate continua așa.

Ea-și lasă capul într-o parte, zâmbește la mine într-un mod care mă umple de căldură.

— Minunat.

Își stinge ţigara de pervaz și se strecoară înapoi, pe pat. O sting și eu pe-a mea, dar mai rămân afară să mă mai uit la grădina splendidă a lui Buni, respirând și practic leșinând de la parfumul ce se ridică până la mine cu briza rece.

Și atunci îmi vine ideea. Ideea trăsnet. Trebuie să stau de vorbă cu Joe. Trebuie măcar să încerc să-l fac să înţeleagă. Dar nu mi-ar strica un pic de ajutor.

— Sarah, zic eu, aruncându-mă pe spate în pat. Trandafirii sunt afrodiziaci, mai știi?

Ea prinde ideea din zbor.

— Da, Lennie! Este ca miracolul care se produce în ultimul moment! Smochine zburătoare, da!

— Smochine?

— Nu m-am putut gândi la un animal, sunt prea beată.

Am plecat în misiune. Am lăsat-o pe Sarah dormind bușteан în patul lui Bailey și-mi duc în vârful picioarelor capul zvâcnind de vodcă pe scări în jos și afară, în geana de lumină a dimineţii. Ceaţa e deasă și tristă, toată lumea e o radiografie a ei înseși. Ţin arma în mână și mă pregătesc să-mi încep lucrul. Buni o să mă omoare, dar ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc.

Încep de la tufa mea preferată, Lanternele Magice, trandafiri cu o simfonie de culori imprimate în fiecare petală. Retez capetele celor mai grozavi pe care-i pot găsi. Apoi mă duc spre Nopţi Deschise și foarfec, foarfec, foarfec, într-o veselie, de-a lungul Momentelor Perfecte, Tandrelor Capitulări și Magiilor Negre. Inima îmi bate gata să-mi spargă pieptul deopotrivă de frică și de entuziasm. Merg după premianţi din tufă în tufă, de la catifelaţii roșii Iubiri Durabile, la rozaliii Nori Parfumaţi, la piersiciul Marilyn Monroe și sfârșesc la cel mai frumos trandafir roșu-portocaliu de pe planetă, numit foarte potrivit. Trompetistul. Aici am mizat totul, până când am la picioarele mele un buchet de trandafiri atât de fermecător, încât, dacă Dumnezeu s-ar fi căsătorit, ar fi fost exclus să aleagă alt buchet. Am tăiat atât de mulţi, încât nici măcar nu-i mai pot ţine într-o mână, ci sunt silită să-i car cu amândouă braţele, îndreptându-mă spre drum, să găsesc un loc unde să-i ascund până mai târziu. Îi pun lângă unul dintre stejarii mei preferaţi,

imposibil de văzut din casă. Apoi îmi fac griji că se vor ofili, așa că dau fuga înapoi în casă și pregătesc un coș cu prosoape ude. Mă întorc la marginea drumului și învelesc toate tulpinile.

Mai târziu, în dimineaţa aceea, după ce Sarah pleacă, pleacă și Big după copaci, iar Buni se retrage în atelierul de pictură cu femeile ei verzi, eu mă strecor binișor pe ușă afară. M-am convins, în pofida oricărei raţiuni, probabil, că figura asta o să meargă. Mă tot gândesc că Bails ar fi mândră de planul ăsta smintit. *Extraordinar*, ar zice ea. Într-adevăr, poate că lui Bailey i-ar plăcea că m-am îndrăgostit de Joe atât de curând după ce a murit ea. Poate că este exact modul necuvenit în care sora mea și-ar dori să port doliu după ea.

Florile sunt încă în spatele stejarului, unde le-am lăsat. Când le văd, sunt din nou uimită de extraordinara lor frumuseţe. N-am mai văzut niciodată un buchet de trandafiri ca acesta, explozia de culoare a unei flori imediat lângă o alta.

Urc dealul spre casa Fontaine într-un nor de parfum minunat. Cine știe dacă e puterea de sugestie sau dacă trandafirii sunt într-adevăr vrăjiţi, dar când ajung la casa lor, simt atât de multă iubire pentru Joe încât abia mai pot să sun la ușă. Am îndoieli serioase c-o să fiu în stare să formulez o propoziţie coerentă. Dacă răspunde el, se prea poate să-l pun pur și simplu la pământ, până când se dă bătut și gata.

Dar n-am eu norocul ăsta.

Aceeași femeie stilată care era în curte, în plină ciorovăială, deunăzi, deschide ușa.

— Nu-mi spune, tu trebuie să fii Lennie.

Este imediat evident că odraslele Fontaine nici nu se pot compara, la departamentul zâmbet, cu mama Fontaine. Ar trebui să-i spun lui Big — zâmbetul ei are mai mari șanse să-i reînvie gândacii decât piramidele lui.

— Eu sunt, zic. Mă bucur să vă cunosc, doamnă Fontaine.

E atât de prietenoasă, încât nu-mi pot imagina că știe ce s-a întâmplat între fiul ei și mine. Probabil el vorbește cu ea tot atât cât vorbesc eu cu Buni.

— Numai uită-te la trandafirii ăștia! N-am mai văzut niciodată unii ca ei în toată viaţa mea. De unde i-ai luat? Din Grădina Raiului?

Cum e mama, așa și fiul. Îmi amintesc că Joe a spus același lucru, în prima zi.

— Cam așa ceva, zic eu. Bunica mea are un talent aparte la flori. Sunt pentru Joe. E acasă?

Dintr-odată, sunt emoţionată. Foarte emoţionată. Stomacul pare că-mi găzduiește un simpozion al albinelor.

— Și parfumul! Dumnezeule, ce parfum! exclamă ea.

Cred că florile au hipnotizat-o. Uau. Poate chiar au efect.

— Norocos Joe, ce mai dar, însă îmi pare rău, draga mea, nu e acasă. A spus că se întoarce repede, totuși. Le pot pune în apă și o să i le las în camera lui, dacă vrei.

Șunt prea dezamăgită ca să răspund. Doar dau din cap și i le înmânez. Pariez că el e la Rachel acasă, hrănindu-i familia cu croissante de ciocolată. Am un gând înfiorător — dacă trandafirii chiar trezesc dragostea și Joe se întoarce aici cu Rachel și amândoi cad sub vraja lor? Trandafirii sunt o altă idee dezastruoasă, dar nu-i mai pot lua înapoi, acum. Într-adevăr, cred că ar fi nevoie de o armă automată ca să-i mai smulg de la doamna Fontaine, care e din ce în ce mai captivată de buchet, cu fiecare secundă care trece.

— Vă mulţumesc, spun eu. Pentru că îi daţi lui.

Oare o să mai fie în stare să se despartă de florile astea?

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Lennie. O să mă ocup eu. Sunt sigură că Joe o să-i aprecieze *cu adevărat*.

— Lennie, spune o voce exasperată din spatele meu.

Simpozionul ăla din stomacul meu tocmai și-a deschis ușile pentru viespi și pentru viespi ucigașe, de asemenea. Asta e. Mă întorc și-l văd pe Joe apropiindu-se pe alee. Nu există nici urmă de

salt în mersul lui. E ca și când gravitaţia i-a pus o mână grea pe umeri, cum n-a mai făcut-o niciodată până acum.

— Oh, dragul meu! exclamă doamna Fontaine. Uite ce ţi-a adus Lennie! Ai mai văzut de când ești așa trandafiri? Eu sigur n-am văzut. Pe cuvântul meu.

Doamna Fontaine vorbește direct trandafirilor acum, inspirând prelung parfumul lor.

— Ei bine, o să duc ăștia în casă și-o să le găsesc un loc drăguţ pentru ei. Voi, copii, distracţie plăcută...

Mă uit la ea cum dispare complet în buchet, în timp ce ușa se închide în urma ei. Îmi vine să mă reped la ea, să-i smulg florile și să-i strig: *Eu am nevoie de trandafirii ăștia mai mult decât tine, cucoană!* Dar am o urgenţă mai mare: Joe spumegă în tăcere lângă mine.

De îndată ce ușa se închide, spune:

— Tot nu pricepi, nu?

Vocea e plină de amenințare, nu exact cum ar vorbi un rechin dacă ar putea, dar pe-aproape. Arată spre ușa îndărătul căreia zeci de trandafiri afrodiziaci umplu aerul cu promisiuni.

— Glumești, desigur. Crezi că-i chiar atât de ușor?

Faţa i s-a înroșit, ochii îi sunt bulbucaţi și fioroși.

— Nu vreau rochii mulate sau cretinoizenii de flori magice!

Dă din braţe, pe loc, ca o marionetă.

— Sunt *deja* îndrăgostit de tine, Lennie, nu pricepi? Dar nu pot fi cu tine. De fiecare dată când închid ochii te văd cu *el*.

Rămân acolo, fără replică — desigur, au fost niște lucruri descurajante în ceea ce tocmai a spus el, dar toate par să fi căzut în lături. Am rămas cu doar cinci cuvinte minunate: *Sunt deja îndrăgostit de tine*. Prezent, nu trecut. Rachel Brazile, s-o ia naiba. Un cer plin de speranţă mă invadează.

— Lasă-mă să explic, zic eu, intenţionând să-mi aduc aminte replicile, de data asta, hotărâtă să-l fac să înţeleagă.

El scoate un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate muget, apoi spune:

— Nu-i nimic de explicat. V-am *văzut*. M-ai minţit permanent.

— Toby şi cu mine eram...

Mă întrerupe:

— În niciun caz, nu vreau să aud. Ţi-am spus ce mi s-a întâmplat în Franţa şi tu ai făcut-o, totuşi. Nu te pot ierta. Aşa sunt eu şi gata. Trebuie să mă laşi în pace. Îmi pare rău.

Mi s-au înmuiat picioarele când am înţeles că durerea şi mânia lui, dezgustul de a fi fost înşelat şi trădat, îi copleşiseră deja iubirea.

Arată în josul dealului, în direcţia locului unde eram, Toby şi cu mine, în seara aceea, şi spune:

— La ce te aşteptai?

La ce mă aşteptam? El încerca să-mi spună că mă iubeşte şi, în clipa următoare, mă vedea sărutându-mă cu un alt băiat. De bună seamă că se simte astfel.

Trebuie să spun ceva, aşa că spun singurul lucru care are un sens în inima mea învălmăşită.

— Sunt atât de îndrăgostită de tine.

Cuvintele mele îl lasă fără aer.

E ca şi când totul în jurul nostru s-ar fi oprit ca să vadă ce avea să se întâmple mai departe — copacii se apleacă, păsările se rotesc deasupra, florile îşi ţin petalele nemişcate. Cum ar putea să nu cedeze în faţa acestei iubiri nebuneşti de mari pe care o simţim amândoi? N-ar putea, nu-i aşa?

Întind mâna să-l ating, dar el îşi fereşte braţul.

Clatină din cap, cu ochii în pământ.

— Nu pot fi cu cineva care mi-a putut face aşa ceva.

Apoi se uită drept în ochii mei şi spune:

— Nu pot fi cu cineva care i-a putut face aşa ceva *surorii ei*.

Cuvintele au forţa unei ghilotine. Mă clatin înapoi, spulberată. El îşi duce repede mâna la gură. Poate că vrea să-şi retragă cuvintele. Poate chiar crede că a mers prea departe, dar nu mai contează. A vrut să pricep şi am priceput.

Fac singurul lucru pe care-l pot face. Mă întorc și fug de lângă el, sperând că picioarele mele tremurătoare mă vor ţine ca să mă pot îndepărta. Ca Heathcliff și Cathy, am avut Big Bangul, dragostea de tipul o dată în viaţă, și am distrus-o.

Tot ce vreau e să mă duc la mine în Sanctuar ca să-mi pot trage păturile peste cap și să dispar pentru mai multe sute de ani. Cu răsuflarea tăiată de fugă, mă năpustesc pe ușa de la intrare în casă. Trec valvârtej prin dreptul bucătăriei, dar mă întorc, fiindcă am zărit-o pe Buni. Stă la masa din bucătărie, cu braţele încrucișate, cu faţa încruntată și împietrită. În faţa ei, pe masă, sunt foarfecile ei de grădină și exemplarul meu din *La răscruce de vânturi*.

O-ooh.

Trece drept la atac.

— Habar n-ai cât de aproape am fost să-ţi toc mărunt preţioasa ta carte, dar mai am ceva stăpânire de sine și respect pentru lucrurile altora.

Se ridică în picioare. Când Buni e nervoasă, practic devine de două ori mai mare și cei trei metri și jumătate ai ei se reped, traversând bucătăria, drept la mine.

— Ce-a fost în capul tău, Lennie? Vii precum Grim Reaper[1] și-mi decimezi grădina, *trandafirii* mei. Cum ai putut? Știi că nu vreau să se atingă nimeni în afară de mine de florile mele. E singurul lucru pe care-l cer. Singurul.

Se apleacă spre mine.

— Ei?

— Or să crească la loc.

Știu că nu asta trebuia să spun, dar ziua de urlat-la-Leniie își cere tributul.

---

[1] Grim Reaper (literal, Cosașul Sinistru) este numele dat de vorbitorii de limbă engleză morţii și personificării ei ca un schelet cu pelerină neagră și glugă, înarmat cu coasa cu care retează firul vieţii omului care moare.

Ea își aruncă braţele în sus, complet exasperată de mine, și mă șochează cât de mult seamănă expresia chipului ei și fluturarea braţelor cu ale lui Joe.

— Nu-i vorba de asta și o știi prea bine.

Aartă cu degetul spre mine:

— Ai devenit foarte egoistă, Lennie Walker.

La asta nu mă așteptam. Nimeni nu mi-a zis vreodată c-aș fi egoistă, în viaţa mea, și cu atât mai puţin Buni — izvorul nesecat de laudă și răsfăţ. Oare ea și Joe sunt martori la același proces?

Ar putea ziua asta să devină mai rea de-atât?

Răspunsul la întrebarea asta nu e întotdeauna da?

Buni stă cu mâinile în șolduri acum, cu obrajii împurpuraţi, scoţând fulgere din ochi, de două ori o-ooh... mă lipesc cu spatele de perete și-mi fac curaj pentru asaltul care stă să pornească. Ea se apleacă spre mine.

— Da, Lennie. Te porţi ca și când ești singura din casa asta care a pierdut pe cineva. Ea era ca și fiica mea, ai idee ce înseamnă asta? Ai idee? *Fiica* mea. Nu, tu nu știi, pentru că n-ai întrebat nici măcar o dată. Nici măcar o dată nu m-ai întrebat ce simt. Ţi-a trecut vreodată prin minte că *eu* aș putea avea nevoie să vorbesc?

Acum ţipă de-a binelea.

— Știu că ești devastată, dar, Lennie, nu ești singura.

Tot aerul iese în fugă din încăpere și fug și eu odată cu el.

capitolul 32

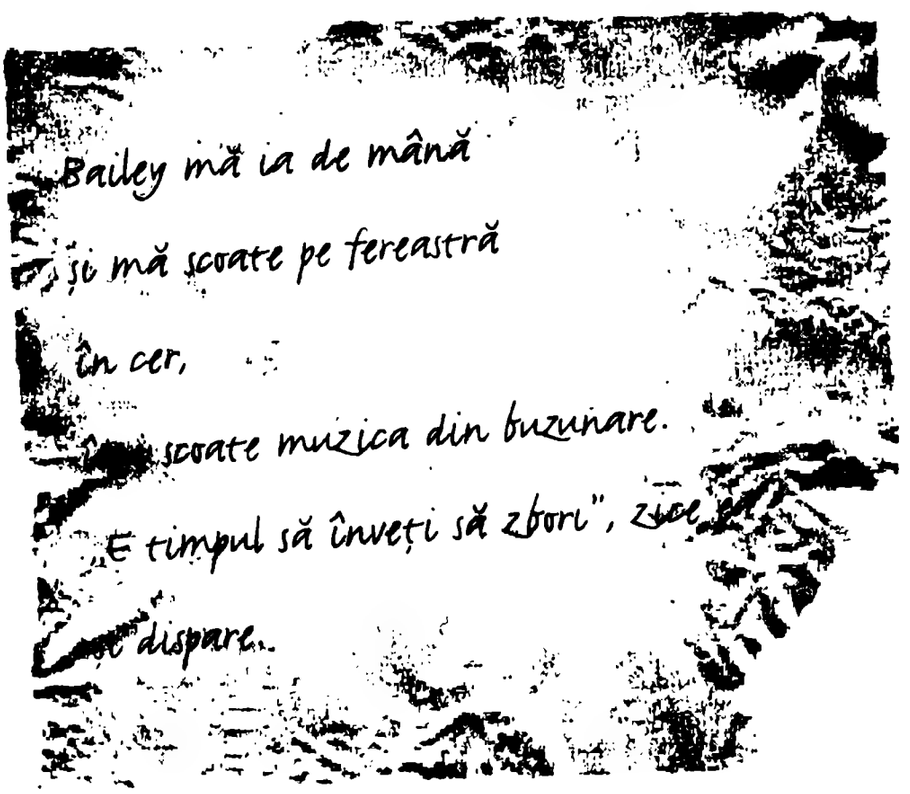

(Găsită pe un ambalaj de bomboană pe poteca spre râu)

MĂ REPED PE HOL și pe ușă afară, sar peste toate cele patru trepte ale verandei. Vreau să fug în pădure, să mă abat de la potecă, să găsesc un loc unde nu mă poate descoperi nimeni, să stau sub un stejar bătrân și scorburos și să plâng. Vreau să plâng, și să plâng, și să plâng, până când tot pământul din pădure se preface în noroi. Și este exact ce mă pregătesc să fac, doar că, atunci când ajung la potecă, îmi dau seama că nu pot. Nu pot să fug de Buni, mai ales

după tot ce a spus adineauri. Pentru că știu că are dreptate. Ea și Big au fost doar zgomot de fundal pentru mine de când a murit Bailey. Nu m-am gândit nicio secundă prin ce or fi trecând ei. Eu l-am făcut pe Toby aliatul meu în durere, de parcă el și cu mine aveam un drept exclusiv la asta, un drept exclusiv asupra lui Bailey însăși. Mă gândesc la toate momentele când Buni dădea târcoale la ușa Sanctuarului, încercând să mă atragă să vorbesc despre Bailey, rugându-mă să vin până jos și să bem împreună niște ceai și cum eu presupusesem că ea voia să mă consoleze. Nici măcar o dată nu mi-a trecut prin minte că avea nevoie și ea să i se vorbească, avea nevoie de *mine*.

Cum am putut să fiu atât de nepăsătoare la sentimentele ei? La ale lui Joe? La ale tuturor?

Trag adânc aer în piept, mă întorc și vin înapoi în bucătărie. Nu pot îndrepta lucrurile cu Joe, dar cel puţin pot încerca să le îndrept cu Buni. Ea stă pe același scaun, la masă. Mă opresc în faţa ei, îmi sprijin degetele pe masă și aștept să-și ridice ochii spre mine. Nicio fereastră nu e deschisă și bucătăria încinsă miroase aproape a stricat.

— Îmi pare rău, spun eu. Pe cuvânt.

Ea dă din cap, cu ochii la mâinile ei. Mă gândesc că i-am dezamăgit, i-am rănit sau i-am trădat pe toţi cei pe care îi iubesc, în ultimele două luni: Buni, Bailey, Joe, Toby, Sarah, chiar și pe Big. Cum am reușit asta? Înainte ca Bailey să moară, nu cred că am dezamăgit cu adevărat pe cineva. Oare Bailey avea grijă de toată lumea și de toate lucrurile pentru mine? Sau nimeni nu așteptase nimic de la mine înainte? Sau pur și simplu eu nu am făcut sau nu am vrut nimic înainte, încât să fiu vreodată nevoită să mă confrunt cu consecinţele faptelor mele anapoda? Sau chiar am devenit egoistă și preocupată numai de mine? Sau toate cele de mai sus?

Mă uit la planta Lennie bolnavă de pe bufet și știu că nu mă mai reprezintă. Ea e cine obișnuiam să fiu, înainte, și de aceea moare acum. Acea Lennie a dispărut.

— Nu știu cine sunt, spun, așezându-mă. Nu mai pot fi cine am fost, nu fără ea, iar cine am devenit e un eșec absolut.

Buni nu mă contrazice. E încă furioasă, nu de trei metri jumătate furioasă, dar destul.

— Am putea să luăm prânzul în oraș, săptămâna viitoare, să petrecem toată ziua împreună, adaug eu, simțindu-mă meschină fiindcă încerc să răscumpăr cu un prânz lunile în care am ignorat-o.

Ea dă din cap, dar nu-i stă gândul la asta.

— Doar ca să știi, nici eu nu știu cine sunt fără ea.

— Pe cuvânt?

Ea clatină din cap.

— Nu. În fiecare zi, după ce tu și Big plecați, tot ce fac e să stau în fața unei pânze goale de pe șevalet, gândindu-mă cât de mult dispreţuiesc culoarea verde, cum fiecare nuanță de verde mă dezgustă sau mă dezamăgește sau îmi sfâșie inima.

Mă cuprinde tristeţea. Îmi închipui toate femeile acelea mlădioase și verzi alunecând de pe pânzele lor și furișându-se afară pe ușa de la intrare.

— Înţeleg, spun, încet.

Buni închide ochii. Mâinile îi stau una peste cealaltă, pe masă. Întind mâna și o pun peste ale ei, iar ea mi-o prinde repede între ele.

— E îngrozitor, șoptește ea.

— Este, spun.

Lumina începutului de amiază se scurge din ferestre, tărcând încăperea cu umbre lungi și întunecate. Buni arată îmbătrânită și obosită, ceea ce mă face să mă simt dezolată. Bailey, unchiul Big și cu mine fuseserăm toată viaţa ei, mai puţin câteva generaţii de flori și o mulţime de picturi verzi.

— Știi ce altceva mai urăsc? zice ea. Urăsc faptul că toată lumea continuă să-mi spună că o port pe Bailey în inimă. Îmi vine să urlu la ei: *Nu o vreau acolo.* O vreau în bucătărie, cu Lennie și cu mine. O vreau la râu cu Toby și copilul lor. Vreau ca ea să fie Julieta și

Lady Macbeth, lume proastă, proastă ce ești! Bailey nu vrea să fie prizonieră în inima mea sau în a oricui altcuiva.

Buni bate cu pumnul în masă. Îi strâng pumnul în mâinile mele și dau din cap, *da*, și simt *da*, un uriaș, vibrant și mânios *da*, care trece de la ea la mine. Mă uit la mâinile noastre și prind cu coada ochiului volumul *La răscruce de vânturi*, zăcând acolo mut și neajutorat și morocănos ca întotdeauna. Mă gândesc la toate viețile irosite, toate iubirile irosite înghesuite înăuntrul lui.

— Buni, fă-o.

— Ce? Ce să fac? întreabă ea.

Ridic cartea și foarfecile și i le întind.

— Fă-o și gata, taie-o în bucăți. Uite.

Îmi strecor degetele în mânerul foarfecilor de grădină, exact ca azi-dimineață, dar de data asta fără nicio frică, doar cu acel nestăvilit, pulsator și furios *da* gonindu-mi prin corp, în timp ce tai o dată din cartea pe care am subliniat-o și am adnotat-o atâta, o carte care e încreţită și murdărită cu ani întregi de-ai mei, ani de apă de râu, și de soare de vară, și nisip de plajă, și de năduşeala palmelor mele, o carte îndoită după liniile corpului meu treaz sau dormind. Mai fac o tăietură, trecând prin mai multe pagini odată, printre toate cuvintele micuţe, tăind povestea pătimașă, deznădăjduită, în bucăți, spintecându-le vieţile, imposibila lor iubire, toată neorânduiala și tragedia acesteia. Acum o atac energic, plăcându-mi fâșâitul lamelor, hârșâitul metalului după fiecare tăietură încântătoare. Tai din Heathcliff, deznădăjduitul, înveninatul Heathcliff, și din stupida Cathy, pentru alegerile ei proaste și compromisurile de neiertat. Și în timp ce mă ocup cu asta, fac o tăietură și pentru gelozia și mânia și prejudecata lui Joe, pentru imposibilitatea *căposului de el* de a ierta. Spintec prostia lui ridicolă cu totul-sau-nimic, apoi mă pun pe tăiat propria mea duplicitate și înșelare, și confuzie și jignire, și raţionament strâmb și covârșitoarea, nesfârșita durere a pierderii. Tai și tai și tai pentru tot ce-mi vine în minte,

care ne împiedică pe Joe și pe mine de a trăi această mare și frumoasă dragoste cât timp putem.

Buni asistă cu ochii mari și gura întredeschisă. Dar apoi văd un zâmbet slab fluturându-i pe buze. Spune:

— Ia, lasă-mă și pe mine.

Ia foarfecile și începe să taie, la început șovăitor, dar apoi se lasă furată de acțiune la fel ca mine, și începe să toace pagini peste pagini, până când cuvintele zburătăcesc în jurul nostru ca niște confeti.

Buni râde:

— Ei bine, asta a fost neașteptat.

Amândouă suntem cu răsuflarea tăiată, epuizate, și zâmbim ameţite.

— Sunt rudă cu tine, nu? spun eu.

— Oh, Lennie, mi-a fost dor de tine.

Mă trage în poala ei, de parcă am cinci ani. Cred că sunt iertată.

—•Îmi pare rău că am urlat, scumpa mea, zice ea, îmbrăţișându-mă în înfierbântarea ei.

O strâng și eu în braţe.

— Să pun de niște ceai? întreb.

— Ai face bine, avem o mulţime de recuperat. Dar, mai întâi și mai întâi, mi-ai distrus toată grădina, trebuie să știu dacă a mers.

Aud din nou: *Nu pot fi cu cineva care i-a putut face așa ceva surorii ei*, iar inima mi se strânge atât de tare în piept, că abia mai pot respira.

— Nicio șansă. S-a sfârșit.

Buni spune, cu calm:

— Am văzut ce s-a întâmplat în seara aceea.

Mă încordez și mai mult, mă dau jos din poala ei și mă duc să umplu ibricul pentru ceai. Bănuisem că Buni ne văzuse, pe Toby și pe mine, sărutându-ne, dar adeverirea mărturiei ei mă umple din nou de rușine. Nu mă pot uita la ea.

— Lennie?

Vocea ei nu e acuzatoare. Mă relaxez puţin.

— Ascultă-mă.

Mă întorc încet și o privesc în ochi.

Ea-și flutură mâna pe lângă cap de parc-ar alunga o muscă.

— N-am să spun că nu m-a lăsat fără cuvinte, pentru vreun minut sau două.

Zâmbește.

— Dar lucrurile nebunești ca acela se întâmplă când oamenii sunt atât de șocaţi și de zdruncinaţi de durere. Mirarea mea e că mai stăm toţi în picioare.

Nu pot să cred cât de rapid concediază Buni episodul, absolvindu-mă de vină. Îmi vine să-i cad la picioare, cu recunoștinţă. În mod cert nu a discutat cu Joe despre problema asta, însă face ca vorbele lui să usture mai puţin și-mi dă curajul să întreb:

— Crezi că ea o să mă ierte vreodată?

— Oh, scumpo, ai încredere în mine în privinţa asta, deja a făcut-o.

Buni dă din deget spre mine.

— Însă cu Joe e o altă poveste. O să aibă nevoie de timp...

— Cam vreo treizeci de ani, zic eu.

— Ohoo, bietul băiat, dar a avut parte de o priveliște a-ntâia, Lennie Walker.

Buni se uită la mine maliţios. Și-a reintrat în apele ei pline de duh.

— Da, Len, când tu și Joe Fontaine veţi avea patruzeci și șapte de ani...

Râde.

— O să plănuim o foarte, foarte frumoasă nuntă...

Se oprește la mijlocul frazei, probabil că mi-a observat faţa. Nu vreau să-i stric veselia, așa că pun în mișcare fiecare mușchi facial ca să-mi ascund inima zdrobită, dar am pierdut bătălia.

— Lennie.

Vine la mine.

— Mă urăște, îi spun eu.

— Nu, zice ea cu însufleţire. Dacă a fost vreodată un băiat îndrăgostit, scumpo, acela e Joe Fontaine.

Buni m-a silit să mă duc la doctor
ca să văd dacă e ceva în neregulă
cu inima mea.
După o serie de teste, doctorul a zis:
Lennie, ești norocoasă.
Mi-a venit să-i trag un pumn,
în loc de asta, am început să plâng
pornită să înec toată lumea.
Nu puteam crede
că aveam o inimă norocoasă
când tot ce voiam
era același tip de inimă
ca Bailey.
N-am auzit-o pe Buni intrând
sau venind în spatele meu,
doar i-am simțit brațele înconjurându-mi corpul tremurător,
apoi apăsându-mă tare cu ambele mâini
pe piept, ținând totul înăuntru,
ținându-mă întreagă.
Slavă Domnului, a șoptit,
înainte ca doctorul sau eu
să fi scos vreun cuvânt.
Cum a fost posibil să știe
că primisem vești bune?

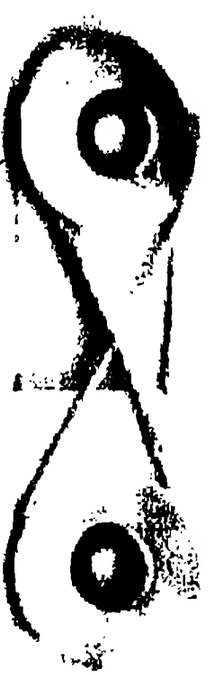

(Găsită pe spatele unui plic, pe poteca spre dormitorul din pădure)

capitolul 33

CÂND CEAIUL e în căni, fereastra deschisă și Buni și cu mine ne-am relaxat în lumina ce amurgea, am spus, calmă:

— Vreau să stau de vorbă cu tine despre ceva.

— Orice, scumpo.

— Vreau să vorbim despre mama.

Ea oftează și se lasă pe spate în scaunul ei.

— Știu.

Își încrucișează braţele, ţinându-se de coate, legănându-se.

— Am fost sus, în pod. Ai pus caseta pe un alt raft...

— N-am citit mult... îmi pare rău.

— Nu, eu sunt cea căreia îi pare rău. Am vrut să vorbesc cu tine despre Paige, în ultimele câteva luni, dar...

— Nu te-aș fi lăsat să-mi vorbești despre nimic.

Ea dă din cap, puţin. Faţa îi este mai serioasă decât i-am văzut-o vreodată. Spune:

— Bailey n-ar fi trebuit să moară știind atât de puţine despre mama ei.

Îmi las ochii în jos. E adevărat — am greșit gândind că Bailey n-ar fi vrut să știe tot ce fac eu, chiar dacă era dureros sau nu. Îmi trec degetele printre rămășiţele din *La răscruce de vânturi*, așteptând ca Buni să continue.

Când o face, vocea ei e gâtuită.

— Am crezut că vă protejam pe voi, fetele, dar acum sunt foarte sigură că mă protejam numai pe mine. Îmi vine atât de greu să vorbesc despre ea. Mi-am spus că ar fi cu atât mai dureros pentru voi, cu cât aţi fi ştiut mai multe despre ea.

Trage spre ea câteva resturi din carte.

— M-am hotărât să vă spun doar că avea gena neastâmpărului, pentru ca voi, fetele, să nu vă simţiţi abandonate, să n-o învinuiţi sau, mai rău, să vă învinuiţi pe voi. Am vrut ca voi s-o admiraţi. Asta-i tot.

Asta-i tot? Fierbinţeala îmi cuprinde corpul. Buni întinde mâna spre a mea. Mi-o feresc.

Spun:

— Şi doar ai născocit o poveste ca să nu ne simţim noi abandonate...

Îmi ridic ochii într-ai ei şi continui, în pofida suferinţei de pe chipul ei.

— Dar noi *eram* abandonate, Buni, şi nu ştiam de ce, nu ştiam nimic despre ea în afară de o poveste aiurită.

Îmi vine să îmi umplu pumnul cu *La răscruce de vânturi* şi să-l azvârl înspre ea.

— De ce nu ne-ai spus că e nebună, dacă este? De ce nu ne-ai spus adevărul, indiferent care ar fi fost? N-ar fi fost mai bine?

Mă apucă de încheietură, cu mai multă forţă decât cred c-a avut intenţia.

— Dar nu este un singur adevăr, Lennie, niciodată nu e unul singur. Ceea ce v-am spus eu n-a fost o poveste născocită de mine.

Face eforturi să fie calmă, dar îmi dau seama că mai are foarte puţin până îşi dublează statura.

— Da, e adevărat că Paige nu era o fată echilibrată. Vreau să spun, cine, în deplinătatea copacului său îşi părăseşte două fiice mici şi nu se mai întoarce?

Îmi dă drumul încheieturii, acum, că a obţinut întreaga mea atenţie. Îşi roteşte ochii prin bucătărie, de parcă vorbele de care are nevoie ar putea fi pe pereţi. După o clipă, spune:

— Mama voastră a fost de mică precum o tornadă și sunt sigură că și acum este la fel. Dar este la fel de adevărat că nu e prima tornadă care a făcut ravagii prin familia asta, cum nu e nici prima care a dispărut astfel. Sylvie a venit înapoi în oraș, în hârbul ăla de Cadillac galben al ei, după douăzeci de ani de rătăcit prin lume. Douăzeci de ani!

Bate cu pumnul în masă, tare, iar grămăjoarele din *La răscruce de vânturi* saltă la impact.

— Da, poate vreun doctor i-ar putea da un nume, un diagnostic, dar ce ar conta cum o numim noi, rămâne tot ceea ce este, noi o numim gena neastâmpărului, și ce? E la fel de adevărată ca oricare alta.

Ia o înghiţitură din ceaiul ei, se arde la limbă.

— Au! exclamă, surprinzător pentru ea, făcându-și vânt cu mâna la gură.

— Se prea pare c-o ai și tu, spun eu. Gena asta a neastâmpărului.

Rearanjez cuvintele în propoziţii noi pe masă. Arunc o privire la ea, temându-mă că tăcerea ei la această recunoaștere s-ar putea să nu fi picat tocmai bine.

Fruntea ei se încruntă.

— A spus el asta?

Buni se apucă și ea să amestece cuvintele pe masă. Văd că pune *sub acel cer blajin* alături de *atât de pe veci izolată.*

— El crede că ţi-ai înăbușit-o, spun eu.

Se oprește din amestecarea cuvintelor. E ceva foarte străin de Buni pe faţa ei, ceva iute și sperios. Îmi ocolește privirea și atunci recunosc ce este, pentru că de curând am devenit chiar obișnuită cu asta — este rușine.

— Ce-i, Buni?

Ea își strânge buzele atât de tare, încât i se albesc, de parcă ar încerca să le pecetluiască, să fie sigură că niciun cuvânt nu-i va scăpa.

— Ce?

Se ridică, se duce până la bufet, se leagănă deasupra lui, se uită afară pe fereastră la un regat trecător de nori. Îi privesc spatele și aștept.

— M-am ascuns în acea poveste, Lennie, și v-am făcut pe voi, fetele, și pe Big, din această privinţă, să vă ascundeţi în ea odată cu mine.

— Dar tocmai ai spus...

— Știu — nu că n-ar fi adevărat, dar la fel de adevărat e că să dau vina pe chestii ca destinul și genele e cu mult mai ușor decât să mi le reproșez mie.

— Ţie?

Dă din cap, nu mai spune altceva, doar continuă să se uite pe fereastră.

Simt un fior rece pe șira spinării.

— Buni?

Ea își întoarce capul în partea cealaltă, ca să nu-i pot vedea expresia feţei. Nu știu de ce, dar mi-e teamă de ea, de parcă ar fi intrat în altă persoană. Chiar și felul în care își ţine corpul e diferit, aproape prăbușit. Când în sfârșit vorbește, vocea îi este profundă și calmă.

— Îmi amintesc absolut totul din noaptea aceea..., zice ea, apoi face o pauză, iar eu mă gândesc să fug din bucătărie, departe de această Buni dărâmată, care vorbește ca în transă.

— Îmi amintesc cât de frig era, ciudat pentru anotimpul acela, cum bucătăria era plină de liliac — umplusem toate vazele mai devreme, în acea zi, pentru că venea ea.

Îmi dau seama după voce că Buni zâmbește acum și mă mai calmez puţin.

— Purta rochiile acelea lungi și verzi, mai degrabă niște eșarfe uriașe, cu totul nepotrivite, dar așa era Paige — ca și când ar fi avut propria ei vreme în jur, întotdeauna.

N-am mai auzit asta despre mama, n-am auzit niciodată despre ceva atât de real ca rochiile verzi și o bucătărie plină de flori. Dar apoi tonul lui Buni se schimbă din nou.

— Era atât de supărată în noaptea aceea, se plimba ca un leu în cușcă prin bucătărie, nu, nu se plimba, își umfla pânzele în sus și-n jos în eșarfa aceea. Îmi amintesc că m-am gândit că e ca un vânt

captiv, o vijelie sălbatică prizonieră în bucătăria asta cu mine, de parcă dac-aș fi deschis o fereastră, ar fi plecat.

Buni se întoarce spre mine, parcă amintindu-și în sfârșit că eram și eu de faţă.

— Mama ta era la capătul sforii sale și niciodată n-a fost persoana cu prea multă sfoară la îndemână. Venise pentru weekend, ca eu să vă pot vedea pe voi, fetele. Cel puţin, de-asta am crezut că venise, până când a început să mă întrebe ce-aș fi făcut dacă ar fi plecat. „Să pleci?" am întrebat-o eu. „Unde? Pentru cât timp?" și atunci am aflat că avea un bilet de avion spre Dumnezeu știe unde, n-a vrut să spună, și plănuia să-l folosească, un bilet numai de dus. Mi-a spus că nu putea s-o facă, nu avea în firea ei darul de a fi mamă. Eu i-am spus că ce avea în firea ei era suficient, că nu putea să plece, că voi, fetele, eraţi responsabilitatea ei. I-am spus că trebuie să-și adune curajul ca orice altă mamă de pe pământul ăsta. I-am spus că puteaţi locui toate aici, că eu aveam s-o ajut, dar nu putea să se ridice și să plece ca toţi ceilalţi ţicniţi din familia asta, nu aveam să accept. „Dar dacă plec, totuși", continua ea să insiste, „ce ai face?" Mă întreba la nesfârșit. Îmi amintesc că am încercat s-o ţin de braţe, s-o fac să se rupă din starea aceea, cum făceam când era mică și devenea extrem de agitată, dar ea tot scăpa din strânsoarea mea, de parcă era făcută din aer.

Buni trage adânc aer în piept.

— Atunci, m-am supărat foarte tare și tu știi cum fac când izbucnesc. Am început să strig. Am și eu partea mea de tornadă în mine, negreșit, și mai ales când eram mai tânără, Big are dreptate.

Oftează.

— Am pierdut-o, am pierdut-o definitiv. „Ce crezi c-aș face dacă ai pleca?", am urlat eu. „Sunt nepoatele mele, dar, Paige, dacă pleci, nu te mai poţi întoarce. Niciodată. O să fii moartă pentru ele, moartă în inimile lor și moartă pentru mine. Moartă. Pentru noi toţi." Acestea au fost exact detestabilele mele cuvintele. Apoi m-am încuiat în atelierul meu, pentru restul nopţii. În dimineaţa următoare, ea plecase.

Mă prăbușisem pe spate în scaunul meu, cu oase ca de gumă. Buni stă în picioare, în partea cealaltă a încăperii, într-o temniță de umbre.

— Eu i-am spus mamei voastre să nu se mai întoarcă niciodată.

O să se întoarcă, fetelor.

O rugăciune, niciodată o promisiune.

Vocea i-a coborât până la șoaptă.

— Îmi pare rău.

Cuvintele ei s-au mișcat prin mine ca o furtună cu norii gonind și transformând peisajul. Mă uit în jur, la doamnele ei verzi înrămate, trei dintre ele numai la bucătărie, femei prinse undeva între aici și dincolo — fiecare dintre ele Paige, toate Paige într-o rochie verde umflată de vânt, acum sunt sigură de asta. Mă gândesc la strădaniile lui Buni de-a se asigura că mama nu va muri niciodată în inimile noastre, de a se asigura că Paige Walker nu va purta niciodată vina de a-și fi părăsit copiii. Mă gândesc cum, fără știrea noastră, Buni a cules toată vina pentru ea.

Și îmi aduc aminte lucrul urât pe care l-am gândit în seara aceea, în capul scărilor, când am auzit-o cerându-și iertare în fața Jumătății de Mamă. Și eu o învinuisem. Pentru lucruri pe care nici măcar atotputernica Buni nu le poate controla.

— Nu e vina ta, zic eu, cu o siguranță în voce pe care nu mi-am mai auzit-o înainte. N-a fost niciodată, Buni. *Ea* a plecat. *Ea* nu s-a întors — alegerea ei, nu a ta, indiferent ce i-ai spus tu.

Buni răsuflă de parcă și-ar fi ținut respirația șaisprezece ani.

— Oh, Lennie! strigă ea. Cred că tocmai ai deschis fereastra — își atinge pieptul — și ai lăsat-o să iasă.

Mă ridic de pe scaun și mă duc la ea, dându-mi seama, pentru prima oară, că ea pierduse două fiice — nu știu cum rezistă. Îmi mai dau seama și de altceva. Eu nu-i împărtășesc această dublă durere. Am o mamă și stau aproape de ea, pot să-i văd anii împovărându-i pielea, pot să-i miros respirația cu aromă de ceai. Mă întreb dacă și căutările mamei întreprinse de Bailey ar fi condus-o tot aici, înapoi la Buni. Sper. Îmi pun blând o mână pe

braţul ei, întrebându-mă cum o dragoste atât de mare pentru cineva poate încăpea în corpul meu plăpând.

— Bailey și cu mine suntem atât de norocoase să te fi avut pe tine, spun. Am reușit.

Ea își închide ochii pentru o clipă, apoi următorul lucru pe care-l știu e că sunt în braţele ei și ea mă strânge atât de tare că ameninţă să-mi rupă toate oasele.

— Eu sunt cea care-a avut noroc, îmi spune ea în păr. Și acum cred că trebuie să ne bem ceaiul. Destul cu asta.

Și în timp ce mă întorc la masă, ceva îmi devine foarte clar: viaţa e grozav de încurcată. De fapt, o să-i spun lui Sarah să înceapă un nou curent filozofic, încurcaţionism în loc de existenţialism, pentru cei care se delectează cu încurcătura esenţială care este viaţa. Pentru că Buni are dreptate, nu există niciodată un singur adevăr, doar o grămadă de povești, toate desfășurându-se simultan, în capul nostru, în inima noastră, toate așezându-se de-a curmezișul în calea celorlalte. Totul nu e decât o frumoasă încurcătură catastrofală. E ca în ziua în care domnul James ne-a dus în pădure și a strigat, triumfător: „Asta e! Asta e!" la ameţitoarea cacofonie a solourilor de instrumente care încercau să producă muzică împreună. Asta e.

Mă uit pe masă, la grămada de cuvinte care obișnuiau să fie cartea mea preferată. Vreau să pun povestea la loc, astfel încât Cathy și Heathcliff să poată face alte alegeri, să poată să nu se mai opună în căile lor la fiecare cotitură, să poată să-și urmeze inimile furibunde, vulcanice, drept unul în braţele celuilalt. Dar nu pot. Mă duc la chiuvetă, scot găleata de gunoi și-i vărs în ea pe Cathy și pe Heathcliff și restul nefericiţilor din jurul lor.

Mai târziu, în aceeași seară, cânt melodia lui Joe, la nesfârșit, pe verandă, încercând să mă gândesc la cărţi în care dragostea triumfă. De pildă, a lui Lizzie Bennet și a domnului Darcy. Și Jane Eyre sfârșește împreună cu domnul Rochester, asta-i bine, dar el are soţia aceea încuiată într-o cameră, o vreme, ceea ce mă îngrozește.

Ar mai fi Florentino Aziza, în *Dragoste din timpul holerei*, dar el a trebuit s-o aștepte mai bine de cincizeci de ani pe Fermina, doar ca să sfârșească amândoi pe o barcă îndreptându-se spre nicăieri. Uh. Aș zice că sunt foarte puţine exemple literare pe tema asta, ceea ce mă deprimă; cum se poate ca adevărata dragoste să triumfe atât de rar în clasici? Și, mai important, cum aș putea s-o fac să triumfe pentru Joe și pentru mine? Dacă măcar l-aș putea converti la încurcaţionism... *Dacă măcar aș avea roți la fund, aș fi un cărucior.* După tot ce mi-a spus el astăzi, cred că asta îmi reprezintă foarte bine șansele.

Cânt melodia lui pentru probabil a cincizecea oară, când îmi dau seama că Buni stă în prag, ascultându-mă. Credeam că s-a încuiat în atelierul de artă, revenindu-și din tumultul emoţional al după-amiezii noastre. Mă opresc la jumătatea notei, dintr-odată conștientă de ceea ce fac. Ea deschide ușa și iese cu pași hotărâţi, ţinând în braţe caseta de mahon din pod.

— Ce melodie frumoasă. Pariez că aș putea s-o cânt și eu de acum, zice ea, dându-și ochii peste cap, în timp ce pune caseta pe masă și se așază pe banchetă. Totuși e foarte plăcut să te aud cântând din nou.

Mă hotărăsc să-i spun.

— O să încerc să concurez din nou pentru scaunul de solist, toamna asta.

— Oh, scumpo, fredonează ea, literalmente. Muzică pentru urechile mele de tinichea.

Zâmbesc, dar pe dinăuntru stomacul meu se dă peste cap. Plănuiesc să-i spun și lui Rachel, la următoarea repetiţie. Ar fi mult mai ușor dacă aș putea pur și simplu să-i torn o găleată de apă în cap, ca Vrăjitoarei celei Rele a Apusului.

— Vino și stai jos.

Buni bate cu palma în pernă, lângă ea. Mă duc lângă ea, ţinându-mi clarinetul pe genunchi. Ea pune o mână pe casetă.

— Tot ce e aici e pentru tine, să citești. Deschide toate plicurile. Citește-mi însemnările, scrisorile. Numai că, te previn, nu totul e plăcut, mai ales în primele scrisori.

Dau din cap.

— Mulţumesc.

— Bine.

Își ia mâna de pe casetă.

— Mă duc să fac o plimbare în oraș, să mă întâlnesc cu Big la The Saloon. Îmi trebuie o băutură tare.

Îmi ciufulește părul, apoi ne lasă singure, pe casetă și pe mine.

După ce-mi pun clarinetul deoparte, mă așez cu caseta în poală, trecându-mi degetele în cerc peste inelul de cai în galop. O tură și încă o tură. Vreau s-o deschid și deopotrivă nu vreau. Probabil este cel mai aproape de cât am să reușesc vreodată s-o cunosc pe mama, oricine ar fi ea — aventurieră sau alienată mintal, eroină sau ticăloasă, probabil doar o femeie foarte tulburată, complicată. Mă uit la pâlcul de stejari de peste drum, la mușchiul spaniol care atârnă de umerii lor cocârjaţi ca niște șaluri decrepite, grupul lor cenușiu, contorsionat, ca o ceată de bătrâni înţelepţi cumpănind un verdict...

Ușa scârţâie. Mă întorc și-o văd pe Buni îmbrăcată într-o strălucitoare roz înflorată... habar n-am ce — o haină? o capă? o perdea de duș? — peste o și mai strălucitoare rochie cu flori purpurii. Părul îi este desfăcut și zbârlit; arată de parcă e încărcat electric. S-a machiat, s-a dat cu ruj de culoarea vinetelor, și niște cizme de cowboy îi adăpostesc picioarele de Big Foot. Arată frumoasă și ţicnită. E prima oară când iese în oraș de când a murit Bailey. Îmi face cu mâna și cu ochiul, apoi coboară treptele. O privesc traversând agale curtea. Când ajunge la drum, se întoarce și își ţine părul cu o mână, ca să nu i-l sufle vântul în ochi.

— Hei, eu i-am dat lui Big o lună, tu?

— Glumești? Două săptămâni, cel mult.

— E rândul tău să fii cavaler de onoare.

— E-n regulă, zâmbesc eu.

Îmi zâmbește și ea, amuzamentul izvorând de pe fața ei de regină. Chiar dacă ne prefacem că n-ar fi așa, nimic nu stârnește buna dispoziție a Walkerilor decât gândul la o altă nuntă a unchiului Big.

— Rămâi cu bine, scumpo, zice ea. Știi unde ne găsești...

— O să fiu bine, spun eu, simțind greutatea casetei pe genunchi.

De îndată ce dispare, deschid capacul. Sunt gata. Toate aceste însemnări, toate aceste scrisori, de șaisprezece ani încoace. Mă gândesc la Buni notând o rețetă, un gând, vreo prostioară sau vreun lucru nu prea plăcut pe care a vrut să i le împărtășească fiicei sale, sau doar să și le aducă aminte, poate purtându-le în buzunarul ei toată ziua, apoi furișându-se în pod, înainte de culcare, ca să le pună în caseta asta, în această cutie de scrisori neridicate, an după an, neștiind dacă fiica ei le va citi vreodată, neștiind dacă le va citi cineva, oricine...

Tresar, pentru că e exact ceea ce am făcut și eu, scriind poezii și risipindu-le în vânt, cu aceeași nădejde ca Buni că într-o zi, cineva, undeva, ar putea înțelege cine sunt, cine a fost sora mea și ce s-a întâmplat cu noi.

Scot plicurile și le număr — cincisprezece, toate cu numele Paige și anul. O găsesc pe cea dintâi, scrisă acum șaisprezece ani de Buni către fiica ei. Vârându-mi degetul sub clapeta închisă, mi-o închipui pe Bailey stând lângă mine. *OK*, îi spun, scoțând scrisoarea, *hai să facem cunoștință cu mama noastră.*

OK la toate. Sunt o încurcăționistă — OK la totul.

capitolul 34

Ferma Shaw domină peste Clover. Terenurile sale se desfășoară în maiestuozitatea lor verde și aurie, de la picioarele stâncilor până jos, în vale, la oraș. Intru pe poarta de fier și o iau către grajduri, unde îl găsesc pe Toby stând de vorbă cu o iapă frumoasă, neagră, în timp ce-i scoate șaua.

— Nu vreau să întrerup, zic eu, ducându-mă la el.

Se întoarce:

— Uau, Lennie.

Zâmbim unul la altul ca doi idioţi. Am crezut c-o să fie ciudat să-l văd, dar amândoi se pare că suntem foarte emoţionaţi. Mă stinghereşte asta, aşa că îmi mut privirea spre iapa dintre noi și-i mângâi pielea caldă, umedă. Corpul ei emană căldură.

Toby mă lovește ușor cu frâul pe mână.

— Mi-ai lipsit.

— Și tu mi-ai lipsit.

Dar îmi dau seama, cu o oarecare ușurare, că stomacul nu-mi mai freamătă, nici chiar când ne uităm ochi în ochi, ca acum. Nici măcar nu tresare. S-a distrus vraja? Calul fornăie — perfect: Mulţumesc, Black Beauty...

— Vrei să faci o plimbare? întreabă el. Am putea merge sus, pe stânci. Tocmai m-am întors de acolo. E o turmă mare de elani ce dă târcoale prin jur.

— De fapt, Toby... mă gândeam că poate îi facem o vizită lui Bailey.

— OK, zice el, fără să stea pe gânduri, de parcă îi cerusem să-mi ia o înghețată.

Ciudat.

Îmi spusesem că n-o să mai merg niciodată la cimitir. Nimeni nu vorbește despre carnea putrezind, despre viermi și schelete, dar cum să nu te gândești la lucrurile astea? Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri să-mi țin departe de mintea mea astfel de gânduri și să nu mă apropii de mormântul lui Bailey. Dar, noaptea trecută, în timp ce-i pipăiam lucrurile prin garderobă, cum fac întotdeauna înainte să mă culc, mi-am dat seama că ea n-ar vrea ca eu să mă agăț de părul negru rămas țesut în peria ei de păr sau de lenjeria acrită pe care încă refuzam s-o spăl. Ea ar fi considerat că era absolut scârbos: Lady Havisham și rochia ei de nuntă, scârbos și dezolant. Mi-a venit atunci în minte o imagine a ei stând pe deal, la cimitirul Clover, cu stejarii, brazii și sequoia seculari, ca o regină la curtea ei și am știut că sosise timpul.

Chiar dacă cimitirul era destul de aproape ca să ajungem pe jos, când Toby a terminat treaba, ne-am suit în camioneta lui. A băgat cheia în contact, dar n-a pornit. Se uita drept prin parbriz la pajiștile aurii, bătând în volan cu două degete un ritm staccato. Mi-am dat seama că se gândea să spună ceva. Mi-am sprijinit capul pe geamul pasagerului și m-am uitat la câmpuri, închipuindu-mi viața lui aici, cât de solitară trebuia să fie. Peste vreo câteva clipe, a început să spună, cu vocea lui groasă, tărăgănată:

— Întotdeauna am urât că am fost singur la părinți. De regulă vă invidiam pe voi două. Erați atât de unite.

Strânge mâinile pe volan, continuând să se uite drept înainte.

— Eram atât de nerăbdător să mă căsătoresc cu Bailey, să avem copilul ăsta... Eram nerăbdător să fac parte din familia voastră. O să sune jalnic acum, dar m-am gândit că te-aș putea ajuta să treci prin asta. Așa voiam. Știu că și Bailey ar fi vrut să te ajut.

Clatină din cap.

— Desigur, am stricat totul. Numai că... nu știu. Tu înţelegeai... Era ca și când ai fi fost singura care înţelegea. Am început să mă simt atât de aproape de tine, prea aproape. Totul s-a amestecat în capul meu...

— Dar chiar m-ai ajutat, îl întrerup. Tu ai fost singurul care m-a putut găsi. Am simţit aceeași apropiere, chiar dacă n-am înţeles-o. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Se întoarce spre mine.

— Da?

— Da, Toby.

Zâmbește, cu zâmbetul lui cel mai dulce, cu ochii mijiţi.

— Păi, sunt destul de sigur că-mi pot ţine mâinile departe de tine acum. Nu pot să bag mâna în foc și pentru zburdălnicia ta, totuși...

Își ridică sprâncenele, mi-aruncă o privire, apoi râde, liber și neîmpovărat. Îi dau cu pumnul în braţ. El continuă:

— Așadar, poate c-o să fim în stare să mai petrecem puţin timp împreună — nu cred că pot să continui să-i refuz lui Buni invitaţiile la cină fără să-mi trimită Garda Naţională pe cap.

— Nu pot să cred că ai făcut două glume într-o singură frază. Uluitor.

— Nu sunt chiar dobitoc sadea, știi?

— Bănuiesc. Trebuie să fi existat vreun motiv pentru care sora mea a vrut să-și petreacă restul vieţii cu tine!

Și, uite-așa, era bine între noi, în sfârșit.

— Ei bine, zice el, pornind camioneta, să ne înveselim un pic cu o vizită la cimitir?

— Trei glume, incredibil.

Totuși, acesta fusese probabil stocul cuvintelor lui Toby pentru tot anul, gândesc eu, în timp ce mergem în tăcere. O tăcere plină de nervozitate. A mea. Am trac. Nu sunt sigură de ce mă tem, de fapt. Îmi tot spun, e doar o piatră, doar o drăguță bucățică de pământ, cu niște copaci splendizi și impunători, cu vedere spre cascadă. E doar un loc în care trupul frumoasei mele surori e într-o cutie putrezind într-o rochie neagră sexy și sandale. Uh. Nu mă pot abține. Tot ce mi-am interzis să-mi imaginez mă năpădește acum. Mă gândesc la plămâni goi, fără aer. Rujul de pe buzele ei nemișcate. Brățara de argint pe care i-o dăruise Toby, la încheietura mâinii ei fără puls. Inelul din buric. Părul și unghiile crescând în întuneric. Corpul ei fără niciun gând în el. Fără timp. Fără dragoste. Doi metri de pământ apăsând-o strivitor. Mă gândesc la telefonul sunând în bucătărie, bufnitura lui Buni prăbușindu-se, apoi sunetul inuman ieșind din ea ca o sirenă, trecând prin dușumele, până în camera noastră.

Mă uit spre Toby. El nu pare deloc nervos. Îmi vine o idee.

— Ai mai fost? întreb.

— Firește, răspunde el. Aproape în fiecare zi.

— Serios?

Întoarce capul spre mine, abia acum înțelegând.

— Vrei să spui că tu n-ai mai fost de atunci?

— Nu.

Mă uit pe fereastră. Sunt o soră îngrozitoare. Surorile bune vizitează mormintele în pofida gândurilor macabre.

— Buni vine, zice el. A plantat câțiva butași de trandafiri și o serie de alte flori. Îngrijitorii cimitirului i-au spus că trebuie să le ia de acolo, dar de fiecare dată când i-au smuls plantele din pământ, ea a plantat mai multe. În cele din urmă, au renunțat.

Nu pot să cred că toată lumea s-a dus la mormântul lui Bailey, numai eu nu. Nu pot să cred cât de rămasă pe dinafară mă face să mă simt informația asta.

— Și Big? întreb.

— Am găsit mai multe mucuri de la jointurile lui. Ne-am și întâlnit și-am stat de vorbă de vreo câteva ori.

Se uită la mine și îmi cercetează faţa, o veșnicie, cum mi se pare mie.

— O să fie în regulă, Len. Mai ușor decât crezi. Eu am fost foarte speriat prima oară când am venit.

Ceva mi-a trecut atunci prin minte.

— Toby, am zis, șovăind, adunându-mi curajul. Cu siguranță nu știi ce înseamnă să ai frați sau surori.

Vocea dă să-mi tremure.

— Abia dacă știu eu...

Mă uit pe fereastră.

— Poate, noi doi am putea fi...

Dintr-odată mă simt prea sfioasă ca să-mi termin ideea, dar el știe unde bat.

— Întotdeauna mi-am dorit o soră, spune el, în timp ce virează într-un loc din micuţa parcare.

— Bine, spun eu, ușurată cu toată fiinţa mea.

Mă aplec și-i dau cel mai asexual pupic din lume pe obraz.

— Hai, zic eu. Să mergem să-i spunem cât de rău ne pare.

A fost odată o fată care murit subit.
Își petrecea zilele uitându-se de sus, din Rai,
cu bărbia în palmă.
Era plictisită din cale-afară,
nu se adaptase încă
la ritmul lent al vieții cerești.
Sora ei se uita în sus, la ea,
și-i făcea cu mâna,
iar fata moartă îi răspundea la fel,
dar era prea departe
pentru ca sora ei să vadă.
Fata moartă s-a gândit că poate sora ei
îi scria bilețele,
dar era o călătorie prea lungă de făcut
pentru câteva cuvinte risipite ici și colo,
așa că le-a lăsat în plata lor.
Dar, într-o zi, sora ei legată de pământ și-a dat în sfârșit
seama
că ea ar putea auzi muzica, acolo, sus, în cer,
așa că, de atunci, tot ce sora ei
simțea nevoia să-i spună
o făcea cu ajutorul clarinetului.
și, de fiecare dată când cânta ea, fata moartă
sărea în picioare (indiferent ce altceva făcea)
și dansa.

(*Găsită pe o bucată de hârtie în rafturile din secțiunea B, Biblioteca publică din Clover*)

capitolul 35

Am un plan. O să-i scriu o poezie lui Joe, dar trebuie să le iau pe rând.

Când intru în sala de muzică, văd că Rachel e deja la locul ei, scoţând instrumentul din cutie. Asta e. Palma îmi e atât de asudată, încât mă tem c-o să-mi alunece mânerul cutiei din mână. Traversez sala și mă postez în faţa ei.

— Măi, să fie, sigur e John Lennon, zice ea, fără să-și ridice ochii.

Să fie oare atât de nesuferită încât să-mi trântească în faţă porecla pe care mi-a dat-o Joe? Evident, da. Păi, e bine, pentru că furia pare să-mi calmeze emoţiile. Îi dau mai departe.

— Te provoc pentru scaunul întâi, spun eu și niște aplauze frenetice izbucnesc dintr-o spontană ridicare în picioare pentru ovaţii în creierul meu.

Niciodată cuvintele nu mi-au plăcut atât de mult ieșind din gura mea! Hmm. Chiar dacă Rachel se preface că nu le-a auzit. Continuă să se ocupe de ancia și ligatura ei de parcă încă nu i-a sunat clopoţelul, de parcă poarta de start nu s-ar fi ridicat brusc.

Mă pregătesc să repet, când răspunde:

— Nu e nimic între noi, Lennie.

Îmi rostește numele de parcă l-ar scuipa cu degust pe podea.

— E atât de ancorat de tine. Cine să înţeleagă de ce?

Ar fi putut momentul ăsta să decurgă mai bine? Nu! Încerc să-mi păstrez stăpânirea.

— Asta n-are nimic de-a face cu el, îi spun eu și nici c-ar putea fi mai adevărat.

N-are nimic de-a face nici cu ea, nu de-adevăratelea, deși nu-i spun asta. E vorba doar despre mine și clarinetul meu.

— Vezi să nu, zice ea. Faci asta doar pentru că m-ai văzut cu el.

— Nu.

Vocea mea mă surprinde din nou cu siguranţa sa.

— Vreau solourile, Rachel.

La acestea, se oprește din migălit la clarinet, îl așază pe stativ și își ridică privirea spre mine.

— Și reîncep lecţiile cu Marguerite.

Asta am hotărât în timp ce veneam spre repetiţie. Acum am obţinut atenţia ei neîmpărţită și absolut speriată.

— Și o să încerc să concurez și pentru All-State, îi comunic eu.

Asta, totuși, e o noutate și pentru mine.

Ne uităm una la cealaltă și pentru prima oară mă întreb dacă a știut tot anul că am renunţat intenţionat la audiţie. Mă întreb dacă de aceea s-a purtat atât de urât. Poate că a crezut că mă poate intimida ca să n-o provoc. Poate a crezut că era singura metodă de a-și păstra scaunul.

Își mușcă buza.

— Ce-ar fi dac-aș împărţi solourile cu tine? Și ai putea...

Clatin din cap. Aproape că mi-e milă de ea. Aproape.

— În septembrie următor, spun eu. Și cea mai bună clarinetistă să câștige!

Nu doar fundul meu, dar fiecare milimetru din mine e în vânt, în timp ce zbor afară din sala de muzică, departe de școală, și în pădure, ca să mă duc acasă și să-i scriu o poezie lui Joe. Lângă mine, pas cu pas, răsuflare cu răsuflare, este insuportabilul fapt că eu am un viitor și Bailey nu.

Și în momentul acela știu.

Sora mea va muri încă o dată și încă o dată pentru tot restul vieţii mele. Mâhnirea morţii e veșnică. Nu dispare; devine o parte din tine, pas cu pas, răsuflare cu răsuflare. N-o să încetez niciodată s-o plâng pe Bailey, pentru că n-o să încetez niciodată s-o iubesc. Așa stau lucrurile. Mâhnirea și dragostea sunt legate, nu ai una fără cealaltă. Tot ce pot să fac e s-o iubesc, și să iubesc lumea, încercând s-o imit trăind cu îndrăzneală, cu poftă și cu bucurie.

Fără să mă gândesc, o apuc pe poteca spre dormitorul din pădure. De jur împrejurul meu, copacii sunt într-o răzmeriţă de frumuseţe. Lumina soarelui curge în cascade prin copaci, făcând solul acoperit cu ferigi să pară bătut cu pietre scumpe și incandescent. Tufele de rododendron foșnesc pe lângă mine în dreapta și-n stânga ca niște femei în rochii fabuloase. Îmi vine să îmbrăţișez totul.

Când ajung la dormitorul din pădure, sar pe pat și mă așez comod. O să scriu pe îndelete poezia asta, nu ca pe celelalte, pe care le mâzgălesc grăbită și le împrăștii. Scot pixul din buzunar, o foaie cu portative goală din geantă și încep să scriu.

Îi spun totul — tot ce înseamnă el pentru mine, tot ce am simţit cu el și nu mai simţisem niciodată înainte, tot ce aud eu în muzica lui. Vreau să aibă încredere în mine, așa că dezvălui tot. Îi spun că îi aparţin, că inima mea e a lui, și, chiar dacă nu mă iartă niciodată, tot așa vor sta lucrurile.

E povestea mea, la urma urmei, și așa aleg eu s-o spun.

Când termin, mă dau jos din pat și atunci observ o pană albastră de chitară pe pilota albă. Probabil a stat acolo toată după-amiaza. Mă aplec și o ridic și o recunosc imediat ca fiind a lui Joe. Trebuie să fi venit aici să cânte — un semn bun. Hotărăsc să las poezia aici, pentru el, în loc s-o strecor pe furiș în cutia poștală a casei Fontaine, cum plănuisem. Împăturesc foaia, îi scriu numele pe ea și o așez pe pat, sub o piatră, ca să n-o ia vântul. Vâr și pana sub piatră, de asemenea.

Pe drumul spre casă, îmi dau seama că e prima oară, de după moartea lui Bailey, când am scris niște cuvinte ca să le citească cineva.

capitolul 36

SUNT PREA COPLEȘITĂ de rușine ca să dorm. Ce-a fost în mintea mea? Mi-l tot imaginez pe Joe citindu-le ridicola mea poezie fraţilor săi și, mai rău, lui Rachel, cu toţii râzând de biata Lennie cea nefericită în dragoste, care nu știe nimic despre dragoste decât ce a aflat de la Emily Brontë. I-am spus că *îi aparţineam lui*. I-am spus că *inima mea era a lui*. I-am spus că *îi auzeam sufletul în muzica lui*. O să m-arunc de pe o clădire. Cine spune lucruri de genul ăsta în secolul douăzeci și unu? Nimeni! Cum e posibil ca o idee să pară strălucită, într-o zi, și atât de bătută-n cap, în următoarea?

De îndată ce e destulă lumină, mi-arunc o bluză de trening peste pijamale, încalţ niște teniși și alerg prin zori spre dormitorul din pădure ca să iau biletul înapoi, dar când ajung acolo, nu mai e. Îmi spun că a luat-o vântul, ca pe toate celelalte poezii. Vreau să spun, cât de probabil e ca Joe să fi trecut pe aici ieri după-amiază, după plecarea mea? Niciun pic.

Sarah îmi ţine companie, oferindu-mi sprijin pentru umilinţă, în timp ce prepar lasagna.

Nu se poate opri să nu chiţăie.

— O să fii prim-clarinetist, Lennie. Fără îndoială.

— O să vedem.

— Asta chiar o să te ajute să intri la conservator. Chiar la Juilliard.

Trag aer adânc în piept. Ce impostoare mă simţeam de fiecare dată când pomenea Marguerite de asta, cât de trădătoare, conspirând să-i fur visul surorii mele, la fel cum îi fusese răpit de la ea. De ce nu mi-a trecut atunci prin minte că aș fi putut visa deopotrivă cu ea? De ce nu fusesem destul de curajoasă măcar să am un vis?

— Mi-ar plăcea să merg la Juilliard, îi spun lui Sarah.

Poftim. În sfârșit.

— Dar orice conservator bun ar fi OK.

Vreau doar să studiez muzica: să știu cum sună viaţa și a trăi.

— Am putea merge împreună, zice Sarah, în timp ce-și îndeasă în gură fiecare felie de mozzarela pe care o tai.

Îi dau peste mână. Ea continuă:

— Să ne luăm împreună un apartament în New York City.

Cred că Sarah s-ar putea lansa ca racheta în spaţiu, la această idee — și eu, de asemenea, deși, eu, în mod deplorabil, mă tot gândesc: Și cu Joe cum rămâne?

— Sau la Berklee, în Boston, zice ea, cu ochii ei mari, albaștri, gata să-i sară din orbite. Să nu uităm de Berklee. Și-ntr-un caz și-n celălalt, am putea merge până acolo cu Ennui, în zigzag. Să ne oprim la Marele Canion, să dăm o fugă și prin New Orleans, poate...

— Uhhhhhh, gem eu.

— Nu vreau s-aud iar de poezie. Ce ar putea fi un subiect mai bun de distracţie decât zeiţele divine Juilliard și Berklee. Drace. *Increfir-arsăfiedibil...*

— Tu nici n-ai idee cât de cretinoidă era.

— *Drăguț* cuvânt, Lennie.

Începe să răsfoiască o revistă uitată de cineva pe tejghea.

— *Jalnic* nu e un cuvânt destul de *jalnic* pentru poezia aia, bombănesc eu. Sarah, i-am spus unui băiat că *îi aparţin*.

— Asta se întâmplă când citești *La răscruce de vânturi* de optsprezece ori.

— Douăzeci și trei.

Întind strat dup strat: sos, paste, *îți aparțin*, brânză, sos, *inima mea e a ta*, paste, brânză, *îți aud sufletul în muzica ta*, brânză, brânză, BRÂNZĂ[1]...

Ea zâmbește la mine.

— Știi, ar putea fi OK, el pare cumva de același tip.

— Ce tip?

— Știi tu, ca tine.

[1] CHEESE... (în original), folosit în dublu sens: brânză și Zâmbiți, vă rog!

Bails?

Da.

Îți vine să crezi că, totuși, Cathy s-a măritat cu Edgar Linton?

Nu.

Vreau să spun, tu ai face vreodată ceva atât de prostesc?

Nu.

Vreau să spun, după ceea ce avea cu Heathcliff, cum a putut să renunțe la tot?

Nu știu. Ce este asta, Len?

Ce este ce?

Ce este cu tine și cu cartea aia?

Nu știu.

Ba da, știi. Spune-mi.

E sentimentalism.

Haide, mă, Len.

Bănuiesc că vreau și eu.

Ce?

Să simt tipul ăla de dragoste.

Ai s-o simți.

De unde știi?

știu eu.

Îți spune ție piticul tău?

Îmi spune mie piticul meu.

Dar, dacă o găsesc, nu vreau să stric totul cum au făcut ei.

N-ai s-o strici. Piticul meu știe și asta.

Noapte bună, Bails.

Len, tocmai mă gândeam...

Ce?

La sfârșit, Cathy și Heathcliff sunt împreună, dragostea e mai puternică decât orice, chiar și decât moartea.

Hmm...

Noapte bună, Len.

(*Găsită pe o bucată de hârtie cu portative, în parcarea Liceului Clover*)

capitolul 37

Îmi spun că e ridicol să bat tot drumul înapoi până la dormitorul din pădure, că în niciun caz el n-o să fie acolo, că nicio poezie „Modernismul întâlnește Epoca Victoriană" n-o să-l facă să aibă încredere în mine, că sunt sigură că mă urăște și, acum, mă mai crede și cretinoidă, peste toate cele.

Dar iată-mă aici și, bineînţeles, el nu e. Mă arunc cu spatele în pat. Privesc în sus, la peticele de cer albastru de printre copaci și, ţinându-mă de programul bine stabilit, mă gândesc la Joe. Sunt atât de multe pe care nu le știu despre el. Nu știu dacă, de pildă, crede în Dumnezeu, dacă-i plac macaroanele cu brânză, ce semn zodiacal este, dacă visează în engleză sau în franceză sau cum ar fi dacă... O-ooh. Am trecut de la D la XXX, pentru că, oh, Doamne, chiar aș vrea ca Joe să nu mă urască atât de mult, și pentru că vreau să fac *totul* cu el. Sunt atât de sătulă de virginitatea mea. E ca și când toată lumea cunoaște acest secret extatic, în afară de mine...

Atunci aud ceva: un sunet ciudat, tânguitor, în mod cert ne-pădurean. Îmi ridic capul și mă sprijin pe coate, ca să pot asculta mai cu atenţie și să încerc să separ sunetul de foșnetul frunzelor, de mugetul îndepărtat al râului și de ciripitul păsărilor din jurul meu. Sunetul clipocește printre copaci, devenind mai tare cu fiecare

clipă, mai aproape. Continui să ascult și atunci recunosc ce este, notele, clare și perfecte acum, șerpuind și plutind până la mine — melodia din duetul lui Joe. Închid ochii și sper că într-adevăr aud un clarinet și nu e doar o iluzie auditivă în interiorul capului meu bolnav de iubire. Nu este, pentru că acum aud și pașii foșnind printre tufe și, peste alte câteva clipe, muzica se oprește, apoi și pașii.

Mă tem să deschid ochii, dar o fac totuși, și îl văd stând la marginea patului, privindu-mă — o armată de cupidoni-ninja, care trebuie să fi fost ascunși afară, în coroanele copacilor, și-au încordat arcurile și au tras — săgeţile vin în zbor spre mine din toate direcţiile.

— M-am gândit că trebuie să fii aici.

Nu-i pot citi expresia. Nervos? Mânios? Faţa lui pare neliniștită, de parcă n-ar ști ce să exprime.

— Am găsit poezia ta...

Pot auzi sângele vâjâind prin corpul meu, zvâcnindu-mi în urechi. Ce-o să zică? Am găsit poezia ta și, îmi pare rău, pur și simplu nu te por ierta niciodată. Am găsit poezia ta și simt la fel — *inima mea e a ta, John Lennon*. Am găsit poezia ta și deja am chemat garda de la psihiatrie — am cămașa de forţă în rucsacul ăsta. Ciudat. Nu l-am mai văzut niciodată pe Joe cu un rucsac.

Își mușcă buza, bătând ușor în coapsă cu clarinetul. Fără îndoială e nervos. Asta nu-i de bine.

— Lennie, am găsit *toate* poeziile tale.

Despre ce vorbește? Ce vrea să spună cu *toate* poeziile mele? Își pune clarinetul între coapse ca să-l ţină și își scoate rucsacul, îi desface fermoarul. Apoi, trăgând adânc aer în piept, scoate o cutie și mi-o întinde.

— Bine, probabil nu chiar pe toate, doar pe astea.

Deschid capacul. Înăuntru sunt bucăţi de hârtie, șerveţele, pahare de unică folosinţă, toate având cuvintele mele pe ele. Bileţelele și fragmentele cu Bailey și cu mine, pe care le împrăștiasem, le îngropasem și le ascunsesem. Asta nu-i cu putinţă.

— Cum? întreb, uluită.

Încep să mă simt stingherită la gândul că Joe a citit tot ce e în cutia asta. Toate acele momente intime disperate. Asta-i mai rău decât dacă ţi-ar fi citit cineva jurnalul. E ca și când ţi-ar fi citit cineva jurnalul pe care tu credeai că l-ai ars. Și cum de le-a găsit pe toate? Mă urmărise peste tot? Asta ar fi perfect. În sfârșit, mă îndrăgostisem de cineva care era un maniac absolut.

Mă uit la el. Zâmbește un pic infatuat și văd cea mai leneșă fluturare: *vuf, vuf, vuf.*

— Știu ce gândești, zice el. Că sunt un nebun și maniac.

Bingo.

E amuzat.

— Nu sunt, Len. Doar că mi s-a tot întâmplat. La început, le găseam mereu, apoi, ei bine, am început să le caut. Nu m-am putut abţine. A devenit ceva ca vânătoarea de comori. Îţi mai aduci aminte de prima zi în copac?

Dau din cap. Dar ceva și mai uluitor decât Joe maniac dezaxat și găsindu-mi poeziile mi-a răsărit în minte — nu mai este furios. Să fie de la poezia cretinoidă? Indiferent de ce, sunt prinsă într-o atât de feroce furtună a bucuriei, că nici măcar nu-l mai ascult când încearcă să-mi explice cum naiba au aterizat poeziile astea în cutia lui de pantofi și nu în vreo grămadă de gunoi sau zburate de o rafală de vânt până în Valea Morţii[1].

Mă străduiesc să mă fixez pe unda lui de emisie.

— Îţi aduci aminte că, în copac, ţi-am spus că te văzusem la Great Meadow? Ţi-am povestit că te observasem scriind un bileţel și apoi văzusem că l-ai lăsat să cadă și ai plecat. Dar nu ţi-am mai spus și că, după ce ai plecat, m-am dus până acolo și am găsit bucata de hârtie prinsă în gard. Era o poezie despre Bailey. Bănuiesc că n-ar fi trebuit s-o păstrez. Aveam de gând să ţi-o dau înapoi, în

[1] Vale deșertică în estul Californiei și vestul Nevadei, cea mai joasă și mai uscată zonă din Satele Unite (la un maximum de 86 m sub nivelul mării și de aproximativ 3883 km²).

ziua aceea din copac, o aveam în buzunar, dar pe urmă m-am gândit c-o să crezi că era ciudat că o luasem, în primul rând, așa că am păstrat-o și atât.

Își mușcă buza. Îmi amintesc că-mi spusese în ziua aceea că mă văzuse scăpând ceva ce scrisesem, dar nu-mi trecuse niciodată prin cap că se dusese și o *găsise*, o *citise*. El continuă:

— Și atunci, când eram în copac, am văzut cuvinte scrijelite pe crengi, m-am gândit că poate scriseseși și altceva, dar mi s-a părut ciudat să te întreb, așa că m-am întors în altă zi și le-am transcris într-un caiet.

Nu pot să cred. Mă ridic în capul oaselor, scotocesc prin cutie, uitându-mă mai cu atenţie, de data asta. Sunt câteva cu scrisul lui de mână de Unabomber[1] — probabil transcrise de pe pereţi sau de pe laturile hambarelor sau alte suprafeţe practice de scris pe care le găsisem. Nu sunt sigură ce să simt. El știe totul — sunt descoperită.

Pe chipul lui se citește ceva între îngrijorare și exaltare, dar exaltarea pare să câștige. Plesnește de nerăbdare să continue.

— Prima oară când am fost pe la tine pe acasă, am văzut una ieșind de sub o piatră, în grădina lui Buni, apoi încă una pe talpa pantofului tău și apoi, în ziua în care am mutat toate lucrurile alea afară, frate... parcă peste tot pe unde mă uitam vedeam cuvintele tale. Am înnebunit, m-am trezit că le caut tot timpul...

Clatină din cap.

— Am continuat să mă uit după ele și când eram atât de supărat pe tine. Dar partea cea mai ciudată e că am găsit câteva chiar înainte de a te fi cunoscut, prima era din doar câteva cuvinte pe spatele unui ambalaj de bomboană, pe care am găsit-o pe poteca spre râu, habar n-aveam cine o scrisese, bine, până mai târziu...

---

[1] Supranumele dat de FBI lui Theodore „Ted" Kaczynski, criminal american, matematician, critic social și neoluddit, autorul (*bomber*) mai multor atacuri și amenințări cu bombe confecţionate de el asupra universităţilor (*Un-*) și avioanelor (*-a-*), în așa-zisa lui campanie împotriva tehnologiei moderne, între anii 1978 și 1995.

Se uită lung la mine, bătându-și clarinetul de picior. Arată din nou nervos.

— OK, spune ceva. Nu te simţi aiurea. Ele m-au făcut să mă îndrăgostesc mai tare de tine.

Și atunci zâmbește, și în toate locurile de pe glob unde e noapte, izbucnește lumina.

— N-ai de gând măcar să spui *quel tâmpit*?

Aș spune o mulţime de lucruri în clipa asta, dacă mi-aș putea găsi vreun cuvânt dincolo de zâmbetul care a pus stăpânire pe faţa mea. Din nou, acel *sunt îndrăgostit de tine* a șters orice altceva i-a mai ieși din gură.

Face semn spre cutie.

— Ele m-au ajutat. Sunt un soi de imbecil care nu poate să ierte, dacă n-ai observat. Le-am citit, le-am citit și răscitit, după ce ai venit în ziua aceea cu trandafirii — încercând să înţeleg ce s-a întâmplat, de ce ai fost cu el, și cred că acum am înţeles. Nu știu, citind toate poeziile astea laolaltă, am început să-mi imaginez *cu adevărat* prin ce ai trecut, cât de groaznic trebuie să fie...

Înghite în sec, își pleacă privirea, se fâţâie de pe un picior pe altul prin acele de pin.

— Și pentru el, de asemenea. Cred că pot să văd cum s-a întâmplat.

Cum se poate ca eu să-i fi scris lui Joe în toate aceste luni, fără s-o știu? Când își ridică privirea, zâmbește.

— Și apoi, ieri...

Își aruncă pe pat clarinetul.

— Am descoperit că tu îmi aparţii.

Arată cu degetul spre mine:

— A mea ești!

Zâmbesc.

— Glumești, cumva?

— Da, dar nu contează, fiindcă și eu sunt al tău.

Clatină din cap și părul îi cade în ochi, încât aș putea să mor.

— În totalitate.

Un stol de păsări înnebunite de fericire își ia zborul din pieptul meu și scapă în lume. Mă bucur că a citit poeziile. Vreau să știe toate lucrurile intime despre mine. Vreau s-o cunoască pe sora mea și, într-un fel, o cunoaște. Acum o știe și de dinainte și de după.

Se așază pe marginea patului, ia un băţ de jos și desenează cu el pe pământ, apoi îl aruncă și se uită departe, în copaci.

— Îmi pare rău, zice.

— Să nu-ţi pară. Sunt bucuroasă...

El se întoarce cu faţa spre mine.

— Nu, nu despre poezii. Îmi pare rău de ceea ce am spus în ziua aceea despre Bailey. Citind toate astea, am înţeles cât de mult trebuie să te fi durut...

Îmi pun degetul pe buzele lui.

— E OK.

El îmi ia mâna, o ţine la gura lui, o sărută. Închid ochii, simt fiori străbătându-mă — a trecut atât de mult de când ne-am atins. Îmi lasă mâna pe lângă corp. Deschid ochii. Ai lui sunt aţintiţi asupra mea, întrebători. Zâmbește, dar vulnerabilitatea și suferinţa de pe faţa lui mă sfâșie.

— N-o să mi-o mai faci din nou, nu-i așa? întreabă el.

— Niciodată, spun eu grăbit. Vreau să fiu cu tine pentru totdeauna!

OK, lecţie învăţată de două ori în tot atâtea zile: Poţi tăia în bucăţi un roman victorian cu foarfeci de grădină, dar nu-l poţi scoate din mintea unei fete.

El zâmbește radios.

— Ești mai ţicnită decât mine.

Ne uităm unul la altul un moment lung și, pe dinăuntrul momentului aceluia, simt de parcă ne-am săruta mai pătimaș ca niciodată, chiar dacă nu ne atingem.

Întind mâna și îmi plimb degetele pe braţul lui.

— N-am ce să fac. Sunt îndrăgostită.

— Prima oară, zice el. Pentru mine.

— Credeam că în Franţa...

El clatină din cap.

— Nici pe departe, nimic comparabil cu asta.

Îmi atinge obrazul în felul acela tandru al lui, care mă face să cred în Dumnezeu și în Buddha și în Mohammed și în Ganesh și în Maria și ceilalţi.

— Nimeni nu-i ca tine, pentru mine, șoptește el.

— La fel și pentru mine, spun, în timp ce buzele noastre se unesc.

Mă coboară pe spate, în pat, se așază deasupra mea, astfel încât suntem picior peste picior, bazin peste bazin, piept peste piept. Pot să-i simt greutatea apăsându-mi fiecare centimetru din corp. Îmi trec degetele prin buclele lui mătăsoase.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el la urechea mea, pe gâtul și în părul meu și, de fiecare dată eu îi răspund:

— Și mie.

Apoi ne sărutăm din nou și nu-mi vine să cred că există ceva pe lumea asta de incertitudini pe care să-l simţi atât de bine, de real și de adevărat.

Mai târziu, când ne ridicăm la suprafaţă după oxigen, întind mâna după cutie și încep să răsfoiesc printre hârtii. Sunt o mulţime, dar nici pe departe câte am scris eu. Mă bucur că unele mai există încă afară, vârâte printre pietre, în containerele de gunoi, pe ziduri, pe marginile cărţilor, unele spălate de ploi, decolorate de soare, purtate de vânt, unele care nu vor fi niciodată găsite, unele care vor fi găsite în anii care vin.

— Hei, unde e cea de ieri? întreb, lăsând rușinea să mă învingă, gândindu-mă că aș mai putea încă s-o rup, din întâmplare, acum, că și-a îndeplinit misiunea.

— Nu e aici. Aceea e a mea.

Ah, bine. Mă mângâie leneș cu mâna pe gât și pe spate. Mă simt ca un diapazon, tot corpul îmi vibrează melodic.

— N-ai să crezi, zice el, dar cred că trandafirii și-au făcut efectul. Asupra părinților mei — jur, nu-și pot ține mâinile unul de pe celălalt. E dezgustător. Marcus și Fred au venit, noaptea, la tine acasă, și au furat trandafiri să-i dăruiască fetelor, ca să se culce cu ei.

Buni o să se bucure să afle. Noroc că e atât de fermecată de băieții Fontaine.

Pun cutia jos și mă răsucesc ca să fiu cu fața la el.

— Nu cred că vreunul dintre voi are nevoie de trandafirii lui Buni pentru asta.

— John Lennon?

Vuf, vuf, vuf.

Îmi trec degetul peste buzele lui, spunând:

— Și eu vreau să fac *totul* cu tine.

— Oh, Doamne, zice el, trăgându-mă spre el.

Și atunci ne sărutăm ajungând atât de departe în cer de nu cred c-o să ne mai întoarcem vreodată.

Dacă întreabă cineva unde suntem, spuneți-le doar să se uite în sus.

capitolul 38

Balls?

Da?

E atât de trist să fii moartă?

A fost, acum nu mai e.

Ce s-a schimbat?

Nu mă mai uit în jos...

Și acum ce faci?

E greu de explicat — e ca înotul, dar nu în apă, ci în lumină.

Cu cine înoți?

Cel mai mult, cu tine și Toby, Buni, Big, și cu mama, uneori.

Și cum de eu nu știu?

Dar știu, nu?

Bănuiesc, e ca în toate zilele alea pe care le-am petrecut la Flying Man's?

Exact, numai că mai luminos.

(*Scrisă în jurnalul lui Lennie*)

BUNI ȘI CU MINE coacem prăjituri toată ziua, pregătindu-ne pentru nunta lui Big. Toate ferestrele și ușile sunt deschise, ca să putem auzi râul și mirosi trandafirii, și ca să simțim căldura soarelui pătrunzând înăuntru. Sporovăim prin bucătărie ca vrăbiile.

Facem asta la fiecare nuntă, numai că aceasta e prima oară când o facem fără Bailey. Totuși, ciudat, astăzi îi simt prezența în bucătărie, cu Buni, mai mult ca în orice alt moment de când a murit. Când întind foaia de aluat, ea vine lângă mine, își vâră mâna în făină și mi-o aruncă în față. Când Buni și cu mine stăm sprijinite de bufet și ne sorbim ceaiurile, ea dă buzna în bucătărie și își toarnă o cană și pentru ea. Se așază în fiecare scaun, intră și iese pe uși, se furișează între Buni și mine fredonând încetișor și împungând cu degetul în blaturile noastre. E în fiecare gând al minții mele, în fiecare cuvânt pe care-l spun și îi dau voie să fie. Îi dau voie să mă farmece, în timp ce rulez aluatul și mă gândesc și îmi spun cuvintele, în timp ce coacem și coacem — după ce amândouă am reușit, în sfârșit, să-l convingem pe Joe că nu e necesar un tort de nuntă exploziv — și vorbim despre nimicuri cum ar fi ce să poarte Buni la marea petrecere. E foarte preocupată de toaleta ei.

— Poate o să port niște pantaloni, ca să mai schimb.

Pământul tocmai a deviat de pe axa lui. Buni are o rochie înflorată pentru fiecare ocazie. N-am văzut-o niciodată fără vreuna din ele.

— Și aș putea să-mi îndrept părul.

OK, pământul a deviat de pe axa lui și acum se năpustește spre o altă galaxie. Imaginați-v-o pe Meduza cu un uscător de păr. Părul drept e o imposibilitate pentru Buni sau oricare alt Walker, chiar dacă mai sunt treizeci de ore până la momentul petrecerii.

— Ce-ai pățit? întreb.

— Vreau doar să arăt frumos, nu-i nicio crimă în asta, nu? Știi, scumpo, nu mi-am pierdut sex-apealul.

Nu pot să cred că Buni tocmai a rostit sex-apeal.

— A fost doar un pic prea multă abstinență, atâta tot, murmură ea în șoaptă.

Mă întorc să mă uit la ea. Presară cu zahăr zmeura și căpșunile și se înroșește în obraji la fel ca ele.

— Oh, Doamne, Buni! Te-ai îndrăgostit.

— Doamne, nu!

— Minţi. Văd pe faţa ta.

Atunci chicotește, într-un mod grozav de cotcodăcit.

— Mint! Păi, ce te-așteptai? Cu tine atât de lovită cu leuca tot timpul pentru Joe, iar acum cu Big și Dorothy... poate m-am molipsit și eu. Dragostea e contagioasă, toată lumea știe asta, Lennie.

Surâde.

— Deci, cine e? L-ai cunoscut la The Saloon, aseară?

Fusese singura dată când ieșise în oraș să socializeze, după luni întregi. Buni nu e genul care să-și dea întâlniri pe Internet. Cel puţin, nu cred eu să fie.

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Dacă nu-mi spui, am s-o întreb pe Maria, mâine. Nu există ceva în Clover pe care ea să nu-l știe.

Buni exclamă piţigăiat.

— Nu-i spune nimic de mine, scumpo!

Oricât o descos, în timpul orelor de alte și alte plăcinte, prăjituri și chiar și vreo câteva serii de budinci cu căpșuni și zmeură, buzele ei zâmbitoare rămân pecetluite.

Când am terminat, îmi iau rucsacul, pe care l-am încărcat mai devreme, și plec la cimitir. Când ajung la drum, încep să alerg. Soarele pătrunde prin coroanele copacilor în porţiuni ascunse, așa că trec în goană prin lumină și întuneric și întuneric și lumină, prin razele de soare orbitoare fără remușcări, în umbrele cele mai singuratice și fantomatice, și din nou la soare, și din nou la umbră, dintr-una în cealaltă, și prin locuri unde totul se amestecă într-un vis cu frunze luminate într-un verde smarald. Alerg și alerg, și în timpul acesta, ţesătura morţii care s-a ţinut de mine luni de-a rândul, începe să se destrame și să cadă. Alerg repede și eliberată,

suspendată într-un moment de fericire intimă crudă, picioarele mele abia atingând pământul, în timp ce zbor mai departe spre următoarele secunde, minute, ore, zile, săptămâni, ani ai vieţii mele.

Ies din pădure pe drumul spre cimitir. Soarele dogorâtor al după-amiezii lenevește peste toate lucrurile, șerpuind printre copaci, aruncând umbre lungi. E cald și mireasma de eucalipt și pini e pregnantă, copleșitoare. Străbat poteca ce șerpuiește printre morminte ascultând vâjâitul cascadei, amintindu-mi cât de important fusese pentru mine, în pofida oricărei raţiuni, ca mormântul lui Bailey să se afle într-un loc de unde putea vedea, auzi și chiar mirosi râul.

Sunt singura persoană în acest mic cimitir din vârful dealului și mă bucur. Îmi dau jos rucsacul și mă așez lângă piatra funerară, îmi odihnesc capul pe ea, o iau în braţe de parcă aș cânta la violoncel. Piatra, lipită de trupul meu, e atât de caldă. O aleseserăm pe aceasta pentru că avea o mică firidă în ea, un soi de relicvariu, cu o ușiţă metalică pe care era gravată o pasăre. Acesta e chiar sub cuvintele cioplite. Îmi plimb degetele peste numele surorii mele, peste cei nouăsprezece ani ai săi, apoi peste cuvintele pe care le scrisesem eu pe o bucată de hârtie cu luni în urmă și i-o dădusem lui Buni, în salonul pompelor funebre: *Culoarea extraordinarului.*

Îmi iau rucsacul, scot un carneţel dinăuntru. Am transcris toate scrisorile pe care i le-a scris Buni mamei noastre de-a lungul a șaisprezece ani. Vreau ca Bailey să aibă aceste cuvinte. Vreau să știe că nu va exista niciodată o poveste din care ea să nu facă parte, că ea e pretutindeni, precum cerul. Deschid ușiţa și împing carneţelul în firidă și, atunci, aud ceva scrâșnind. Bag mâna și găsesc un inel. Îmi stă inima. E splendid, cu un topaz oranj mare cât o ghindă. Perfect pentru Bailey. Toby probabil îl comandase special pentru ea. Îl ţin în palmă și certitudinea că ea n-a apucat să-l vadă mă străpunge dureros. Pariez că inelul acesta a fost ceea ce așteptau ei ca să ne spună, în sfârșit, și nouă despre căsătoria lor, despre copil. Cum s-ar mai fi împăunat Bails cu el când ar fi făcut marele anunţ.

Îl așez pe marginea pietrei, unde prinde un mănunchi de raze și aruncă lumină prismatică de ambră peste toate cuvintele gravate.

Încerc să evit oceanul de tristeţe, dar nu pot. E un efort colosal să fii nu obsedat de ceea ce nu mai e, ci să fii vrăjit de ceea ce a fost.

Mi-e dor de tine, îi spun, *nu pot îndura gândul că o să-mi lipsești atât de mult.*

Nu știu cum rezistă inima.

Sărut inelul, îl pun la loc în firidă, lângă carneţel, și închid ușa cu pasărea pe ea. Apoi caut în rucsac și scot planta de interior. E atât de decrepită, n-au mai rămas decât vreo câteva frunze înnegrite. Mă duc până la marginea falezei, chiar deasupra cascadei. Scot planta din ghiveci, scutur pământul de pe rădăcini, o apuc bine în mână, îmi duc braţul în spate, trag adânc aer în piept și apoi îmi arunc braţul în faţă și dau drumul plantei.

epilog

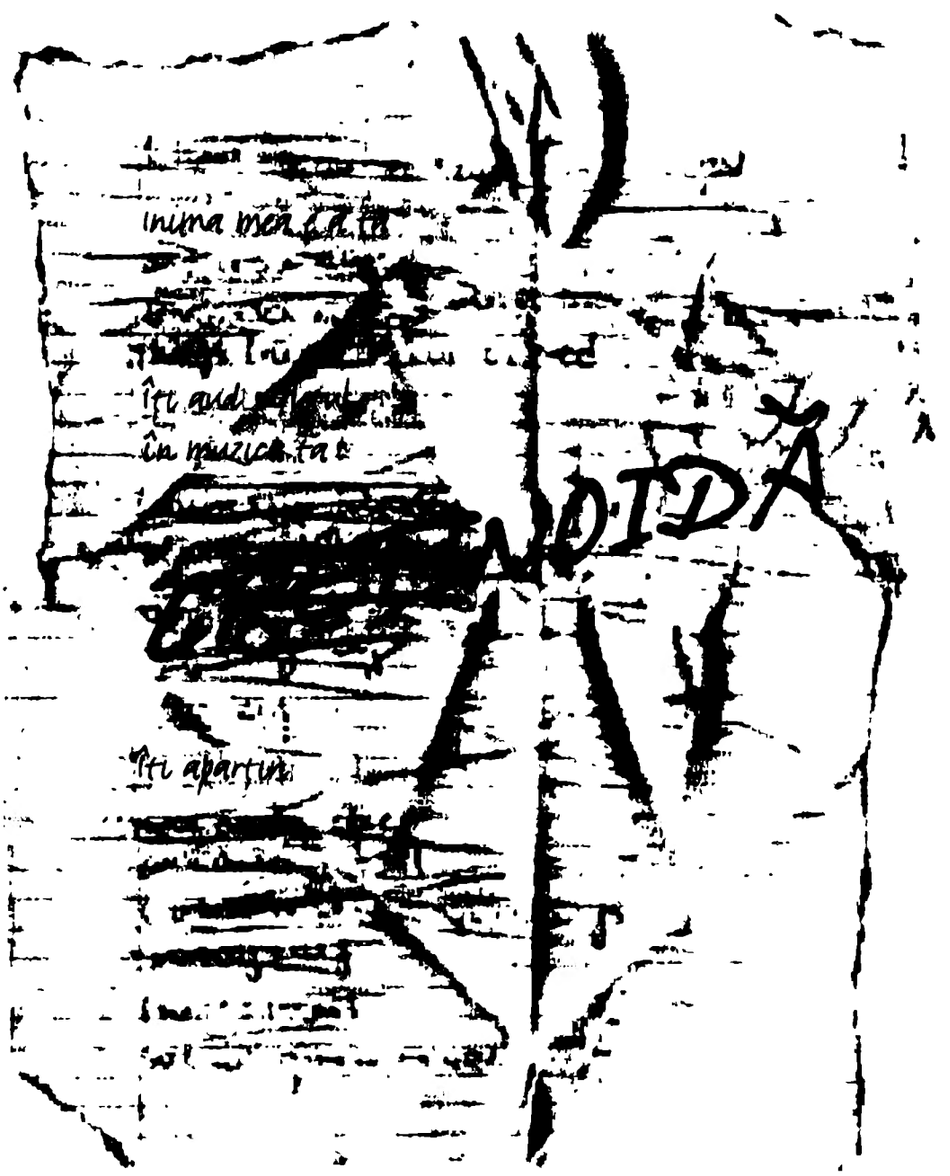

(*Găsită pe pat, în dormitorul din pădure*)

(*Găsită din nou în camera-bombă, în coșul de gunoi, ruptă în bucăți de Lennie*)

(*Găsită din nou pe biroul lui Joe, cu bucățile lipite la loc și cuvântul* cretinoidă *scris deasupra*)

(*Găsită înrămată în sertarul mesei de toaletă a lui Joe, unde se mai află și acum*)

mulțumiri

În memoria dragei Barbie Stein,
care e pretutindeni, precum cerul

Mi-ar plăcea să le mulţumesc:

Mai întâi și mai întâi, părinţilor mei, toţi patru, pentru nemărginita lor dragoste și pentru sprijin: grozavului meu tată și lui Carol, mamei mele cu inimă uriașă și lui Ken. Întregii mele familii pentru exuberantul umor și statornicie: fraţilor mei, Bruce, Bobby și Andy, cumnatelor mele, Patricia și Monica, nepoatei mele, Lena, și nepoţilor mei, Adam și Jake, bunicilor mei, mai ales inimitabilei Cele.

Lui Mark Routhier pentru multa veselie, încredere și dragoste.

Uimitorilor mei prieteni, cealaltă familie a mea, pentru fiecare zi, în toate felurile: Ami Hooker, Anne Rosenthal, Becky MacDonald, Emily Rubin, Jeremy Quittner, Larry Dwyer, Maggie Jones, Sarah Michelson, Julie Regan, Stacy Doris, Maritza Perez, David Booth, Alexander Stadler, Rick Heredia, Patricia Irvine, James Faerron, Lisa Steindler și James Assatly, căruia îi simţim atât de mult lipsa, și, deopotrivă, familiilor mele extinse: clanurile Routhier, Green și Block... și multor altora, prea numeroși ca să-i numesc.

Lui Patricia Nelson pentru râsul continuu și expertiza legală, lui Paul Feuerwerker pentru excentricitatea strașnică, benchetuială și

inestimabile observaţii despre sala orchestrei, lui Mark H. pentru sublima muzicalitate, prima iubire.

Profesorilor și studenţilor de la Facultatea de Arte Frumoase din Vermont College, în special mentorilor mei înfăptuitori de miracole: Deborah Wiles, Brent Hartinger, Julie Larios, Tim Wynne-Jones, Margaret Bechard, profesorului invitat al facultăţii, Jane Yolen. Și colegilor mei de clasă, amatori de suspans, mai ales lui Jill Santopolo, Carol Lynch Williams, Erik Talkin și Mari Jorgensen. De asemenea, echipei de la San Francisco VCFA. Și Marianna Baer — îngerul de la capătul tastaturii mele.

Celorlalţi incredibili îndrumători și profesori ai mei: Regina Wiegand, Bruce Boston, Will Erikson, Archie Ammons, Ken McClane, Phyllis Janowitz și C.D. Wright, printre mulţi alţii.

Celor pe care i-am citat mai sus, care au însufleţit această carte — mulţumiri speciale.

Profunda mea apreciere și recunoștinţă se îndreaptă către:

Preferaţii mei de la Manus & Associates Literary Agency, ca și către extraordinarii mei colegi: Stephanie Lee, Dena Fischer, Penny Nelson, Theresa van Eeghen, Janet și Justin Manus și, mai ales, către Jillian Manus, care nu merge, dar dansează în apă.

Alisha Niehaus, remarcabilei mele redactor, pentru efervescenţa, profunzimea, percepţia, bunătatea și simţul umorului ei, ca și pentru că a făcut o sărbătoare din fiecare etapă a acestui proces. Tuturor celor de la Dial și Penguin Books for Young Readers, pentru că m-au uimit la fiecare pas triumfal de-a lungul drumului.

Emily van Beek de la Pippin Properties, cel mai bun agent literar de pe pământ! Rămân pe veci fascinată de veselia, excelenţa, ferocitatea și eleganţa ei. Holly McGhee pentru entuziasmul, umorul, cunoștinţele experte și sensibilitatea ei sufletească. Elena Mechlin pentru magia din culise și voioșia ei. Doamnele de la Pippin sunt inegalabile. Și Jason Dravis de la Monteiro Rose Dravis Agency, pentru viziunea și ameţitoarele sale cunoștinţe practice.

Și, în sfârșit, mulţumiri suplimentare și ultraneobișnuite, din toată inima, pentru fratele meu Bobby: adevăratul credincios.

O lectură perfectă pentru fanii romanelor lui Jo[illegible] David Levithan și Rainbow Rowell.

„Plină de sentiment, de farmec neobișnuit și [illegible] scrisă, această carte pur și simplu strălucește."
— Deb Caletti, finalistă la *National Book Award*

„Okay. Recunosc. M-am îndrăgostit nespus de cartea asta — este extraordinară, pasionantă, amuzantă, sexy și profundă".
— Sonya Sones, autoarea romanului *What My Mother Doesn't Know*

„Uau. Am plâns de mi-au secat ochii și apoi am râs printre lacrimi. De multă vreme nu m-am mai îndrăgostit într-atât de o poveste și de personajele sale. Uluitoare, sfâșietoare, amuzantă. O poveste care cutremură Pământul." — An Na, laureată a *Printz Awards* și finalistă la *National Book Award*

„*Cerul e pretutindeni* evocă intensitatea dorinței și a agoniei mâhniri cu o claritate care îți taie respirația. Această poveste frumos scrisă o să lase o impresie de neșters în sufletele voastre." — Susane Colasanti, autoarea romanului *When It Happens*

„Cartea mâhnirii adânci, scrisă de Jandy Nelson, reușește să fie, totodată, o încântare, o celebrare și o poveste romantică — fără să abandoneze adevărurile tari ca stânca ale pierderii unei persoane dragi." — Sara Zarr, finalistă la *National Book Award* și autoarea romanelor *Story of a Girl* și *Sweethearts*

„O poveste captivantă, romantică, emoționantă și pătrunzătoare a dramaticei pierderi a unei persoane dragi suferite de o tânără – și a la fel de dramaticei sale autodescoperiri. Serios, nu mai citiți prezentarea asta, începeți și citiți cartea!" — Gayle Forman, autoarea romanului *Dacă aș rămâne* bestseller NYT

Ficțiune contemporană
pentru adolescenți și tineri

ISBN 978-606-93832-9-2